

K I M
HUYỀN

CẤP TRÊN
MUỐN
CƯỚI
TÔI

REVIEW BY BELLA

Cấp trên muốn cưới tôi

Tác giả: **Kim Hyeon**

Edit: **ngocquynh520**

Beta: **Thảo Hà**

Nguồn: **<http://diendanlequydon.com>**

Làm ebook: **thanhbt**

Văn án

Anh ta là theo đuôi? Hay là tình cờ gặp được?

Bởi vì bộ dáng bán bánh mì trứng ốp lết bữa sáng mà tiếp cận cô?

Từ nay về sau, cô đi đến đâu làm công, anh liền theo tới, rất giống người theo dõi điên cuồng,

Nhưng khi anh biết nhà trọ cô ở bị thiêu huỷ trong đám cháy. Không nói hai lời liền thu lưu cô, để cho cô không phải đến công viên tranh chỗ ngủ với người khác...

Anh ta rốt cuộc là rất ngốc? Hay là người thông minh?

Nghiêm khắc mà nói, bọn họ là hai người xa lạ, cho dù mười năm trước cô từng mời anh ăn bánh kem sinh nhật.

Nhưng trừ lần đó ra, bọn họ chưa từng gặp lại.

Anh thật sự không cần phải vì báo ân ăn bánh kem, mà muốn cô gả cho anh làm vợ...

Nhưng có phải anh sẽ không tức giận? Hay rốt cục núi lửa cũng bạo phát?

Cô bởi vì không thể nói ra bí mật, luôn mãi cự tuyệt lời cầu hôn của anh, anh cũng chưa từng nổi giận.

Nhưng hôm nay chẳng qua là có buổi họp lớp lớn, không thể cùng anh ăn bữa tối.

Anh thế nhưng cho rằng cô bị mất tích! Cô đang lo lắng, lúc này điện thoại đột nhiên lại vang lên...

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 1

Đột nhiên gặp lại khuôn mặt trong trí nhớ ấy, lại là ở trong tiệm ăn sáng khói dầu bốn phía, làm cho Mạc Thiên Hòa trong nháy mắt cực độ kinh chấn mà ngây ra như phỗng, sững sờ ở tại chỗ.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài cần gì?”

Mạc Thiên Hòa hoàn toàn không thể mở miệng trả lời câu hỏi, chỉ có thể nhìn cô không chớp mắt.

Cô vì cái gì mà lại ở chỗ này làm việc? Vì cái gì lại có bộ dáng điêu luyện như vậy? Vì cái gì lại có nụ cười làm việc chuyên nghiệp như thế, giống như cô đã đổi mặt đám người này, làm công việc này cả một đời?

“Thưa ngài –”

“Cô ơi, cho tôi hai phần bánh ngọt củ cải và một cái sandwich, không thêm tương cà chua.” Một người khách mới từ bên ngoài đi vào trong cửa hàng lên tiếng gọi.

“Hai phần bánh ngọt củ cải và một cái sandwich, không thêm tương cà chua.” Cô gạt đầu cười một cái với người vừa gọi lúc nãy, vừa đem bánh mì bỏ vào trong lò nướng, vừa quay đầu lại hỏi anh: “Vị khách này, anh thì sao? Muốn cái gì?”

Mạc Thiên Hòa căn bản không có biện pháp trả lời câu hỏi của cô.

Người trước mắt không có khả năng chính là cô ấy đi? Có lẽ chính là một người có diện mạo giống cô ấy thôi. Dù sao chính mình đã rất nhiều năm chưa từng gặp lại cô ấy, ít nhất cũng đã mười năm rồi?

Mười năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Nhưng với anh chính là không có biện pháp thừa nhận cô gái trước mắt này là “công chúa” ở trong “toà lâu đài” trước kia. Không có khả năng chính là cô ấy.

“Cô tên là gì?” Anh không khỏi bật thốt lên hỏi, nghĩ muốn chứng minh suy nghĩ của mình là đúng. Anh nhớ rõ cô gái kia họ Hạ, tên là Tâm Trữ.

Vấn đề bất thành linh làm cho cô đột nhiên nhú mày, trong nháy mắt khôi phục khuôn mặt tươi cười, làm như không có nghe thấy câu hỏi vừa rồi của anh, lại hỏi: “Thưa ngài, xin hỏi ngài cần gì?”

“Tên của cô.” Anh nhìn cô chăm chăm.

Cô nhú mày lần thứ hai, lúc này rõ ràng coi anh không tồn tại quay đầu đi tiếp đón người khách khác, không thèm để ý đến anh nữa.

“Chị ơi, xin hỏi chị cần gì?” Cô đối với một vị khách nữ vừa đi vào quán hỏi.

“Tôi muốn hai bánh mì trứng với hai cốc trà sữa, mang đi.”

“Tốt, phiền chị chờ một chút.” Nói xong, cô xoay người đi pha trà sữa, hoàn toàn không để ý đến anh cứ như là anh không tồn tại.

Ngay cả như vậy, Mạc Thiên Hòa vẫn cứ nhìn cô chăm chăm không rời mắt, nhìn cô dùng động tác quen tay hay việc (đã làm quen) để làm tất cả bữa sáng trong quán, làm đồ uống, chiên trứng, làm sandwich, đóng gói đồ khách yêu cầu. Khi giao đồ nhận tiền lại hướng khách mỉm cười nói cảm ơn.

Tuy rằng trong lòng anh nói không tin cô chính là cô gái ấy, nhưng tất cả suy nghĩ ấy khớp lại phát triển đáp án đến phương diện kia. Bởi vì diện mạo của cô cơ hồ giống mười năm trước như đúc.

Lông mày tao nhã, đôi mắt biết nói, cái mũi thanh tú cùng đôi môi anh đào hồng nhuận (*trơn bóng*) mê người. Cô vẫn làm anh kinh diễm như mười năm trước. Bất đồng chính là, mười năm trước cô vẫn là cô gái ngây ngô, thủy chung mặc quần áo xinh đẹp tao nhã, tóc vừa dài vừa thẳng lại vừa đen, sống trong căn nhà giống toà lâu đài, tựa như một công chúa cao quý

không thể chạm tới. Nhưng hiện tại cô đứng trong một quán bán đồ ăn khói dầu bốn phía, bận rộn làm bữa sáng, trên người mang tạp dề dính đầy dầu mỡ giặt chưa sạch sẽ.

Diện mạo của cô không có nhiều thay đổi, vẻ mặt ít đi một phần đơn thuần, lại thêm một phần thành thực cùng nhẫn nại. Cái loại đó anh rất quen thuộc, bị sự thật bức bách tới luyện đến không thể không nhận tất cả nhẫn nại. Ngay cả như vậy, toàn thân cô vẫn như cũ tản ra sự giáo dục cùng khí chất làm cho người ta khó có thể bỏ qua, giống trước kia như đúc.

Trên thế giới thật sự có hai người giống nhau đến thế sao?

Vấn đề còn đang quanh quẩn trong óc anh. Bỗng trong cửa hàng, một người phụ nữ giống như lão bản nướng (*nữ chủ nhân*) của quán lại đột nhiên cất tiếng, cho anh đáp án anh muốn biết.

“Tâm Trữ, bánh củ cải đã xong, tôi để ở đây.”

“Được.” Cô lên tiếng trả lời, động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng đem bánh củ cải và sandwich đã được làm tốt đặt trong cùng một cái túi, sau đó ngẩng đầu tìm kiếm khách mua bữa sáng này: “Thưa ông, hai phần bánh củ cải và một phần bánh sandwich không bỏ cà chua ông muốn đã được làm xong. Tổng cộng chín mươi đồng, cảm ơn.”

Sau khi đưa hàng nhận tiền, cô lại tiếp hai người khách đến mua đồ khác, tất cả chỉ có thể dùng một câu để hình dung: Bạn tối mày tối mặt.

Tâm Trữ?

Mạc Thiên Hòa tin tưởng, trên thế giới có lẽ thật sự có hai người diện mạo giống nhau, nhưng hai người có diện mạo giống lại cùng tên thì cơ hội căn bản là cực kỳ nhỏ bé.

Là cô ấy, thật sự là cô ấy!

Nhưng vấn đề là, thân là thiên kim tiểu thư, cô vì cái gì làm việc ở trong quán ăn này? Là bởi vì cuộc sống rất nhàm chán, không có việc gì

nên tìm việc làm, thuận tiện thể nghiệm cuộc sống khác? Hay là cuộc sống của cô đã xảy ra vấn đề gì biến đổi?

Đáp án không hề nghi ngờ hẳn là cái sau đúng, bởi vì năm trước quay về Đài Loan, anh từng đi dạo qua khu vực gần biệt thự nhà cô. Anh không phủ nhận là mình muốn tìm cơ hội gặp cô, nhưng anh trăm triệu không nghĩ tới chính là hai chữ "Nhà họ Hạ" ngoài cửa lớn của căn biệt thự này, thế nhưng đã bị một cái chữ "Diệp" thay thế vị trí.

Đang lúc anh nghi hoặc khó hiểu thì gặp nhà người ta có việc ra ngoài, anh liền ngăn cản xe của đối phương lại hỏi.

Kết quả, đối phương căn bản là không biết chuyện của người ở đó lúc trước, bởi vì bọn họ là từ chỗ môi giới nhà đất mua lại căn biệt thự này, hơn nữa đã ở đây được ba năm .

Anh không biết chính mình đến tốt cùng phải làm sao. Nhưng sau đó anh lại đi tìm chỗ môi giới nhà, biết được căn biệt thự kia là bị ngân hàng lấy theo luật pháp. Người chủ biệt thự đã vay ngân hàng rất nhiều tiền, cuối cùng bởi vì không thể trả, cho nên biệt thự mới có thể bị niêm phong bán đấu giá. Về chuyện của người chủ biệt thự sau đó thì không ai biết, mà đó đã là chuyện của năm năm trước rồi.

Hạ gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh kỳ thật cũng không phải thật muốn biết, bởi vì đối với anh mà nói, Hạ gia chính là một hộ khách trong cả trăm hộ khách lúc trước anh giao báo tới mà thôi. Anh cũng không biết chính mình là vì cái gì, chính là không thể ngăn cản bản thân suy nghĩ đến vị công chúa ở trong toà biệt thự này bây giờ ở nơi nào?

Kết hôn lập gia đình? Vẫn như cũ được cha mẹ và người nhà bảo hộ tốt, hay là dọn khỏi Đại Thành (*tên thành phố*) đến một thành phố nhỏ khác mà ở rồi? Hay là...

Anh vẫn không muốn để cho chính mình suy nghĩ về công chúa. Nhưng công chúa lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh như vậy, làm cho anh cảm thấy khiếp sợ, trở tay không kịp lại khó có thể tin.

Anh không thể ngăn cản chính mình giống đứa ngốc, cứ ở tại chỗ nhìn chằm chằm cô không rời mắt. Thẳng đến khi tất cả người khách vào quán mua bữa sáng đều đi hết, lão bản nướng trong quán đột nhiên phát hiện đến sự tồn tại của anh, anh mới thôi.

“Tâm Trữ, vị tiên sinh kia giống như đã chờ thật lâu. Anh ta không khoẻ sao?” Bà chủ quay đầu hỏi cô.

“Anh ta còn chưa có quyết định muốn ăn cái gì.” Cô trả lời như vậy.

Lão bản nướng sừng sốt, nhìn không được tò mò nhìn anh một cái. Ánh mắt lập tức hướng lên trên di chuyển, dừng lại ở một chỗ phía trên một chút, sau đó giật mình lên tiếng.

“Tâm Trữ, giờ cô đi làm đã sắp đến!”

Nghe vậy, cô đột nhiên mở to hai mắt ngẩng đầu nhìn phía sau anh, làm cho anh không tự chủ được cũng quay đầu lại nhìn một chút. Ở trên bức tường phía sau có cái đồng hồ, thời gian hiện ra trên đồng hồ là tám giờ hai mươi lăm phút.

“Chết rồi, trời ạ! Thiệt là...!” Cô thất thanh kêu lên, để đồ sang một bên rồi nhanh chóng cúi bịt miệng trên người, vừa cúi người cầm lên cái túi da để lên vai vừa nói: “Bà chủ, tôi —”

“Tôi biết, đi nhanh đi.” Lão bản nướng không đợi cô nói cho hết lời, liền phát tay gạt đầu nói.

Cô lễ phép cúi đầu, sau đó giống như bay ra khỏi chỗ này, trong nháy mắt liền chạy qua trước mắt anh, đảo mắt liền biến mất ở ngoài cửa quán.

Mạc Thiên Hòa ngây ngốc sững sờ ở tại chỗ một hồi lâu. Trong khoảng thời gian ngắn không xác định được mình có nên đuổi theo cô hay không. Chờ anh hạ xong quyết tâm chạy đuổi theo ra ngoài thì chỉ thấy cô đã leo lên xe máy, phốc một tiếng lái xe ra đường lớn. Chỉ chốc lát liền bị bao phủ trong dòng xe đi làm.

"Đáng chết!" Anh nhin không được chửi nhỏ một tiếng, vì sự do dự lúc nãy của mình mà ảo não nắm chặt nắm tay.

Nhưng nghĩ lại, anh cảm thấy mình căn bản là không cần tức giận như vậy. Chính cái gọi là hoà thượng chạy được nhưng chùa không chạy, chỉ cần xác định cô làm việc tại quán ăn sáng này, anh còn sợ tìm không thấy cô nữa sao?

Vấn đề là, anh tìm cô làm gì?

Đúng vậy, đó là một vấn đề phi thường trọng yếu. Anh rất cuộc muốn tìm cô làm cái gì? Hỏi cô có nhớ anh từng đưa báo đến nhà cô trong nửa năm hay không? Hỏi cô có nhớ anh hay không sao? Quả thực là không biết tại sao.

Anh nhíu chặt chân mày nhìn theo phương hướng cô biến mất.

Xem ra, anh nên cẩn thận nghĩ về vấn đề này một chút.

Còn chưa nghĩ ra một cái đáp án, Mạc Thiên Hòa thể nhưng trong cùng một ngày lại tình cờ gặp Hạ Tâm Trữ. Lúc này cô đang ở trong nhà hàng rửa chén đĩa!

"Em ở trong này làm cái gì?" Đứng ở chỗ giao nhau giữa nhà vệ sinh và phòng bếp, Mạc Thiên Hòa nhìn thấy liền đi đến hỏi cô.

Hạ Tâm Trữ bị hoảng sợ, vừa ngẩng đầu nhìn lập tức nhận ra người này là cái vị hỏi tên cô ở quán ăn sáng.

Anh ta là một người đàn ông mà người khác vừa thấy liền khó quên. Dáng người cao gầy, một đôi mắt đen sắc bén, cùng với chiếc mũi cao và đôi môi gợi cảm. Hơn nữa toàn bộ tóc đen còn chải ngược ra sau ép vào sát đầu, làm cho người ta muốn quên đi khuôn mặt cá tính này, thực rất khó khăn.

"Anh theo dõi tôi?" Cô khó tin bật thốt lên hỏi.

"Em ở trong này làm cái gì?" Mạc Thiên Hòa khẩn trương giương mắt truy vấn.

"Vậy anh thì sao? Tôi quả thực không dám tin tưởng rằng, người như anh lại có bệnh, thế nhưng theo dõi tôi!"

"Tôi không theo dõi em. Nếu tôi theo dõi em thì chưa quá mười tiếng sẽ không xuất hiện trước mặt em lần nữa." Anh vì chính mình biện bác.

Hạ Tâm Trữ sững sờ, ngẫm lại. Cho nên hết thấy đều chính là trùng hợp sao? Cho dù là trùng hợp thì sao lại như thế này? Anh ta bằng cái gì dùng loại biểu tình này hung dữ hỏi tội để hỏi cô? Quả thực là không thể hiểu!

"Mời anh buông tôi ra, vị tiên sinh này." Cô lạnh lùng trừng mắt cái tay đang bắt lấy tay cô của anh.

"Trả lời tôi trước, em rốt cuộc ở trong này làm cái gì?"

"Làm việc. Anh nhìn không thấy sao? Vị tiên sinh này." Người có mắt đều thấy.

"Gặp quỷ. Làm việc?" Cô vì sao cần làm việc?

Hạ Tâm Trữ nhìn không được nheo lại hai mắt: "Vị tiên sinh này, mời anh buông tay."

"Em không nên ở trong này làm việc."

"Người như anh rốt cuộc mắc bệnh gì vậy? Anh còn không buông tay, tôi liền lên tiếng gọi người đến đây." Cô đối anh hạ thông điệp cuối cùng, lời vừa mới nói ra liền có đồng sự xuất hiện.

Anh lập tức không dấu vết buông cô ra. Cô liền nắm chắc cơ hội bỏ chạy, trong nháy mắt đã cách anh khá xa, tiến vào trong phòng bếp.

Mạc Thiên Hòa không thể ngăn cản cô chạy đi, nhà hàng này còn đang buôn bán. Mà khách hàng đến cùng anh vẫn còn ngồi ở khu VIP để chờ anh, thời gian và địa điểm đều không thích hợp để anh truy cứu tiếp.

Dù vậy, anh vẫn nhịn không được chặn lại một gã phục vụ trong nhà hàng đang sắp bước qua, dùng hai tờ một ngàn đưa cho cậu ta để lôi kéo cậu ta đến nhà vệ sinh nam, hỏi một ít chuyện về cô.

Nghe nói cô là phục vụ sinh của đội cứu hỏa (không phải đội chữa cháy nha), bất luận kẻ nào có việc đều có thể tìm cô giúp đỡ, chỉ cần cô có thời gian.

Tên phục vụ kia còn nói cho anh, “Hạ tử” trước kia từng làm việc trong nhà ăn, bởi vì tìm được một công việc ở một công ty nên mới rời chức. Chẳng qua bởi vì cô làm việc nghiêm túc khiến quản lý khó quên, cho nên nhà hàng ngoại lệ để cho cô làm thêm vào ngày nghỉ.

Sau lại không biết là vì công việc chính của cô không thuận lợi, hay là vì làm thêm kiếm được tương đối khá hơn, cô liền thành phục vụ sinh của đội cứu hỏa trong nhà hàng. Ông chủ nhà hàng cũng bởi sự chăm chỉ làm việc của cô mà nhắm một mắt mờ một mắt.

Cho nên cô cũng không được cho là nhân viên chính thức của nhà hàng, chỉ là nhân viên kiêm chức mà thôi. Hơn nữa rất nhiều ông chủ nhà hàng đều muốn thuê cô, coi cô như là truyền kỳ trong giới phục vụ.

Vì kiếm hai ngàn đồng, tên phục vụ kia đem tất cả những điều mình biết nói cho anh, lại làm anh mới nghe đến đã một bụng đầy lửa.

Đây là truyền kỳ thời gì! Công việc thôi! Mấy năm nay rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô từ một thiên kim tiểu thư trở thành đối tượng bị người khác sai bảo?

Anh thật ghét những chuyện không thể làm rõ ràng!

“Tâm Trữ, điện thoại.”

Từ nhà vệ sinh đi ra, Hạ Tâm Trữ chân trước vừa mới bước vào văn phòng liền nghe thấy đồng sự ngồi bàn kế cô lên tiếng gọi. Cô vội vàng bước nhanh hơn trở về chỗ ngồi, trước hướng đồng sự nói cảm ơn rồi mới tiếp lấy điện thoại.

"Alo? Tôi là Hạ Tâm Trữ."

"Tâm Trữ, là bác Trương mẹ. Không tốt rồi, Tiểu Dịch bị người mang đi!"

"Cái gì?" Tin tức thành linh xảy ra làm cô kích động kêu to ra tiếng, làm cho các đồng sự khác trong văn phòng đều nhìn. Nhưng cô không quản được nhiều như vậy: "Sao lại bị mang đi? Là ai mang Tiểu Dịch đi? Trương mẹ, người nói cho con nhanh lên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Có một gã đàn ông nhuộm tóc vàng, người đó nói anh ta là ba của Tiểu Dịch, cường ngạnh muốn mang Tiểu Dịch đi. Bác không chịu, anh ta liền muốn động thủ đánh, Tiểu Dịch vì cứu bác nên cùng anh ta đi rồi. Tiểu Dịch nói, anh ta là ba, không sao cả."

Hạ Tâm Trữ gắt gao nắm điện thoại, phần nộ không thôi.

"Tâm Trữ, làm sao bây giờ? Tiểu Dịch có phải là muốn bác không cần lo lắng, mới gạt bác nói người kia là ba nó? Chúng ta có cần báo cảnh sát hay không?" Trong giọng nói của Trương mẹ tràn ngập lo lắng và tự trách.

"Không cần, không sao cả, chuyện này con sẽ xử lý." Cô ổn định cảm xúc của mình, trước trấn an Trương mẹ ở đầu dây bên kia.

"Tiểu Dịch có thể có nguy hiểm hay không?"

"Sẽ không." Cô biết người kia muốn chính là tiền, Tiểu Dịch còn có giá trị lợi dụng, anh ta sẽ không thương tổn đứa nhỏ.

"Người kia thực chính là ba Tiểu Dịch sao chứ?"

"Đúng, cho nên Trương mẹ không cần lo lắng Tiểu Dịch sẽ có nguy hiểm, người kia sẽ không thương tổn cậu bé." Cô trấn an Trương mẹ, kỳ thật chính mình đã gấp đến độ sắp chết: "Thực xin lỗi, Trương mẹ, con hiện tại cần gọi điện thoại ngay, có chuyện tối nay nói sau được không? Thực xin lỗi."

Cô ngắt điện thoại, vội vàng gọi tới một số khác nhưng đầu bên kia điện thoại không có ai nhắc máy cả.

Đáng giận, anh ta nhất định là cố ý!

Hiện tại làm sao bây giờ? Cô thật có thể tin tưởng lời nói vừa rồi của mình với Trương mẹ, nói Tiểu Dịch không có nguy hiểm, người kia sẽ không thương tổn cậu bé sao?

Không được, cô không có biện pháp bởi vì người kia đã sớm không phải là người cô biết lúc trước. Nếu như hôm nay anh ta thừa dịp cô không ở nhà, đến mang Tiểu Dịch đi, mục đích chính là vì thực hiện những lời anh ta uy hiếp cô vài năm trước thì phải làm sao bây giờ?

Càng nghĩ càng tâm hoảng ý loạn, càng thêm lo lắng sợ hãi. Hạ Tâm Trữ nhanh chóng thu thập đồ đạc, tắt máy vi tính, khóa ngăn kéo lại, đem đồ đạc cá nhân bỏ vào túi da.

"Tâm Trữ, em đang làm gì thế?" Đồng sự hỏi.

"Em có việc gấp phải đi về sớm."

"Nhưng như thế này –"

"Thực xin lỗi, em đi trước." Lòng cô nóng như lửa đốt, căn bản không có nghe đồng sự nói cái gì, đeo túi lên liền chạy ra cửa. Ngay cả đồng sự gọi cô lại phía sau, cô cũng không nghe thấy.

Người kia sẽ mang Tiểu Dịch đi đâu? Cô vừa chạy vừa nghĩ, mày nhủu chặt suy tư.

Anh ta có còn cùng cái người gọi là Tiểu Lị ở cùng một chỗ không? Hay là đã đổi bạn gái?

Vài năm nay, cô thật sự không đếm nổi anh ta đã thay đổi bao nhiêu bạn gái rồi, lại bị bao nhiêu phụ nữ đuổi ra khỏi cửa.

Nếu anh ta lại thay đổi bạn gái, không ở nơi của Tiểu Lị, vậy cô phải làm sao tìm anh ta đây? Sòng bạc, hay là khách sạn? Nhưng bây giờ là ban ngày, sòng bạc và khách sạn có mở cửa buôn bán sao?

Mặc kệ như thế nào, trước đi tìm Tiểu Lị rồi nói sau.

Hạ Tâm Trữ nghĩ đến mình sắp muốn nổi điên. Cô tìm không thấy người, nhưng không xong nhất là, công ty lại còn liên tục gọi tới mười cú điện thoại, thế nhưng cô đều không có nhận được.

Mười cuộc. Rốt cuộc là vì chuyện gì, muốn lấy mạng liên hoàn đập như vậy đến đập cô?

Cô kiểm tra qua thời gian, cuộc gọi cuối cùng là một giờ trước. Về sau liền không gọi nữa, đây là không phải chứng minh vấn đề bọn họ cần tìm cô để giải quyết, đã được xử lý xong sao?

Cô cầm di động đứng ở ven đường do dự không quyết, không biết là có nên gọi điện về công ty, quan tâm một chút xem rốt cuộc tìm cô có việc gì?

Cách làm bình thường kỳ thật là nên gọi, nhưng cô sợ gọi về, nếu vấn đề còn chưa được giải quyết, người ở công ty lại muốn cô lập tức về ngay thì cô phải làm sao bây giờ? Bởi vì cô còn chưa có tìm được Tiểu Dịch.

Nghĩ đến Tiểu Dịch, đôi mày nhíu chặt của cô bỗng nhiên hạ xuống một chút, dứt khoát kiên quyết bỏ lại di động vào trong túi da. Sau đó leo lên xe, chuẩn bị đến quán Bách Thanh Ca mà Tiểu Lị nói để tìm người thì điện thoại cô vừa mới bỏ vào trong túi lại vang lên.

Linh linh...

Cô lập tức lấy di động từ trong túi ra. Bởi vì vừa rồi cô tìm qua mấy nơi, sau đều lưu lại phương thức liên lạc muốn đối phương nếu gặp lại người thì thông báo cho cô.

Dãy số hiện trên di động hoàn toàn ngoài dự kiến của cô. Không phải là dãy số lạ lẫm mà cô đã ủ thác, cũng không phải là dãy số của công ty làm cô sợ hãi, mà lại là cái tên khôn kiếp khiến cô ngựa không dừng vó tìm kiếm chung quanh!

"Anh đang ở nơi nào? Tiểu Dịch đâu? Anh rốt cuộc muốn như thế nào?" Vừa tiếp điện thoại, cô liền trực tiếp hỏi, trong giọng nói tràn ngập phần nộ cùng lãnh liệt.

"Cần gì hung hăng như vậy?"

"Anh rốt cuộc ở nơi nào? Tiểu Dịch đâu? Tôi muốn cùng Tiểu Dịch nói chuyện, đem điện thoại cho cậu bé."

"Nó đang ăn gà rán với khoai tây chiên, không thể cùng cô nó yêu nhất nói chuyện. Thật sự là đáng thương nha, em gái thân yêu, không nghĩ tới chính mình có một ngày bại bởi gà rán và khoai tây chiên phải không?"

"Hạ Quan Kiệt, anh rốt cuộc muốn như thế nào?" Cô rống giận.

"Chú ý ngữ khí của em, anh là anh trai của em đấy."

"Anh là ác mộng của tôi thì có! Anh rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Anh muốn như thế nào? Chính là muốn cùng con của anh ở chung nhiều một chút, bồi dưỡng tình cha con một chút không được sao?"

"Muốn tôi tin tưởng nói lời của anh, trừ phi mặt trời mọc đằng tây!" Cô giận không thể át, không muốn tiếp tục vô nghĩa với anh ta nữa: "Anh muốn bao nhiêu tiền mới trả người?" Cô trực tiếp hỏi.

"Nói thế giống như anh là kẻ cướp."

Anh so với kẻ cướp càng khiến người ta tức giận hơn, thật đáng hận! Trong lòng Hạ Tâm Trữ nghiền răng nghiền lợi nói.

"Lần này anh muốn bao nhiêu?" Cô lạnh lùng hỏi lại.

"Một khi em đã như vậy anh cũng không nhiều lời, trước cho anh ba vạn đi, dùng tài khoản ATM chuyển đến cho anh."

"Trước là ý tứ gì? Còn có vì sao muốn dùng tài khoản để chuyển? Tôi muốn đón Tiểu Dịch rồi mới có thể trực tiếp đưa tiền cho anh." Cô trầm giọng hỏi, đột nhiên có loại dự cảm phi thường xấu.

"Anh muốn giữ Tiểu Dịch ở cùng anh ít lâu."

"Không thể!" Cô cả kinh mở to hai mắt, kích động kêu lên.

"Anh là ba nó, đương nhiên có thể."

"Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Anh căn bản là cho tới bây giờ không có quan tâm Tiểu Dịch, một ngày cũng không có. Tôi nói cho anh, trừ phi anh trả Tiểu Dịch lại cho tôi, nếu không một đồng tiền tôi cũng không cho anh!"

"Hừm, phải không? Vậy để cho nó với ba nó cùng nhau đói bụng đi. Gặp lại sau." Anh ta cười lạnh nói, cắt đứt điện thoại.

Hạ Tâm Trữ gắt gao nắm lấy di động, nắm chặt tới mức các đốt ngón tay biến trắng, giận tới toàn thân phát run.

Vì sao lại như vậy? Vì sao một người vốn làm cha mẹ nghĩ đến liên kiêu ngạo, em gái nghĩ đến thấy vinh quang, lại có thể trong một đêm thay đổi đến như vậy, sau đó sa đọa, mất đi lương tâm đến tình trạng này? Cô thực sự không hiểu.

Linh linh...

Điện thoại trong tay đột nhiên vang lên lần nữa. Cô ngay cả nhìn số cũng không xem, trực tiếp nhắc máy hướng đầu bên kia cắn răng rống giận: "Hạ Quan Kiệt, tôi nói cho anh, anh đừng nghĩ tôi dễ dàng mềm lòng dễ dàng bị lừa như vậy, còn đem tiền cho anh nữa, tôi –"

"Tâm Trữ?"

Đầu điện thoại kia truyền đến tiếng phụ nữ làm cô đột nhiên ngậm miệng lại, nhanh chóng đem di động đến trước mặt nhìn một chút.

Là công ty gọi đến, trời ơi!

"Tâm Trữ? Là em sao? Chị là Tuệ Trân. Alo? Tâm Trữ? Tôi gọi nhầm số sao?" Một câu cuối là thì thào tự nói.

"Chị không có gọi nhầm, Tuệ Trân." Hạ Tâm Trữ không tiếng động hít một hơi: "Chị tìm em có việc à? Những cuộc gọi trước đều là chị sao?"

"Trời ơi, rốt cục tìm được em."

"Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói khoa trương của Tuệ Trân làm cô nhin không được hỏi.

"Em hiện tại ở nơi nào?" Tuệ Trân hỏi gấp.

"Em ở Cảnh Mỹ."

"Em ở Cảnh Mỹ làm cái gì? Em có biết em vừa gây đại họa hay không, ông chủ thực tức giận, đến mức bảo em về sau không cần tới đây nữa?"

"Cái gì?!"

Chương 2

Người nếu suy yếu ngay cả xà lách hổng cũng ăn.

Hạ Tâm Trữ thực không biết cô gần đây gặp phải vận xấu gì, trong cùng một ngày, liên tiếp ngã qua cửa lớn.

Chuyện Tiểu Dịch đã đủ làm cho tâm của cô lao lực quá độ. Không nghĩ tới ông chủ còn chọn lúc này đâm cô thêm một dao, muốn cô cuốn gói về nhà tự suy nghĩ. Sau đó, cô lại bởi vì đang tức giận, chỉ chạy xe nhanh một chút mà thôi liền bị tai nạn giao thông ngã xe. Tuy thương thế không nghiêm trọng lắm nhưng lại phá huỷ nặng cái phương tiện giao thông của cô.

Cô những tưởng rằng chính mình như vậy đã quá xui xẻo rồi, hôm nay không có khả năng sẽ có việc càng xấu hơn phát sinh trên người cô. Không nghĩ tới...

Lửa lớn giữa màn đêm hùng hực thiêu đốt, sáng rực cả bầu trời.

Đường cái xung quanh hiện trường hoả hoạn bị những hàng xóm thích góp vui trong phố chen chúc chật như nêm cối. Mọi người chính là bảy miệng tám lời thảo luận về trận lửa lớn thành linh xảy ra này.

Hạ Tâm Trữ vừa mới dạy đàn dương cầm xong trở về từ phòng học nhạc, đứng ở dưới lầu chỗ cho thuê đã chật kín người, cùng với dân chúng xem náo nhiệt, vẻ mặt mờ mịt.

Cô nhìn nhân viên chữa cháy tại hiện trường hoả hoạn chạy tới chạy lui cứu hỏa. Trừ bỏ không nói gì mà chống đỡ cùng với nghĩ thấy chính mình sắp phát điên ra, còn có cảm giác thật sâu khóc không ra nước mắt.

Vì sao lại phát sinh chuyện này?

Cô thực sự rất muốn khóc, lại phát hiện chính mình thế nhưng khóc nước mắt không ra.

Nước mắt của cô tựa hồ đã chảy hết từ năm năm trước. Đến những năm gần đây, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không có biện pháp rơi xuống một giọt lệ. Nhưng bây giờ bị anh trai ruột uy hiếp, mất đi công việc, phát sinh tai nạn xe cộ, đến bây giờ nơi cư trú lại đột nhiên bị cháy...

Vì sao lại như vậy?

Cô không hiểu ông trời vì sao lại muốn đối đãi với cô như thế? Trong vòng một ngày ngắn ngủi, làm cô mất đi tất cả, Tiểu Dịch, công việc, xe cùng chỗ ở duy nhất của cô, cùng với một số tài sản chân chính thuộc về cô đặt ở nơi đó. Hiện tại cô thực sự chính là không còn gì cả.

"Hạ tiểu thư!"

Trong tiếng người âm ỉ truyền đến một tiếng gọi cô thật to nhưng hư thực thực. Cô mờ mịt quay đầu tìm kiếm người lên tiếng.

Lưu tiểu thư ở phòng số 2 trên lầu 2 xuyên qua đám người tầng tầng lớp lớp, đi đến bên cạnh cô.

"Vừa rồi chủ cho thuê nhà tìm cô, lo lắng cô còn ở trong phòng. Cô không có việc gì chứ?" Lưu tiểu thư nói với cô.

"Tôi không có việc gì." Cô lại mờ mịt hỏi: "Hoả hoạn... Sao lại phát sinh hoả hoạn?"

"Ai biết? Tôi bị tiếng đập cửa đánh thức, vừa chạy ra đến ngoài liền phát hiện cả toà nhà trọ đã bị khói vây dày đặc. Lầu ba cùng lầu bốn đều đã rơi vào trong một mảng biển lửa. Có người nói có thể là dây điện chập mạch, chẳng qua tôi hoài nghi mấy đứa nhỏ chơi lửa mà gây ra hoả hoạn thôi. Mấy đứa nhỏ kia một chút giáo dục cũng không có, cùng với Tiểu Dịch nhà cô thực bất đồng." Lưu tiểu thư tức giận nói.

Hạ Tâm Trữ thực không biết nên đáp lại cái gì. Đây chẳng lẽ thực chính là mệnh của cô và Tiểu Dịch hay sao?

"Nói đến Tiểu Dịch nhà cô, sao lại không có thấy cậu bé?" Lưu tiểu thư nhìn quanh trái phải một chút, lập tức kinh hách trợn to mắt: "Cậu bé không phải còn trong hiện trường hoả hoạn chưa ra được đây chứ?"

"Không, hôm nay cậu ấy vừa vẫn không ở chỗ của tôi." Cô lắc lắc đầu.

"Thật tốt không ở." Lưu tiểu thư nhất thời vỗ ngực thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hạ Tâm Trữ miễn cưỡng giương môi một chút, đáp lại lo lắng của cô gái.

"Phòng ở bị đốt thành như vậy, xem ra mọi thứ trong phòng khẳng định đã cháy hết rồi, nặng nhất chính là, phòng ở bị đốt thành như vậy, về sau phải ở chỗ nào?" Lưu tiểu thư bất đắc dĩ thở dài.

Hạ Tâm Trữ không nói gì để chống đỡ, chuyển ánh mắt về phía nhà trọ trong tàn lửa phía trước.

"Xem ra cũng chỉ có thể dọn về nhà ở. Tuy nhiên mỗi ngày phải từ Đào Viên đến Đài Bắc đi làm thật phiền, nhưng việc này thật không còn biện pháp." Lưu tiểu thư tiếp tục tự hỏi tự thở dài.

Nguyên lai cô ấy còn có nhà có thể đặt chân, không giống cô chỉ có "nhà" ở trước mắt này.

Về sau phải ở chỗ nào? Đầu Hạ Tâm Trữ trừ bỏ trống rỗng thì toàn mờ mịt, bởi vì cô trừ ra cái nhà trước mắt này, căn bản không có nơi khác có thể đi.

Ngơ ngác nhìn cảnh tượng hoả hoạn trước mắt, đến tận khi lửa được dập tắt hẳn, nhân viên chữa cháy chuẩn bị rời đi, mọi người xem náo nhiệt cũng tản đi từng chút, cô mới thông thả phục hồi lại tinh thần, phát hiện một đám hàng xóm gặp tai hoạ đã được bạn bè hay người thân đến đón. Duy chỉ

có mình cô lẻ loi một mình đứng ở đầu đường. Vừa rồi cô không có điện thoại cho bất luận người nào, cũng không có bất luận ai thấy tin tức đến hỏi thăm cô.

Ai sẽ đến đây? Trên cõi đời này, trừ đứa cháu tháng trước mới tròn năm tuổi ra, còn có ai sẽ cho cô ở, quan tâm cô đây?

"Cô, xương sườn (*sườn lợn*) của con cho cô ăn."

"Cô, con có thể ở nhà một mình, cô không cần lo lắng cho con."

"Cô, con không cần đi nhà trẻ. Cô giáo dạy gì con đều đã biết, con có thể tự mình học."

"Cô, con cùng ba về nhà, cô không cần lo cho con nữa, cũng không cần đưa tiền cho người ấy nữa. Con không muốn cô vất vả như vậy."

Tiểu Dịch hiểu chuyện, Tiểu Dịch trưởng thành sớm, Tiểu Dịch khiến người ta yêu thương, cô sao có thể mặc kệ cậu bé đây? Từ lúc cậu bé được sinh ra đến nay, hai cô cháu bọn họ đã giống như một khối vận mệnh nương tựa lẫn nhau. Ai thiếu ai căn bản là không thể sống nổi.

Cùng là người nhà họ Hạ, Tiểu Dịch sinh ra so với cô thật sự đáng thương.

Mới trước đây ba ngàn sủng ái thương yêu đều dành cả cho cô. Tiểu Dịch còn chưa sinh ra đã mất đi ông nội cùng bà nội rất thương cậu bé, sinh ra không bao lâu, lại mất đi mẹ bởi vì người đó chịu không nổi kinh tế nhà chồng sa sút mà bỏ chồng bỏ con.

Cho nên ba cậu bé, vốn nên là hy vọng của Hạ gia bọn họ, kết quả lại trở thành ác mộng của hai cô cháu. Bởi vì chịu không được Hạ gia xuống dốc cùng với người vợ chê nghèo ham giàu mà tính tình đại biến, không chỉ có trở nên không chịu cầu tiến, hết ăn lại nằm, đàn độn sống qua ngày. Mà thậm chí còn nhiễm thói đánh bạc, cũng vì thiếu tiền mà mất đi nhân tính không thể ngờ còn bán đứa con trai.

Nhớ tới người kia từng vì lấy ba trăm vạn mà bán Tiểu Dịch cho người khác, cô lại không rét mà run.

Không, cô nhất định phải nghĩ biện pháp nhanh chóng mang Tiểu Dịch về mới được.

Nhưng là, nhìn thấy nơi ở trước mắt đã bị lửa cháy tàn phá, còn nhớ đến mình đã mất đi chỗ làm, cả xe cũng bị hư, cô liền thấy tâm tro ý lạnh, còn một cỗ xúc động muốn lớn tiếng chửi vắn ông trời: Vì sao muốn đối đãi cô cùng Tiểu Dịch như vậy? Cô thực sự cảm thấy không công bằng, đáng tức giận!

Cô dùng hai tay ôm lấy mình, chẳng biết sau này nên đi nơi nào. Bỗng sau đó một giây, cảm giác có người choàng một thứ như là quần áo mang theo hơi ấm lên vai cô. (*#Ami: đổ tình đen bạc đó tỳ*)

Cô ngạc nhiên quay đầu lại nhưng bởi đối phương rất cao mà không thể không lui ra phía sau từng bước, ngẩng đầu lên mới thấy được mặt của người đó.

Ngon đèn trong con phố nhỏ vừa cũ vừa có chút tối. Nhưng cho dù như thế, diện mạo của người đó nhờ đứng đối diện ngọn đèn mà hiển lộ rõ ràng trước mắt cô.

Cô không ngờ lại gặp lại người đàn ông từng xuất hiện ở quán ăn sáng và nhà hàng nơi cô làm thêm.

"Anh thực chính là người theo dõi cuông có phải không?" Cô giận không thể át mở miệng mắng, bùng nổ ra phần nộ vì ông trời bất công.

"Em định muốn ở nơi này tới hừng đông sao?" Không để ý phần nộ của cô, Mạc Thiên Hòa hỏi.

"Thì như thế nào? Anh rốt cuộc muốn làm gì? Theo dõi tôi rốt cuộc có ý đồ gì?" Cô dùng sức đẩy anh một cái, cơn giận chồng chất hỏi.

"Tôi thực không có theo dõi em."

"Aha!" Cô trào phúng cười to một tiếng.

"Quán ăn sáng và nhà hàng đều là tình cờ."

"Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin sao?"

"Lời này chính là nói thật, cho nên tin hay không tùy em, tôi cũng không để ý."

"Được, vậy hai lần trước là tình cờ, còn hiện tại? Không nên nói với tôi, anh là bởi vì thấy lửa cháy nên chạy lại xem náo nhiệt, sau đó không cẩn thận lại 'tình cờ' gặp tôi, thật đúng là rất khéo a!" Trong giọng nói tràn ngập mỉa mai cùng công kích.

"Không, lần này tôi đặc biệt đến tìm em, Hạ Tâm Trữ."

Đột nhiên nghe thấy tên mình bị một người không quen biết gọi ra, cô khó tin để mặc bản thân lộ ra biểu tình ngây ngốc cứng họng.

"Sao anh lại biết tên tôi?" Trên khuôn mặt phần nộ nổi lên thêm một mặt phòng bị. Buổi sáng ngày đó tại quán ăn sáng, anh ta rõ ràng không biết cô tên là gì, không phải sao?

"Là bà chủ quán ăn sáng nói cho anh, hay là người trong nhà ăn nói?" Cô giương mắt nhìn anh chằm chằm, đề phòng anh có hành động bất lợi gì với cô.

"Tôi ngay từ đầu đã nhận thức em. Khi đó hỏi tên em, chỉ để xác định mình không có nhận sai người mà thôi." Mạc Thiên Hòa nhìn lại cô, bình tĩnh nói.

"Anh muốn tôi tin tưởng lời nói của anh?" Cô hừ lạnh, bỏ qua không tin.

"Em đã từng mời tôi cùng ăn bánh kem sinh nhật của em." Anh nói cho cô, đó là một đoạn trí nhớ ngọt ngào.

"Bánh kem sinh nhật?" Hạ Tâm Trữ lại hiện ra biểu tình mở to mắt cứng lưỡi, bởi vì cô đã có thật nhiều năm không còn sinh nhật. Từ khi ba làm ăn thất bại nên tự sát, Hạ gia suy sụp xuống...

Chờ một chút! Chẳng lẽ anh ta nói bánh kem sinh nhật là việc xảy ra trước khi ba qua đời?

"Đó là chuyện khi nào? Tôi mời anh cùng ăn bánh kem sinh nhật lúc nào?" Cô khẩn trương giương mắt nhìn anh, hoài nghi hỏi.

"Rất nhiều năm trước."

Quả nhiên là rất nhiều năm trước. Nói cách khác, anh ta chính là người thường xuyên lui tới Hạ gia, lại sau khi kinh tế của Hạ gia gặp khốn cảnh, đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh? Vẻ mặt của cô không khỏi tăng thêm oán hận.

Nếu những người này từ đầu đồng ý ra tay giúp đỡ Hạ gia, giúp gia đình cô vượt qua gian nan, có lẽ ba sẽ không tự sát, mẹ sẽ không đau buồn mà chết, chị dâu sẽ không li hôn với anh trai. Mà anh trai cũng sẽ không bởi vậy mà tính tình đại biến, phê phán hai người, Tiểu Dịch có thể có được yêu thương cùng gia đình, mà cô lại càng không cần trải qua tất cả những chuyện ngày hôm nay!

Đột nhiên ý thức được áo khoác của anh ta còn ở trên bả vai, cô dùng sức nắm lấy, vươn tay trả cho anh.

"Cảm tạ áo khoác của anh, nhưng nó thật sự quá nặng, nặng tới mức làm tôi thừa nhận không nổi." Cô châm chọc nói.

Vẻ mặt cùng ngữ khí của cô rõ ràng bất đồng với lúc trước, khiến Mạc Thiên Hòa khó hiểu nhíu mày.

"Em làm sao vậy?" Anh hoài nghi hỏi.

"Áo của anh." Cô lạnh lùng nói, cầm áo ném về phía anh.

Mạc Thiên Hòa tiếp được áo, biểu tình trên mặt càng thêm khó hiểu cùng nghi hoặc.

"Thật có lỗi, tôi một chút cũng không nhớ rõ anh. Nếu ba mẹ tôi còn sống có lẽ bọn họ sẽ nhớ rõ. Bởi vì bọn họ tuyệt không phải người khi bằng hữu gặp nạn thì liền tránh xa, coi như không biết. Cảm ơn các người đã không quan tâm, nếu về sau còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ càng thêm cảm kích vô cùng." Cô cười như không cười, lạnh lùng trào phúng nói với anh.

Mạc Thiên Hòa lúc này mới giật mình hiểu ra, cô vì sao đột nhiên sinh ra địch ý.

"Cha mẹ chúng ta cũng không quen biết." Anh nói cho cô, không muốn làm cô hiểu lầm năm đó xảy ra chuyện thì ở trong phần đông số người mất lạnh bàng quan (thờ ơ).

Hạ Tâm Trữ sững sốt: "Không biết?"

"Không biết." Anh khẳng định nhìn cô nói.

"Chẳng lẽ anh không phải con của bạn bè ba mẹ quá cố của tôi?" Cô nhin không được hỏi.

"Không phải."

"Không phải? Vậy anh là ai? Tìm tôi có chuyện gì?" Địch ý hơi hơi dịu đi, nhưng tức giận cả ngày vẫn còn khiến cô không có biện pháp hỏi (trả lại) cho anh sắc mặt hoà nhã cùng khẩu khí tốt đẹp.

Mạc Thiên Hòa không có lập tức trả lời cô, mà ngẩng đầu nhìn về phía trước. Cho dù ở trong đêm tối, anh vẫn có thể thấy tình trạng bị cháy trụi của căn nhà trọ. Anh tuy rằng không muốn vui sướng khi người gặp hoạ, nhưng trận hoả hoạn này thật đúng lúc, cho anh có lý do vươn tay giúp đỡ cô.

"Chỗ em ở đã bị cháy sạch, đêm nay em muốn nghỉ ở đâu?" Anh quay đầu hỏi.

"Sao anh biết tôi ở chỗ này?" Cả người Hạ Tâm Trữ cứng ngắc, tâm phòng bị lại trở dậy trừng mắt anh.

Người đàn ông này rốt cuộc là từ nơi nào đi đến, theo dõi cô như vậy, hỏi thăm tất cả của cô, rốt cuộc có mục đích gì?

Tâm cả kinh, cô đột nhiên nhớ tới trước kia tựa hồ cũng từng có chuyện tương tự. Có người đàn ông không ngừng quan sát cô vài ngày, sau đó đột nhiên đi đến trước mặt tuyên bố cô thực trúng ý anh ta, nguyện ý lấy hai trăm vạn để cưới cô làm vợ. Khi đó cô mới biết được, anh trai không chỉ muốn bán đứa con ruột đi để lấy tiền, mà ngay người em gái ruột này anh ta cũng muốn bán.

Chẳng lẽ nói, lần này anh ta đột nhiên mang Tiểu Dịch đi khỏi cô, lại không chịu rõ ràng nói anh ta muốn bao nhiêu tiền, chính là vì nguyên nhân này? Bởi vì đang treo giá (*mặc cả giá cả, ra giá...*) mà bên cạnh món hàng hoá này không nên có đứa con của chồng trước?

Hạ Quan Kiệt rốt cuộc muốn ác tới trình độ nào, hủ bại tới bước gì, anh ta mới thỏa mãn? Mà người đàn ông này cũng cùng một loại giống người lúc trước, bại hoại?

"Tránh tôi xa một chút!" Cô lớn tiếng kêu lên, xoay người bỏ chạy.

Bởi vì cô biết mấy người này cũng chẳng phải loại người lương thiện gì. Người lần trước là mở tiệm bán xe nhưng lại nhận cho vay tiền, còn người hiện tại? Là khách sạn, sòng bạc, hay là ổ mại dâm? Lần trước người kia muốn cưới cô, còn hiện tại thì sao?

"Chờ một chút, Hạ Tâm Trữ."

Đằng sau truyền đến tiếng gọi cùng tiếng bước chân truy đuổi của đàn ông, khiến cô càng thêm dùng sức chạy về phía trước. Cô tuyệt đối không thể bị bắt!

Nhưng bước chân và thể lực của phụ nữ làm sao so được với đàn ông cao lớn cường tráng? Cô mới quẹo vào một cái ngõ nhỏ, căn bản còn chưa chạy được đến địa phương có người để cầu cứu, đã bị anh ta đuổi kịp gắt gao giữ chặt.

"Chờ một chút." Anh nói.

"Tránh ra! Buông tay!" Cô giãy dụa kêu lên, không ngừng đánh đối phương.

"Bình tĩnh một chút, Hạ Tâm Trữ."

Cô dùng sức giãy giụa, trong lòng tràn ngập sợ hãi che hết tất cả lý trí cùng bình tĩnh của bản thân. Cô sẽ bị bán sao? Anh trai có phải là đã nhận tiền của đối phương? Máy ngày hôm trước phải đi xem hàng hoá, hiện tại lại thành hàng hoá?

"Không!" Cô dùng sức giãy giụa, gần như điên cuồng thét chói tai: "Buông tôi ra, tôi không phải hàng hóa, tôi không bán, không bán!"

Mạc Thiên Hòa nhất thời nheo lại hai mắt, khuôn mặt trở nên hung ác.

"Ai xem em thành hàng hóa để bán?" Anh rít gào ra tiếng.

Anh rống giận làm Hạ Tâm Trữ vốn tràn ngập phần nộ sợ hãi cùng căng thẳng, trong nháy mắt hoảng sợ tới cực điểm, cảm xúc cũng hồng theo, cả người đột nhiên cứng đờ. Tiếp theo tựa như con rối đứt dây rơi xuống, mất đi ý thức.

Mạc Thiên Hòa vội vàng ôm lấy cô, đề phòng cô rơi xuống đất bị thương.

Trên mặt anh trừ lo lắng còn lại tràn ngập hung dữ phần nộ cùng sát khí như cũ.

Vừa rồi vì sao cô lại nói như vậy? “Tôi không phải hàng hóa, tôi không bán?” Mẹ nó, rốt cuộc là ai dám can đảm làm ra chuyện này với cô? Nếu để anh biết được, anh tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không buông tha cho tên khốn kiếp kia. Mẹ nó!

Mở mắt ra, cảnh tượng lạ lẫm trước mặt làm cho Hạ Tâm Trữ ngơ ngác ngây ngốc. Đầu còn chưa có hoàn toàn tỉnh lại, sau nửa ngày đều là trống rỗng.

Phòng ốc lạ lẫm. Cô xem xét, đầu chậm rãi vì suy nghĩ này mà dần trở nên có ý thức.

Nơi này là ở đâu? Cô buồn bực nghĩ, bởi vì đây không phải phòng cô. Vì sao cô lại ở chỗ này? Cô còn nhớ rõ ngày hôm qua—

Ngày hôm qua?!

Hạ Tâm Trữ đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, hai mắt mở lớn nhớ lại hết thảy. Chính là Tiểu Dịch bị mang đi, cô bị đuổi việc, xe hư, hoá loạn, cùng với tên lưu manh có ý định bắt cóc cô!

Cả người cứng đờ, cô lập tức xốc cái chăn trên người lên, cúi đầu đến xem xét chính mình.

Áo, áo trong, quần dài, quần lót, vớ tất cả đều còn ở trên người. Ngoại trừ giày không còn ở trên chân ra, những thứ cô mặc trên người đều không thiếu mất thứ gì.

Thật tốt quá! Cô không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng một giây sau đó thần kinh lại căng thẳng lần nữa. Hiện tại yên tâm còn quá sớm, bởi vì cô ngay cả chính mình đang ở chỗ nào, cùng với vì sao lại ở chỗ này đều không biết.

Cô đứng dậy xuống giường, thật cẩn thận đi đến cạnh cửa, đưa tay đẩy nhẹ cửa ra.

Cửa không có khóa. Đẩy nhẹ liền mở.

Vấn đề là ngoài cửa có ai hay cái gì đang chờ cô.

Lông mày Hạ Tâm Trữ nhíu chặt đứng ở cửa phòng, do dự một chút liền quyết định lấy dũng khí đối mặt tất cả. Dù sao trốn tránh cũng không giải quyết được sự việc, trọng điểm là cô thoát được sao?

Đẩy cửa phòng, cô thẳng tắp đi ra bên ngoài.

Không có ai! Ít nhất ở trong tầm mắt của cô, không có một bóng người.

Cô nên thừa cơ hội này chạy trốn, nhưng tất cả trước mắt làm cô tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu, bởi vì nơi này căn bản không giống nơi của người phạm pháp hay ở.

Đây là một gian phòng đơn giản nhưng mô-đen, phong cách trang trí trong phòng thành thực mà trầm ổn. Rất nhiều bộ sách cùng CD được trưng bày trong thư phòng mở cửa nối liền với phòng sách, đa số bộ sách đều là sách buôn bán quản lý cùng sách chuyên ngành. CD thì từ nhạc cổ điển đến nhạc thịnh hành đều thấy, có thể nói cái gì cần có ở đây đều có.

Trong phòng khách thậm chí còn đặt một cây đàn piano hình tam giác[\[1\]](#) thật đẹp, trắng tinh, thật giống với cây đàn trước kia mà cô có.

Cô nhìn không được đi lên trước, nhẹ vỗ về bề mặt xinh đẹp của nó.

Vì kiếm tiền, vào buổi tối chủ nhật, thứ ba, thứ năm cô đều đến lớp dạy chơi nhạc cụ dạy người ta đàn piano. Nhưng đàn đều là đàn piano lập thức[\[2\]](#), loại đàn piano hình tam giác này chỉ ở tại hội diễn tấu mới có, cô đã lâu lắm rồi chưa chạm qua lại càng chưa đàn qua.

Tuy trên lý thuyết, hai loại đàn piano này cơ bản có kết cấu giống nhau. Thanh âm đàn piano đánh ra cũng không có liên quan đến ngoài hình, nhưng cô vẫn thích piano hình tam giác hơn lập thức.

Mang vẻ mặt mong muốn nhìn cây đàn piano, lại nhìn kĩ bốn bề vắng lặng xung quanh phòng một chút, cô đấu tranh không thôi.

Cô có thể đàn không? Chủ nhà hoặc chủ nhân của cây đàn piano này có để ý cô đụng vào nó không?

Sau khi cân nhắc đấu tranh nửa ngày, cô rút cuộc cũng không ngăn được mong muốn của mình, thật cẩn thận mở nắp đàn lên, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống ấn một phím đàn.

Tiếng đàn thanh thúy xinh đẹp lập tức cướp đi tất cả lực chú ý của cô, khiến cô không nhận được lại thử mấy âm nữa. Sau đó không tự chủ được duỗi tay ra, tự nhiên mà đàn lên những thanh âm du dương liên tiếp. Sau đó đàn lại hoàn chỉnh một khúc nhạc piano duy mỹ lắng mạn êm tai, quanh quẩn trong không trung.

Ở một gian phòng khác, Mạc Thiên Hòa bị tiếng đàn hấp dẫn đi ra. Anh tựa vào tường, nhìn chăm chú cô gái đang ngồi trước đàn, dùng vẻ mặt vui sướng đàn đến quên mình, khóe miệng hơi hơi giương lên.

Anh đã biết cô nhất định sẽ thích cây đàn piano giống hệt cây đàn đặt ở trong phòng khách nhà cô lúc trước. Cho nên lúc anh vừa gặp nó liền mới có thể không chút do dự mua về, cho dù anh căn bản là không biết đánh đàn.

Mạc Thiên Hòa mãnh liệt sững sốt một chút, bị ý nghĩ đột nhiên đến này làm hoảng sợ.

Chẳng lẽ nói từ tám năm trước, anh theo bản năng cũng đã biết chính mình nhất định sẽ tìm đến cô, sau đó cưới cô làm vợ sao?

Từ sau ngày đột nhiên gặp lại cô, anh liền phát hiện cảm tình của mình đối với cô không đơn thuần. Bởi vì anh không thể chịu được bộ dáng làm việc vất vả của cô, thậm chí còn vì thế mà tràn ngập phần nộ với người nhà của cô. Việc này giải thích vì sao trải qua nhiều năm như vậy, anh vẫn còn nhớ rõ cô, thậm chí còn nhớ mãi không quên. Bởi vì anh thích cô.

Cô cũng không phải mối tình đầu của anh, trên thực tế anh căn bản không biết chính mình yêu cô.

Năm đó thấy cô, anh đã là một sinh viên hai mươi tuổi, mà cô thì là học sinh trung học mới mười lăm tuổi. Đối với anh lúc ấy mà nói thì chỉ là một cô bé con.

Anh còn nhớ rõ khi đó, chính mình đem cô phân loại vào nhóm con cái của gia đình có tiền, hoặc là mang phong hào công chúa. Anh thật chưa từng nghĩ qua sẽ phát triển với cô, bởi vì lúc ấy anh chỉ là một sinh viên vừa làm vừa học, mỗi ngày giao báo tới nhà cô. Bằng điều kiện gì mà mơ ước một công chúa cảnh vàng lá ngọc?

Mà khi hai chữ "mơ ước" này xuất hiện trong suy nghĩ của anh, anh đã vì cô động tâm.

Sự tình rốt cuộc phát sinh như thế nào, kỳ thật chính anh cũng không rõ. Chỉ biết là mười năm trước cái gì anh cũng đều không có. Nói nhân tài: Một sinh viên hai mươi tuổi đi đưa báo, ai sẽ tin tưởng tương lai cậu ta lại phát triển được rất tốt? Nói tiền tài: Nếu cậu ta có tiền, làm sao mỗi ngày từ bốn giờ sáng đã rời giường đến tòa soạn nhận báo, mặc kệ mưa gió đưa đồng báo này kiếm tiền?

Mười năm trước anh đừng nói là xứng, ngay cả nghĩ, anh cũng đều cảm thấy sẽ làm bẩn cô. Cho nên anh lúc bấy giờ không nghĩ, cũng không dám mơ tưởng.

Nhưng hiện tại bất đồng với trước kia. Hiện tại anh không chỉ có công ty cùng sự nghiệp của mình, mà như người bên ngoài nói: Tương lai tiền đồ rộng mở không có ranh giới. Cho nên cho dù công chúa có xuống dốc hay có không sa sút, vẫn sống tại toà biệt thự hào hoa kia, anh nghĩ, anh cũng có đủ tư cách và điều kiện xứng với cô.

Bởi vậy, sau khi gạt bỏ vấn đề không xứng, anh rất nhanh liền nghĩ thông, bản thân muốn tìm cô để làm gì.

Anh muốn giúp cô, muốn chăm sóc cô, muốn giúp cô khôi phục bộ dáng dưới ánh mặt trời lúc trước – bộ dáng sáng sủa vô ưu. Anh còn muốn bảo vệ cô, cùng với quá khứ của anh cho tới bây giờ không nghĩ tới, cũng không dám mơ tưởng có được cô.

Anh muốn cưới cô, muốn cùng cô kết hôn, muốn cùng cô xây dựng một gia đình hạnh phúc. Sau đó cùng cô bạch đầu giai lão trọn một đời.

Anh thực rất muốn. Chỉ là không biết cô có nghĩ thế không? Có nguyện ý không?

Tiếng đàn êm dịu đột nhiên im bất khiến anh đột nhiên phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía cô. Chỉ thấy cô cả người cứng ngắc, hai mắt mở to trừng anh, trên mặt lộ ra biểu tình khó có thể tin.

"Tiếng đàn của em so với trước kia vẫn hay như vậy." Anh mỉm cười với cô, sau đó vỗ tay.

Hạ Tâm Trữ nhìn không được lộ ra biểu tình nghi hoặc: "Anh đã từng nghe tôi đánh đàn?"

"Cùng ngày với ngày em mời anh ăn bánh kem sinh nhật." Anh gật đầu.

Hạ Tâm Trữ không khỏi nhú mày. Bốn phía tràn ngập không khí nghiêm túc đột nhiên cho cô dừng khí cùng bình tĩnh, thoát khỏi chứng cuồng loạn cùng kinh hoàng thất thổ tối hôm qua.

"Tôi không muốn nghe anh nói bấy nữa. Anh rốt cuộc là ai? Tiếp cận tôi cuối cùng có mục đích gì?" Cô lạnh lùng chất vấn.

"Mục đích sao?" Mạc Thiên Hòa nhìn cô, thì thào lặp lại.

"Anh dám thề nói anh không có chứ?" Cô nâng cằm lên, có chút khiêu khích.

"Anh chưa nói không có."

"Cho nên thật là có?" Cô híp mắt.

"Đúng."

"Mục đích gì?" Cô phòng ngự nhìn anh.

"Em muốn biết?"

"Vô nghĩa!"

Mạc Thiên Hòa nhin không được mỉm cười, phát hiện chính mình thực thích phản ứng bình dị gần gũi của cô. Hai chữ vô nghĩa này trong nhận thức của anh, không nghĩ với người có khí chất công chúa sẽ nói, nhưng cô lại nói được tự nhiên như vậy, thực đáng yêu.

"Không bằng chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm." Anh cười cười đề nghị: "Anh đã đói bụng."

[1] Piano hình tam giác

[2] Piano lập thức

Chương 3

Hạ Tâm Trữ hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại biến thành như vậy. Cô đang đứng trong phòng bếp cùng một người cô vốn nghĩ là tên khốn kiếp muốn buộc cô bán cho anh ta, cùng nhau rửa tay xuống bếp nấu canh.

Anh hỏi cô có thể làm món Cesar salad hay không. Sau khi cô gặt đầu, anh đem củ cải, rau xà lách cùng tất cả gia vị cần thiết đưa cho cô xử lý.

"Em có bạn trai chưa?" Anh lấy thịt bò từ trong tủ lạnh ra, bỏ vào lò vi sóng rồi đông, một bên tán gẫu hỏi cô.

Cơm trưa của bọn họ quyết định ăn thịt bò, bởi vì cô không muốn lãng phí thời gian ra ngoài ăn trưa, muốn tốc chiến tốc thắng. Cho nên hai người đồng ý tự mình nấu ăn sẽ nhanh hơn.

Nhưng cô vốn nghĩ anh hẳn sẽ cho ăn đại thứ đồ lạnh gì đó hoặc đồ ăn thừa linh tinh. Không nghĩ tới anh nói muốn ăn thịt bò, càng khiến cô trợn mắt cứng lưỡi chính là, phòng bếp cùng tủ lạnh của anh, thật đúng là đầy đủ các loại thức ăn và gia vị.

Tóm lại, toàn thân người đàn ông này là một ẩn số.

"Liên quan gì anh?" Cô trả lời.

"Em không phải muốn biết mục đích của anh sao?" Anh nhìn cô một cái.

"Mục đích của anh có liên quan gì đến chuyện tôi có bạn trai hay chưa?"

"Nếu không quan hệ, anh vì sao muốn hỏi em?"

Bị anh hỏi lại như vậy, Hạ Tâm Trữ nhất thời không biết nói gì để chống đỡ. Chẳng qua nói lại, cô không có bạn trai cũng không phải là bí

mặt gì to tát.

"Chưa có." Cô thẳng thắn nói.

"Vì sao?"

"Tôi bề bộn nhiều việc, không rảnh giao thiệp." Hơn nữa cô hiện tại, cũng không thích hợp kết giao, như vậy sẽ liên lụy người khác.

"Vì sao không kết giao?"

"Anh làm gì tò mò như vậy? Cái chuyện này có quan hệ gì với mục đích của anh?" Cô nhận không được trừng mắt hỏi lại anh. Cô cảm thấy người này thật rất khó hiểu.

Mạc Thiên Hòa nhún vai, từ trong tủ lấy ra một lọ nước dùng, tay chân nhanh nhẹn bỏ chúng nó vào trong nồi đun nước. Hơn nữa còn bỏ nước vừa đủ, sau đó tiếp tục đặt lên bếp đun, rồi xoay người tiếp tục xử lý đồng thịt bò đã tan đá.

"Anh biết em kiêm nhiều việc nhưng em thực sự thiếu tiền sao?" Anh bỗng nhiên lại mở miệng hỏi.

"Phải thì như thế nào, không phải thì như thế nào?" Cô mặt không chút thay đổi liếc anh, vẻ mặt phòng bị lập tức xuất hiện.

"Em có nghĩ tới, có lẽ nên tìm một người đàn ông giúp em chia sẻ áp lực kinh tế hay không?" Anh cũng nhìn lại cô.

"Tôi có thể dựa vào chính mình, không cần dựa vào người khác." Cô lạnh lùng trả lời. Ngay cả anh trai ruột của mình cũng không dựa vào được, dựa vào chính mình mới là đảm bảo nhất.

"Cứ như vậy cự tuyệt người khác cách mình xa ngàn dặm ở ngoài thì có gì tốt?"

"Ít nhất không cần trải qua hy vọng rơi xuống thất vọng thống khổ." Cô nghĩ cũng không nghĩ liền trả lời.

"Ai khiến em thất vọng?" Bởi vì thời gian gấp gáp, số liệu bước đầu thám tử đưa cho anh cũng không đầy đủ. Phần lớn miêu tả nguyên nhân Hạ gia sa sút, cùng với phương thức liên lạc và tình trạng làm việc của cô hiện tại, việc khác anh biết cũng không nhiều.

Cô trầm mặc: "Vì sao tôi phải nói với một người xa lạ mà ngay cả tên tôi cũng không biết?"

"Có lẽ em thấy anh lạ lẫm, nhưng anh không thấy em xa lạ." Anh cao thâm khó lường nhìn cô.

"Phải không? Cho nên anh theo dõi tôi, điều tra tôi đã lâu, rốt cuộc ráp tâm gì?" Cô đi vào trọng điểm của đề tài, chán ghét cảm giác bị người âm thầm quan sát.

"Anh thực sự không theo dõi em Điều tra có lẽ có một chút, nhưng là bởi vì đã qua mười năm, rất nhiều tư liệu cơ bản đều thay đổi, ví như hiện tại em ở đâu." Mạc Thiên Hòa thành thật thừa nhận với cô.

Không điều tra, anh làm sao biết cô ở đâu, phải đến chỗ nào mới có thể tìm được cô đây?

"Đã qua mười năm, những lời này có ý tứ gì?" Hạ Tâm Trữ không tự chủ được nhún mày.

"Anh đã biết em mười năm, Hạ Tâm Trữ." Anh nhìn cô chăm chú.

"Không có khả năng!" Trực giác cô phản ứng kêu lên.

Mạc Thiên Hòa có chút dăm chiêu nhìn cô một cái, sau đó thông thả mở miệng nói: "Nhà em trước kia ở trên núi Dương Minh, còn có một anh trai. Cha mẹ có tình cảm rất tốt, phòng khách trong nhà có một cây đàn piano màu trắng giống như cái ở trong phòng khách của anh. Em rất thích đàn piano, tuy sinh ra trong gia đình giàu có, ôm ba ngàn sủng ái vào người,

cũng không thị sủng mà kiêu, hoặc vì giàu có mà khinh bỉ người nghèo. Em là cô gái hiếu thuận, mỗi sáng sớm đều theo cha mẹ cùng nhau chạy bộ."

Những lời anh thuộc như lòng bàn tay này dọa cô ngây người. Anh làm sao có thể biết trước kia cô cũng có cây đàn piano màu trắng, cùng trước kia cô mỗi sáng đều cùng cha mẹ chạy bộ?

Anh nói anh nhận thức cô đã mười năm, tối hôm qua lại nói anh cũng không phải con của bằng hữu cha mẹ. Như vậy anh ta rốt cuộc là ai, sao có thể biết cô mà cô lại không hề có ấn tượng gì?

Tiếng nước róc rách, củ cải và rau xà lách của cô lúc chìm lúc nổi trong nước. Ở một bên anh đã đem thịt bò bỏ vào trong chảo nóng, bắt đầu rán đồ ăn trưa của bọn họ.

"Anh không biết những năm gần đây gia đình em đã xảy ra chuyện gì, nhưng đột nhiên thấy em đứng làm việc trong quán ăn sáng, anh thực sự khiếp sợ." Anh đột nhiên tiếp tục mở miệng nói, một tay đang chuẩn bị bữa ăn trưa cho bọn họ cũng không dừng lại.

Bởi vì hoàn toàn không rõ anh đến từ đâu cùng từ nơi nào xuất hiện, lại đang diễn vai gì, tiếp cận cô có mục đích gì, cho nên Hạ Tâm Trữ quyết định tiếp tục bảo trì trầm mặc.

"Có lẽ là bởi vì ấn tượng ban đầu, anh cảm thấy em trời sinh nên được người yêu chiều. Ở nhà thì nhận cha mẹ người nhà yêu thương, sau khi kết hôn được nhà chồng chiều chuộng. Cả đời này đều nên mặc trang phục đẹp, cười đến vô ưu vô lo, không nên biết cuộc sống vất vả."

Mùi rán của thịt bò chậm rãi từ trong chảo lan ra, tràn đầy trong không khí, Hạ Tâm Trữ lại bởi vì những lời này của anh mà thấy chua xót.

Mặc trang phục đẹp, cười đến vô ưu vô lo, chẳng biết cuộc sống vất vả? Thật sự là châm chọc.

Nhưng mười năm trước cô thật sự là như thế, không biết thật đáng buồn.

Nếu cô cùng anh trai có thể hiểu việc, thành thực từ nhỏ, hiểu được cuộc sống giàu có của bọn họ cũng không phải là từ trên trời rơi xuống, mà là ba phải vất vả vì bọn họ làm việc tranh cướp. Có lẽ bọn họ sẽ sớm một chút phát hiện công ty ba xảy ra vấn đề, sẽ không đợi đến sau khi ba tự sát mới hậu tri hậu giác biết tình trạng kinh tế trong nhà xảy ra chuyện.

"Anh không phải châm chọc em." Biểu tình trên mặt cô khiến Mạc Thiên Hòa nhin không được giải thích: "Anh chỉ là muốn nói với em, loại ý tưởng này luôn tồn tại sâu sắc trong long anh. Cho nên thấy em đứng ở trong quán ăn sáng cùng rửa chén trong nhà hàng, anh mới có thể khiếp sợ như vậy, khó có thể chấp nhận như vậy."

"Tôi thậm muốn biết, anh nói mấy lời này trọng điểm là chỗ nào?" Không muốn biểu lộ ra nhiều tâm tình, Hạ Tâm Trữ điều chỉnh khuôn mặt, lạnh nhạt hỏi.

"Em thực sự đối với anh một chút ấn tượng đều không có, đúng hay không?" Mạc Thiên Hòa tò mò hỏi lại, không có trả lời vấn đề của cô.

"Không có." Cô gọn gàng dứt khoát trả lời.

"Có thể thấy được bộ dáng của anh thật sự rất không thu hút." Anh cười nói.

"Thật trái ngược, chính vì bộ dạng của anh rất thu hút, nhưng tôi lại một chút cũng không nhớ được trước kia tôi đã từng gặp anh. Cho nên mới hoài nghi anh căn bản là nói dối hết bài này đến bài khác, bụng dạ khó lường." Cô nhìn anh một cái, nhin không được nhú mày.

Mạc Thiên Hòa giương nhẹ khóe miệng.

"Ý tứ là em thấy bề ngoài của anh cũng được?"

Cô ngây ngốc, thật không hiểu anh là một người như thế nào.

"Đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là anh nói dối hết bài này đến bài khác, bụng dạ khó lường."

"Anh cảm thấy trọng điểm là em nghĩ bề ngoài anh rất được." Anh nhếch miệng mỉm cười, trực tiếp biểu hiện sự vui vẻ của mình.

"Anh rốt cuộc có mục đích gì?" Chẳng biết vì sao, Hạ Tâm Trữ đột nhiên có chút tức giận.

"Anh không phải vừa rồi đã nói vừa ăn vừa tán gẫu hay sao? Chúng ta tới bàn ăn ngồi xuống nói sau đi, thịt bò đã chín rồi." Anh tuyên bố.

Từ phòng khách tới phòng bếp, lại từ phòng bếp tới phòng ăn, Hạ Tâm Trữ phát hiện chính mình bất tri bất giác vẫn bị anh ta dắt mũi. Lại một chút cũng không thấy miễn cưỡng, nhưng chính là như vậy mới làm cho người ta thấy đáng sợ.

Người đàn ông này không đơn giản, cô phải càng thêm đề phòng, thận trọng từng bước mới được.

"Như thế nào? Hương vị được chứ?" Sau khi cô nếm qua canh cùng thịt bò, Mạc Thiên Hòa mở miệng hỏi.

"Rất có trình độ." Cô nói chính là lời nói thật.

Canh tuy là nấu ra từ đồ hộp, nhưng là vị đậm, vị ngọt đều thích hợp. Hơn nữa anh lại cho thêm một ít nguyên, hương liệu nấu ăn mới mẻ, làm cho người ta hoàn toàn không phát hiện ra hương vị canh từ đồ hộp.

Chẳng qua, chân chính làm cô nghĩ anh có chức nghiệp trình độ là thịt bò bít-tết của anh: Cứng mềm vừa phải, vừa đủ vị, hơn nữa còn có nước sốt anh tự chế biến. Món thịt bò này thật sự có thể mang ra ngoài bán được.

"Anh cũng từng rửa chén đĩa trong phòng bếp, sơ phụ trong phòng bếp dạy anh không ít bí kíp." Mạc Thiên Hòa mỉm cười nói.

"Anh cũng từng rửa chén đĩa trong phòng bếp?" Cô nhìn vật dụng xa hoa bốn phía trong nhà, trong ngữ khí tràn ngập khó tin.

"Anh cũng không phải từ đâu đã ở trong loại nhà này. Trước kia anh rất nghèo." Anh thành thật nói cho cô.

"Tôi rất khó tưởng tượng."

"Em căn bản không cần tưởng tượng, bởi vì em đã tận mắt chứng kiến."

"Sau này không cần nói những điều mà anh không thể lấy ra chứng cứ được. Bởi vì tôi căn bản là không tin lời anh. Tôi thậm chí ngay cả tên của anh cũng đều không biết." Hạ Tâm Trữ nghĩ thấy thực hoang đường. Hoang đường nhất chính là, cô lại còn ngồi ở trong nhà anh ta cùng anh ta ăn cơm trưa!

"Anh họ Mạc, Mạc Thiên Hòa." Lần đầu tiên anh tự giới thiệu mình với cô.

"Tốt lắm. Hiện tại tôi càng thêm xác định chúng ta căn bản là không quen biết, bởi vì tôi chưa từng nghe qua tên này." Cô nói thật chắc chắn.

"Đó là bởi vì anh chưa bao giờ nói với em."

"Đó là bởi vì chúng ta căn bản chưa từng gặp mặt." Cô kiên trì.

"Không, em gặp rồi." Anh lại lộ ra vẻ mặt khiến cô khó hiểu lần thứ hai.

"Khi nào? Nếu thực sự có, anh liền nói chính xác thời gian điểm ra xem." Cô buông dao đĩa trong tay, hùng hổ theo dõi anh.

"Mười năm trước khi em ở trên núi Dương Minh, mỗi ngày anh đều tới nhà em đưa báo." Mạc Thiên Hòa than nhẹ một hơi, rốt cục công khai đáp án.

Hạ Tâm Trữ khó tin trùng lớn hai mắt.

"Anh là mũ lưỡi trai?" Cô buột miệng thốt lên.

"Em gọi anh như vậy sao?" Mạc Thiên Hòa mỉm cười.

Hạ Tâm Trữ át chế không được kinh ngạc nhìn anh chăm chú. Quả thực không thể tin người đàn ông tràn đầy mị lực và tự tin trước mắt này, cùng chàng trai đưa báo vừa cao vừa gầy bộ dạng giống cây gậy trúc, luôn đội mũ lưỡi trai che hết nửa khuôn mặt năm đó lại là cùng một người.

Thời điểm đó, ngẫu nhiên cô dậy sớm cùng cha mẹ tản bộ vận động trong đình viện, sẽ thấy anh đi xe máy đưa báo chí đến. Ngẫu nhiên cô ở nhà, cũng sẽ gặp anh đến thu tiền báo.

Cô nhớ đến đây, xác thực anh có ném qua bánh kem sinh nhật của mình. Ngày đó lúc anh đến thu tiền báo, vừa vận đúng lúc bạn bè đến nhà cô chúc mừng sinh nhật, cho nên khi cô lấy tiền đưa cho anh, cũng lấy luôn một miếng bánh kem mời anh.

Chuyện này đối với cô lúc đó là quá nhỏ nhặt không đáng kể, cho nên không nghiêm túc suy nghĩ, căn bản là sẽ không nhớ rõ.

Tựa như anh đối với cô lúc đó mà nói, cũng chỉ là một người thích đội mũ lưỡi trai. Bộ dạng vừa cao vừa gầy chăm chỉ đưa báo mà thôi, thực không có nhiều ký ức lắm.

Chẳng qua có chuyện cô thể nhưng thật ra nhớ rất rõ ràng. Đó là khi anh trai chán chiếc xe đã dùng hai năm muốn mua xe mới, ba tức giận lấy anh so sánh với chàng trai đưa báo, muốn anh nhìn xem người ta rồi ngẫm lại chính mình. Bởi vì anh cùng anh trai đều bằng tuổi, lại tự kiếm tiền học, tiền sống cho bản thân, một đồng tiền cũng chưa từng xin người nhà.

Điểm này làm cô sau khi nghe xong thấy rất bội phục. Cho nên sau đó mỗi lần thấy anh thì, khoảng cách ở gần sẽ nói một tiếng: "Anh khỏe", khoảng cách xa thì sẽ gật đầu mỉm cười với anh.

Nguyên lai tên anh là Mạc Thiên Hòa, cô rốt cục cũng biết.

"Anh..." Muốn nói lại thôi, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Đã lâu không thấy sao? Hay là tại sao sau đó anh không đến đưa báo? Hay là quan tâm hiện tại anh đang làm cái gì, giống như rất thành đạt, buôn bán lời không ít tiền.

Nhìn anh, nghĩ lại mình. Chớ trách tục ngữ nói: Mười năm hà đông chuyển hà tây: Chớ cười người nghèo mặc áo rách, bởi vì mình vĩnh viễn không biết mười năm sau người mặc áo rách có thể biến thành mình hay không.

Nghĩ đến anh năm đó, chính là một người nghèo khổ đưa báo, mà nay lại ở trong khu nhà cao cấp.

Nhìn lại cô, trước kia ở tại biệt thự trên đường lớn núi Dương Minh, hiện tại ngay cả nơi đặt chân cũng không có. Bởi vì cả phòng thuê cũng bị lửa thiêu cháy đi rồi, quả thực phong thủy luôn luân chuyển.

"Thật có lỗi, tôi không nên tùy tiện đặt biệt hiệu cho anh." Cô rốt cục cũng nghĩ ra mình nên nói cái gì.

"Anh khi đó xác thực mỗi ngày đều đội mũ lưỡi trai trên đầu." Mạc Thiên Hòa không nghĩ phản bác, mỉm cười trả lời, thực vui vẻ cô thế nhưng nhớ rõ anh, còn đặt cho anh một cái tên thú vị như vậy.

"Màu đỏ?" Cô nói.

"Màu đen." Anh sửa đúng.

"Hiện tại em có thể xác định anh không nói dối." Lần đầu tiên, Hạ Tâm Trữ mỉm cười với anh: "Anh đội mũ đều kéo xuống rất thấp khiến cho người ta không thấy rõ diện mạo. Nếu khi đó tôi thấy được diện mạo dưới mũ của anh, tôi nhất định có thể nhận ra anh. Tôi vốn nhớ diện mạo của người khác rất tốt."

"Nếu anh biết em có sở trường này, anh lúc trước nhất định sẽ tháo mũ lưỡi trai xuống, cho em nhớ kỹ bộ dáng đẹp trai của anh." Anh đùa.

"Anh lúc trước bộ dáng căn bản như cây trúc, không phải đẹp trai!" Ở trong bầu không khí thoải mái, cô nhin không được trêu chọc anh.

"Như vậy hiện tại thì sao?" Anh mỉm cười nhìn cô hỏi.

"Rất tuần tú." Cô vui vẻ ca ngợi.

"Có phải đẹp đến trình độ em nguyện ý gả cho anh không?" (#Ami: câu hôn vậy coi bộ hay =))

"Không sai biệt lắm." Cô cười ra tiếng, xem nó như trò đùa.

"Ý là, nếu hiện tại anh cầu hôn với em, em sẽ gật đầu đáp ứng?"

"Tôi sẽ suy nghĩ." Cô đã bắt đầu cười không thể ngừng lại.

"Chuyện gì buồn cười như vậy?" Mạc Thiên Hòa nghi hoặc hỏi, không hiểu cô đến tột cùng đang cười cái gì.

"Tôi cho tới bây giờ không biết anh là một người hài hước như vậy. Nếu biết, năm đó tôi nhất định sẽ không chỉ nói những lời kiểu 'Anh khoẻ' với anh." Hạ Tâm Trữ cười nói với anh.

Mạc Thiên Hòa nhíu chặt mày, rốt cục hiểu được cô nghĩ anh nói câu hôn là đang nói giỡn với cô.

"Anh là thật lòng." Anh nhìn cô không chớp mắt.

Hạ Tâm Trữ mỉm cười nhìn anh, vẻ mặt tò mò.

"Em nguyện ý gả cho anh không? Hạ Tâm Trữ. Anh là thật lòng!"

Phản ứng của cô là: Cả người ngây dại.

Sau khi tiễn những học sinh đến học đàn piano, Hạ Tâm Trữ một mình ngồi lặng ở trong phòng, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Cả một ngày, cô không ngừng mà nhớ tới hai câu nói Mạc Thiên Hòa nói với cô – Em nguyện ý gả cho anh không? Anh là thật lòng!

Thật lòng? Vấn đề là, cô nghĩ như thế nào cũng đều giống như vui đùa.

Thứ nhất, bọn họ có thể nói là vừa mới quen biết mà thôi. Đối với đối phương căn bản một chút cũng không hiểu biết, ít nhất cô là như thế, mà anh lại đột nhiên cầu hôn cô. Đây có thể là thật sao?

Thứ hai, cho dù anh thật sự là nghiêm túc thì như thế nào? Anh căn bản không biết cô hiện tại ở trong tình huống gì, còn tưởng rằng cô vẫn là thiên kim tiểu thư vô ưu vô lo mười năm trước. Nếu anh biết tình cảnh hiện tại của cô, anh còn có thể nói với cô là thật lòng sao?

Thứ ba, anh cái gì cũng không biết, lại nói anh là thật lòng, loại thật lòng này ai dám tin tưởng?

Ngay cả như vậy, cô thủy chung cũng không thể quên biểu tình nghiêm túc trên mặt anh lúc đang nói lời này.

Lần đầu tiên có người cầu hôn cô, còn là một đại soái ca có tiền, làm cho tâm hồn thiếu nữ của cô không khỏi rung động. Nhưng cô cũng không thể không nghĩ, rốt cuộc lý do thúc đẩy anh cầu hôn cô là gì?

Bởi vì yêu? Lý do này rất buồn cười.

Bởi vì tiền? Cô nghèo rớt mồng tơi.

Bởi vì sắc đẹp? Lấy điều kiện của anh, cô tin tưởng anh tuyệt đối sẽ có nhiều lựa chọn tốt hơn.

Cho nên đáp án rốt cuộc là vì cái gì đây? Cô nghĩ tới nghĩ lui thậm nghĩ đến một cái, hẳn phải là bởi vì thương hại.

Anh nói khi anh thấy cô đứng làm việc ở trong quán ăn sáng thì thực khiếp sợ. Anh còn nói anh cảm thấy cô trời sinh nên được người yêu thương, cả đời mặc trang phục đẹp, vô ưu vô lo. Anh còn nói loại ý tưởng này vẫn ăn sâu tồn tại trong lòng anh, cho nên anh khó có thể chấp nhận cô biến thành như bây giờ.

Bởi vì khó có thể chấp nhận, cho nên đành phải nghĩ biện pháp giúp cô khôi phục dáng vẻ ngày xưa. Mà lấy năng lực hiện tại của anh, tuyệt đối có biện pháp giúp cô. Cho nên anh mới có thể quyết định muốn lấy cô, phải giúp cô, mà đây không phải thương hại thì là cái gì?

Ngực rầu rĩ. Cô chán ghét cảm giác bị người ta thương hại, thật sự rất chán ghét.

“Tâm Trữ, cháu sắp về chưa? Chú muốn đóng cửa.” Ông chủ đột nhiên đẩy cửa phòng ra nói với cô.

“Cháu về ngay đây.” Cô vội vàng hoàn hồn, đứng dậy gật đầu.

Lưng đeo ba lô đi xuống tầng, lúc này Hạ Tâm Trữ mới đột nhiên nhớ tới tình cảnh khó khăn của mình. Tất cả gia sản cô sở hữu cũng chỉ còn có mấy thứ trên người này, tất cả thứ khác đều bị cháy sạch lúc tối hôm qua. Đêm nay cô phải ở đâu đây?

Thật sự là rất khoa trương. Cô lại phiền não chuyện không đáng phiền não, diệt hết chuyện đáng phiền não, cô đến tốt cùng đang làm cái gì? Cô ảo não thở dài một hơi.

Thế này thì vui rồi. Đêm nay cô phải nghỉ ngơi ở đâu? Ăn ngủ đâu đường sao? Hay là muốn tốn mấy trăm đồng tìm một khách sạn rẻ tiền ở một đêm? Trọng điểm là, hôm nay bất quá cô cũng mới kiếm được mấy trăm đồng thôi, ngay cả tiền ở khách sạn cũng có thể không đủ trả. Hôm nay cô rốt cuộc vì sao mà vội?

Cô tuy rằng thực cảm tạ cú điện thoại nhận được của bằng hữu ở trong nhà hàng nhờ cô đến giúp đỡ lúc hai giờ trưa, để cho cô có thể bỏ chạy khỏi nơi của Mạc Thiên Hòa. Nhưng hiện tại nhớ tới, phản ứng chạy trốn chết của cô khỏi nhà anh, căn bản là so với giáp mặt cự tuyệt anh còn làm người ta khó chịu hơn.

Giữa trưa cô rốt cuộc phát bệnh thần kinh gì, vì sao muốn trốn chạy? Anh có thể từ nay không để ý đến cô, cùng cô thành người xa lạ hay không?

Nghĩ vậy, lòng của cô không biết vì sao đột nhiên ủ dột xuống.

“Ông chủ, cháu đi trước.”

Đi đến tầng một, cô vẫy tay hẹn gặp lại với ông chủ. Sau đó hữu khí vô lực đẩy cửa đi ra ngoài, tiếp đó, ngậy người.

Mạc Thiên Hòa ngồi ở trên xe chờ dưới nhà, mỉm cười với cô.

Anh đứng dậy đi về phía cô. Trên mặt mỉm cười làm cho cả người anh thật đẹp.

Hạ Tâm Trữ không thể không chú ý có vài nữ sinh trung học mới tan từ lớp học thêm, đứng ở cách đó không xa, mang theo nụ cười, cười đến run rẩy hết cả người, khe khẽ nói nhỏ nhìn anh. Điều này làm cho cô rất khó hiểu, có chút khó chịu.

“Hi, tan lớp rồi.” Anh đi đến trước mặt cô, cười nhìn cô.

Trong mắt anh chỉ có cảm giác của cô, đột nhiên lại làm cho cô có chút vui vẻ.

“Sao anh lại tới đây?” Cô hỏi.

“Tới đón em tan lớp.”

“Anh làm sao mà biết tôi ở trong này?”

“Trên báo cáo điều tra có.”

Cô sững sốt, giây tiếp theo lại nhin không được nở nụ cười.

“Anh có cần thiết thành thực như vậy không?”

“Anh không biết nói dối.” Anh nghiêm trang trả lời làm cho cô trong nháy mắt cười lợi hại hơn chút.

“Có thể cho anh mượn điện thoại di động gọi một cuộc không?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô khó hiểu tròn mắt nhìn, gật đầu lấy ra điện thoại di động trong bao đưa cho anh.

Sau khi anh nhận điện thoại, nhanh chóng bấm một chuỗi dãy số.

Linh... Một chuỗi tiếng vang di động đột nhiên vang lên trong túi quần của anh, khiến cho cô có chút há hốc miệng.

“Di động ai đang kêu?” Cô hỏi.

“Của anh.” Anh mỉm cười, đem điện thoại của cô trả lại, tiếng chuông di động trong túi quần anh đột nhiên ngừng.

“Anh không phải không mang di động mới mượn của tôi sao?” Cô khó hiểu hỏi, một chút sau lại nói: “Anh không xem một chút là ai tìm anh sao?”

Anh lấy di động ra từ trong túi, bấm một vài phím liên tục tiếp đưa điện thoại di động đến trước mặt cho cô xem, đồng thời cười nói: “Như vậy anh đã có số điện thoại của em.”

Nhìn dãy số hiện trên di động của anh, lúc này Hạ Tâm Trữ mới bừng tỉnh đại ngộ (hiểu ra) mục đích anh mượn di động của cô để gọi điện thoại.

“Tôi nghĩ trên báo cáo điều tra phải có ngàn số điện thoại của tôi rồi mới đúng.” Cô cười như không cười chế nhạo anh. Theo lý thuyết cô nên

tức giận, nhưng đối mặt anh, cô lại một chút cũng không để ý.

“Có. Bất quá báo cáo kia không biết là người ngu ngốc nào đánh ra thế nhưng thiếu mất một vài số. Nhớ nhắc anh nhớ rõ, phải trừ tiền bọn họ.” Mạc Thiên Hòa bộ dạng đứng đắn nhú mày oán giận khiến Hạ Tâm Trữ nhin không được cười lên.

Anh cầm tay cô, đem cô đi về phía chiếc xe đậu bên đường cách đó không xa.

Tiếng cười dần dần tắt, Hạ Tâm Trữ không tự chủ được nhìn bàn tay bị anh nắm. Cảm giác tim đập có chút nhanh hơn, hô hấp cũng giống vậy.

“Mạc Thiên Hòa.” Cô do dự mở miệng gọi anh.

“Làm sao thế?” Anh quay đầu ôn nhu hỏi.

“Giữa trưa... Thực xin lỗi.” Cô hướng anh giải thích. Cô không nên đối với anh như vậy.

“Em vẫn thường như vậy, vừa nhận được điện thoại sẽ liền chạy tới giúp đỡ người khác làm việc sao?” Anh dừng một chút, nặng nề hỏi.

“Nếu thời gian cho phép.”

“Nói thực ra, anh không thích em vất vả như vậy.”

Cô làm sao thích đây? Hạ Tâm Trữ chưa sót ở trong lòng.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Cô cố ý đem đề tài chuyển đi.

“Em muốn đi chỗ nào?” Anh nhìn cô một cái, hỏi cô.

Hạ Tâm Trữ không nói gì mà chống đỡ. Thế giới to lớn lại không có chỗ cho cô dung thân. Cô không phải muốn đi chỗ nào, mà là có thể đi chỗ nào?

“Đi về nhà của anh.” Anh lập tức thay cô ra quyết định: “Đêm nay em ở nhà của anh.”

Không biết vì sao nghe thấy lời này, cô giống như cảm thấy mình có chỗ tránh mưa che gió. Cô đã vất vả lâu như vậy, không cần phải một mình cứng rắn chống đỡ, mà là có thể tin tưởng anh, y lại anh.

Chương 4

Tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo Mạc Thiên Hòa chuẩn bị cho cô vào, Hạ Tâm Trữ nằm ở trên chiếc giường mình đã ngủ tối hôm qua, nhưng lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được.

Cô một mực nghĩ, cứ ỷ lại sự giúp đỡ của Mạc Thiên Hòa như vậy sao?

Cô không có gì báo đáp, ngược lại, còn tại lúc anh nghiêm trang cầu hôn cô mà làm cho anh khó chịu. Sau đó anh ngay cả đề cập cũng không nữa, ngược lại đối đãi cô càng thêm ôn nhu săn sóc, giúp đỡ cô. Tới đón cô tan ca, hỏi cô có đói bụng hay không, mang cô đi ăn khuya, sau đó lại cẩn thận nghĩ xem cô cần mua những thứ cần thiết gì cho cuộc sống. Không chỉ mang cô đi mua, thậm chí còn trả tiền giúp cô.

Đời này trừ ba mẹ ra, anh là người thứ hai đối tốt với cô vô điều kiện.

Nhưng thực là vô điều kiện sao?

Cô cũng không muốn dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng ở quá khứ cô đã có kinh nghiệm vô cùng nhớ đời. Không chỉ ở những ngày sau khi ba mẹ qua đời thấy được thái độ ấm lạnh của người ta, mà lúc sau cô cũng gặp qua mấy tên khốn kiếp lấy danh đồng tình, thương hại và tình yêu, trước đôi cô hỏi han ân cần, sau đó muốn cô đem thân thể ra để trả.

Anh chính là một tên khốn kiếp sao?

Cô hy vọng anh không phải. Nhưng hy vọng nếu có thể thành hiện thực, cô cũng sẽ không rơi xuống bộ dáng đáng thương như hiện tại.

Khẽ thở dài một hơi, điện thoại di động cô đặt ở đầu giường lại đột nhiên vang lên. Cô ngủ không yên nên dứt khoát ngồi dậy nghe điện thoại.

"Alo?"

"Anh chưa nhận được tiền."

Hạ Quan Kiệt. Vừa nghe thấy thanh âm ác ma này, tuyến tồ trong thận[1] của Hạ Tâm Trữ lập tức tăng lên, lửa giận bùng cháy.

"Bởi vì tôi không gửi." Cô lạnh lùng nói.

"Em thực sự mặc kệ Tiểu Dịch?"

"Cậu bé là con anh."

"Bởi vì em không đưa tiền đến, anh không có tiền mua thức ăn cho nó, nó đã không ăn cái gì, đói bụng một ngày rồi."

Hạ Tâm Trữ nhanh mím miệng, nắm chặt nắm tay, bức chính mình ngàn vạn lần không thể mềm lòng, không thể chịu sự uy hiếp của anh ta nữa.

Cô phải cho anh ta biết, chính mình tuyệt đối sẽ không vì Tiểu Dịch mà cho anh ta tiền nữa. Chỉ cần làm anh ta hiểu được Tiểu Dịch không còn giá trị, ở lại bên người ngược lại sẽ biến thành trói buộc anh, như vậy cho dù cô không nói, không cầu, anh ta cũng sẽ đem Tiểu Dịch trả cho cô.

"Cậu bé là con anh." Cô tiếp tục nói.

"Em thật muốn để nó chết đói?"

"Không phải tôi, là anh." Là cha làm cho chính con mình không được hưởng sự ôn nhu của gia đình, hôm nay còn làm cho con đói.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc trong chốc lát.

"Tóm lại, em sẽ không đưa tiền cho anh nữa đúng hay không?"

"Đúng vậy." Cô trả lời như trăm đinh chặt sắt, trong lòng không ngừng nói cho chính mình: Tuyệt đối không thể mềm lòng, nếu không ác mộng

này sẽ vĩnh viễn dây dưa với hai cô cháu bọn họ.

"Cũng không quản Tiểu Dịch?"

“Cậu bé là con anh, tôi có quyền gì để quản?”

"Cho dù anh bán nó, em cũng không quản?"

Móng tay đột nhiên đâm vào lòng bàn tay.

"Anh đã biết." Anh ta nói, bên kia điện thoại chỉ còn một mảnh tĩnh lặng.

Hạ Tâm Trữ nắm chặt nắm tay, cắn chặt răng không cho mình nói ra một lời thua thiệt. Cô im lặng chờ đợi xem anh còn có thể nói gì tiếp, nhưng bên kia điện thoại cũng chỉ là một mảnh yên tĩnh, không có một chút thanh âm gì. Cô đem di động đưa tới trước mặt nhìn, lúc này mới phát hiện điện thoại đã sớm bị cắt đứt.

Cô gắt gao nắm di động, nội tâm thấp thỏm lo âu, sợ hãi bất an. Anh ta nói “Anh đã biết”, anh ta rốt cuộc biết cái gì? Cô không hề cho anh tiền, Tiểu Dịch đã mất giá trị lợi dụng, hay là—

Cho dù anh bán nó, em cũng không quản?

Cô dùng sức che lỗ tai.

"Không cần mắc mưu, không cần mắc mưu, không cần mắc mưu!" Cô không ngừng nói cho chính mình.

Nhưng, nếu anh ta bán Tiểu Dịch thì sao?

"Sẽ không!" Cô dùng sức lắc đầu nói cho chính mình: Lời kia dùng để đe dọa cô, uy hiếp cô. Anh ta tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện mất đi nhân tính, nhân thần đều phần nộ như vậy. Tuyệt đối sẽ không.

Nhưng nếu anh ta làm thật thì sao?

Tiểu Dịch đã mất giá trị lợi dụng, ở lại bên người căn bản là sự trói buộc, bán còn có thể kiếm được một chút tiền. Cho dù bán không được bao nhiêu nhưng ít nhất cũng có thể thoát khỏi trói buộc.

Hạ Tâm Trữ càng nghĩ càng thấy khủng hoảng sợ hãi. Nếu anh ta đem Tiểu Dịch bán cho người khác hoặc đưa cho người khác, cũng không nguyện ý đưa Tiểu Dịch cho cô thì sao?

Cô tâm hoảng ý loạn cầm điện thoại lên gọi lại, rồi khi điện thoại vừa kết nối thì lại huỷ bỏ.

"Mình không thể trúng kế, không thể làm loạn đầu trận tuyến. Phải bình tĩnh, trước bình tĩnh xuống." Cô thì thảo tự nói với bản thân, nhưng lòng lại hoảng sợ phiền loạn không bình tĩnh được. Một cỗ nóng nảy ưu phiền tức giận ép cô không chịu được.

Cô nắm lấy gối đầu trên giường, dùng sức phát tiết tức giận ra bên ngoài. Không biết sao lại phịch một tiếng, gối đầu không rõ đánh vỡ cái gì, trong bóng đêm phát ra một tiếng nổ.

Cô chạy nhanh xuống giường, sờ soạng cây đèn ở đầu giường. Khoảnh khắc đèn sáng lên, cửa phòng của cô cũng phanh một tiếng mở ra, thân trên của Mạc Thiên Hòa trần trụi, mặc một chiếc quần đùi bình thường chạy vào.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thanh âm của anh căng thẳng, thật sự khẩn trương, biểu tình trên mặt cũng giống nhau, ánh mắt sắc bén nhanh chóng tìm tòi tất cả trong phòng. Sau đó dừng ở trên chiếc gối bị cô quăng vào góc tường, cùng với một cái khung hình nhỏ rơi bên cạnh cái gối.

Hạ Tâm Trữ cũng nhìn thấy đầu sỏ gây nên tiếng nổ lớn. Cô đi lên trước, nhặt khung ảnh lên treo lại, xoay người nhặt gối đầu từ trên sàn nhà.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh lại hỏi, thanh âm không hề căng cứng, lại trở nên trầm thấp.

"Thực xin lỗi, ảm ỉ đến anh." Cô không định giải thích.

"Gối đầu vì sao lại ở trên sàn nhà?" Anh đổi phương thức hỏi cô.

"Đã khuya, nếu anh không ngại, tôi muốn ngủ." Mặt cô không chút thay đổi nói.

"Anh muốn biết đã phát sinh chuyện gì." Anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, trực tiếp yêu cầu nói.

"Không liên quan đến anh." Cô nói, vẫn cố gắng không chế sự phiền não và tức giận vẫn chưa phát tiết được của mình: "Mời anh đi ra."

"Đây là nhà của anh, em muốn anh đi ra đâu?"

Cả người cô cương cứng, kiềm nén cầu xin: "Anh làm ơn đi ra ngoài được không." Cô sắp chống không nổi nữa.

"Nói cho anh đã xảy ra chuyện gì, anh có thể giúp đỡ." Anh kiên định nhìn cô.

"Không."

"Hạ Tâm Trữ—"

"Đi ra ngoài!" Cô rút cuộc nhịn không được hướng anh gầm nhẹ, đem gối đầu trên tay dùng sức quăng về phía anh.

Mạc Thiên Hòa tiếp được gối đầu cô quăng đến. Giây tiếp theo liền thấy cô như mất chứng tâm thần đi về phía anh vừa đánh vừa mắng.

"Anh căn bản không biết cái gì, anh bằng cái gì giúp tôi? Đi ra ngoài, đừng tưởng rằng anh có tiền thì rất giỏi! Đi ra ngoài!" Cô dùng sức đánh anh, sau khi phát hiện đánh anh không ăn thua liền sửa lại ngữ khí kìm nén nói: "Anh không đi ra ngoài, tôi ra ngoài." Cô nhanh chóng lướt qua anh đi về phía cửa.

"Đừng náo loạn, tôi như vậy em muốn đi chỗ nào?" Mạc Thiên Hòa một tay giữ chặt cô.

"Không cần anh quản, buông tay!" Cô dùng sức gạt tay anh ra, giây tiếp theo lại bị anh bắt lấy.

"Đã trễ thế này, anh không thể cho em ra ngoài."

"Buông tay!" Cô giận không thể át tiếng kêu lên.

"Nói cho anh đã xảy ra chuyện gì."

"Tôi bảo anh buông tay có nghe không?" Cô bắt đầu dùng sức, không để ý tất cả giấy giữa. Cô muốn chạy trốn ly khai tất cả, tìm nơi có thể cho cô phát tiết mà thôi, vì sao anh lại làm khó cô?

Cô mất khống chế kịch liệt giấy giữa, khiến Mạc Thiên Hòa chỉ có thể dùng hai tay gắt gao giữ cô lại, tránh cho cô thương tổn chính mình.

"Bình tĩnh một chút!" Anh mệnh lệnh cho cô.

Nhưng sau khi cô nghe xong không chỉ không thể bình tĩnh xuống, ngược lại càng thêm giận tím mặt, càng thêm giấy giữa kịch liệt, còn giơ chân lên đá chân anh.

"Đáng chết!" Đau đớn đột nhiên truyền đến làm cho anh nhin không được chửi một tiếng. Không ngờ tới kế tiếp cô lại còn nghiêng đầu há mồm cắn xuống cái tay anh đang nắm tay cô, hại anh nhin không được lại mắng một tiếng: "Đáng chết!"

Tuy không hiểu cô rốt cuộc làm sao, vì sao lại đột nhiên mất khống chế phát điên, nhưng Mạc Thiên Hòa biết cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách tốt khiến cô tỉnh táo lại. Anh phải nghĩ biện pháp khác mới được.

Đầu vừa chuyển, anh đột nhiên kéo theo toàn thân cô chuyển theo, sau đó ngã về phía trước, tiện thể đem cả người cô áp đảo ở trên giường, dùng tư thế Thái Sơn đè đầu nằm ở phía trên cô. (#Ami: ôi chuyện gì sẽ xảy ra đây 🤔)

Cô bị hành động đột nhiên xảy ra của anh làm cho sợ hãi thét lên một tiếng, tiếp theo chỉ giật mình sững sốt một chút. Sau đó bắt đầu vừa kêu lại vừa mắng anh, cả người không ngừng vặn vẹo dưới thân anh, còn lấy phần eo đụng vào anh.

Mạc Thiên Hòa nhất thời thở hộc vì kinh ngạc, dục vọng của thân thể trong khoảnh khắc bị đánh thức.

"Đừng động." Anh căn răng bình thanh quát.

"Buông ra tôi, anh tên khốn kiếp này!" Cô hoàn toàn không để ý tới cảnh cáo của anh, vẫn như cũ không ngừng giãy giụa dưới thân anh, đồng thời cũng không ngừng dùng thân thể mềm mại cọ sát.

"Đáng chết." Anh chửi nhỏ một tiếng, rốt cuộc nhịn không được cúi đầu chớp lấy đôi môi mềm mại của cô, cuồn cuộn đã hôn.

Anh đưa đầu lưỡi tham tiến trong miệng cô, khiêu khích đầu lưỡi kinh ngạc đến ngây ra của cô, một lần lại một lần, đến khi cô có phản ứng mới thôi.

Nụ hôn của cô mang theo ngây ngô cùng e lệ, làm cho nụ hôn của anh không khỏi chuyển từ cuồn cuộn đã giữ lấy thành ôn nhu lưu luyến. Anh buông cánh tay kiềm chế cô ra, một đường theo cánh tay dài nhỏ của cô thông thả thăm dò đến bờ vai tròn bóng, bên ngoài mềm mại, eo nhỏ nhắn, lại tới gương mặt xinh đẹp của cô, nâng cô lên áp về phía mình, cảm thụ sự nhiệt tình của anh.

Cô rên rỉ ra tiếng. Ở dưới thân anh có chút khẽ run rẩy, tay gắt gao vòng qua bả vai anh.

Anh cũng ngậm nga thành tiếng theo cô, nhưng không thể không dừng lại, bởi vì tiếp tục đi xuống nữa, anh liền sẽ mất đi lực tự khống chế, gây ra đại họa.

"Bình tĩnh lại chưa?" Anh ngẩng đầu lên, khàn khàn hỏi.

Hạ Tâm Trữ thông thả mở to mắt nhìn thấy anh. Tâm còn đang kinh hoàng, thân thể cũng còn đang nóng lên rung động.

Vừa rồi là cảm giác gì, cô có điểm hiểu rõ, lại không phải thực sự hiểu. Chỉ biết là anh hôn cô, khiến cảm xúc nóng nảy ưu phiền nguyên bản của cô trong nháy mắt toàn bộ bốc hơi không thấy, trở thành một loại cảm giác chờ mong, ôn nhu, nóng như lửa lại khát vọng.

"Lại một lần nữa được không?" Cô không tự chủ được yêu cầu.

"Cái gì lại một lần nữa?" Anh tròn to hai mắt, thanh âm khàn khàn hỏi.

"Hôn tôi."

"Em xác định sao?" Anh nhìn chăm chăm cô, khàn giọng hỏi.

"Anh không muốn?" Cô có chút khản trương lại có chút lo lắng.

"Anh nguyện ý."

"Vậy..." Anh còn đang đợi cái gì?

"Anh sợ lại một lần nữa chính mình sẽ dừng lại không được." Anh nhìn cô chăm chú nói.

Cô trừng mắt nhìn, không hiểu lời này của anh có ý tứ gì.

Anh không khỏi phát ra thâm trầm than nhẹ, dùng thứ đang cứng rắn của mình nhẹ nhàng đụng cô một chút. @.@

Trong khoảnh khắc cô trợn to hai mắt, khẩn trương đến động cũng không dám động, ngừng cả hô hấp lại.

"Biết không?" Anh khàn khàn nói: "Anh hoàn toàn không có tự tin sau khi hôn em một lần nữa, còn có thể dừng lại không xâm phạm đến em. Em muốn mạo hiểm sao? Tâm Trữ?"

Cô lẳng lặng nhìn anh, không biết chính mình có nghĩ muốn mạo hiểm hay không. Nhưng có một điều cô biết rõ, đó chính là cho dù anh không có biện pháp dừng lại, cô cũng sẽ không trách anh. Cô muốn cảm thụ nụ hôn của anh. Cô muốn hôn anh.

Nâng đầu lên, cô chủ động hôn anh một chút. Phản ứng của anh cơ hồ là lập tức, lập tức cúi đầu tham lam đối khát mà mút hôn lấy cô, dùng đầu lưỡi cùng cô nô đùa, hôn đến khi cô nhịn không được run rẩy rên rỉ ra tiếng.

Quần áo trên người từng món từng món bị anh cởi bỏ, nụ hôn của anh lại theo từng tác da thịt hiển lộ, vừa ẩm ướt vừa nóng cháy khắc ở trên cổ, trên vai cô. Thẳng đến khi anh hôn lên trước ngực cô, ngậm đến nụ hoa mới thôi.

Cô không tự chủ được rên rỉ ra tiếng, móng tay hơi hơi ấn vào bả vai của anh. Tay anh đi xuống, trong nháy mắt mở hai chân cô ra, để chính mình đi vào địa phương mình muốn nhất. Cô mềm mại mà ướt át, khiến cho dục vọng của anh trong nháy mắt càng thêm nóng bỏng khẩn cấp.

Anh đưa ngón tay tiến vào dò xét cơ thể cô, muốn thử xem cô có phải đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh hay không, lại ngoài ý muốn phát hiện trở ngại. Đây đúng là lần đầu tiên của cô.

Dục vọng cấp bách trong phút chốc bị kiềm chế lại, anh buộc chặt, kiên nhẫn trước dùng ngón tay để yêu cô, khiến cô hưng phấn cong lên thân thể, phát ra trận trận rên rỉ dồn dập, động thân hòa theo động tác của anh. Lúc này mới một tiếng trống làm tinh thần hăng hái hơn chạy vọt vào trong cơ thể cô.

Anh không muốn làm đau cô, nhưng cô vẫn là nhanh nhảm mắt lại, đau đến kêu ra tiếng nhỏ.

"Thực xin lỗi. Rất đau sao?" Anh nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói lộ vẻ không tha cùng quan tâm.

Cô mở mắt nhìn anh, khóe mắt có giọt lệ rơi xuống dưới: "Không đau."

Anh không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cúi đầu yêu thương hôn cô. Cô gái nhỏ này thực thích giả trang kiên cường

Thân thể buộc chặt theo nụ hôn của anh chậm chạp khơi lên trong cơ thể của cô. Anh cố gắng át chế kích thích của mình, thật cẩn thận di động trong thân thể cô, nhưng cô lại chủ động choàng tay lên vai anh, hai chân ôm lấy thắt lưng anh, để chính mình càng thêm sát vào anh. Rốt cuộc anh át chế không được khát vọng của mình, một lần so với một lần dùng sức, cuồn cuộn đã để mình thẳng tiến trong cơ thể cô.

Cô không thể trấn áp chính mình theo mỗi một lần anh dùng sức va chạm mà rên rỉ ra tiếng. Thanh âm như thống khổ lại ngẫu nhiên sung sướng. Cô gât gao ôm lấy anh, dùng đùi cuốn lấy, muốn kéo anh gần hơn một chút. Nhưng anh đã ở trong cơ thể cô, cô còn có biện pháp gì kéo anh gần hơn nữa?

Không đủ, là không đủ.

Thân thể cô rướn lên hòa theo động tác của anh, nhưng cảm giác buộc chặt càng lúc càng khó nhin, lại làm cho cô có điểm khó có thể chịu được nữa. Cô sắp không được rồi.

"Không cần..." Cô khó nhin than nhẹ, muốn chạy trốn ra xa. Anh lại càng thêm dùng sức va chạm thật nhanh trong cơ thể cô, khiến cô sợ hãi kêu lên tiếng. Bản thân không rõ là thống khổ hay vui sướng bị cao trào thổi quét đi, mà anh cũng không lâu sau, cả người cứng đờ thoát vào trong cô.

Bọn họ mỗi một thở dốc, lại cảm thấy mỹ mãn.

Anh ôm cô xoay người lại, kéo cô vào trong ngực, một lần lại một lần hôn hai má của cô, tóc của cô, cô đã buồn ngủ đến bất tỉnh.

"Ngủ đi." Anh nhẹ giọng nói.

Đêm đã khuya, người yêu dần dần chìm vào ngủ.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, Hạ Tâm Trữ tuy ngủ chưa được mấy giờ, đã lại vì thói quen dậy sớm đi làm mà tỉnh dậy.

Mở mắt, thấy gương mặt đàn ông liền khiến cô hoảng sợ, lại làm cho ký ức trong nháy mắt như đào núi lấp biển tiến vào trong óc, nhớ tới tất cả chuyện tối hôm qua.

Trời ạ, cô đã làm cái gì?

Cô mới quen anh chưa đến hai ngày mà thôi – chân chính mới nói chuyện nhận thức đã cùng anh phát sinh quan hệ thân mật!

Tất cả cảm giác tối hôm qua tựa như một giấc mộng. Trong quá khứ, cô chưa từng nghĩ làm chuyện thân mật là cái loại cảm giác này, loại cảm giác vừa thống khổ vừa sung sướng, vừa ngượng ngùng lại vừa cuồng dã, còn có cảm giác không thể ngăn cản chính mình muốn nhiều hơn nữa. Cô nghĩ muốn cùng anh làm một lần nữa, chứng nhận lại cảm giác kỳ dị kia cũng không phải là từ tượng tượng của cô.

Ách, trời ạ, cô suy nghĩ cái gì thế này? Cô suy nghĩ tới cái gì thế?! Lại muốn một lần nữa? Cô rốt cuộc có biết liêm sỉ nữa hay không? Nếu để anh biết suy nghĩ này của cô, anh sẽ nghĩ cô như thế nào?

Tùy tiện, lạm tình, hay là dạng phụ nữ xu nịnh, tìm được cơ hội nghĩ thấy người sang bắt quàng làm họ, tất cả phản ứng lúc trước đều là làm bộ làm tịch?

Loại ý tưởng này khiến cô thấy buồn bực lại xấu hổ. Nhưng nếu anh thực nghĩ như vậy, cô cũng không trách anh, bởi vì tất cả đều là cô tự nguyện. Nếu cô thực sự bị tổn thương cũng chỉ có thể tự trách chính mình.

Trọng điểm là gạo đã thành cơm, cô còn suy nghĩ mấy cái này thì cũng có khả năng thay đổi được chuyện gì?

Nằm ở trong lòng anh, nghe tiếng hít thở vững vàng của anh, cô thật cẩn thận vì kiên quyết không muốn đánh thức anh, từ khuỷu tay anh thoát ra.

Cô cần rời giường đến quán ăn sáng làm việc, cô nói với chính mình như vậy. Nhưng sự thật là, cô căn bản không biết đối mặt với anh thế nào sau khi anh tỉnh lại, cho nên chỉ có thể trốn.

Khi Mạc Thiên Hòa phát hiện chính mình một mình ở trên giường tỉnh lại thì trong khoảnh khắc, từ trên giường nhảy dựng lên.

"Tâm Trữ?" Anh cất tiếng gọi. Sau khi vào phòng tắm nhưng không tìm thấy bóng dáng của cô, mới phát hiện túi da nguyên bản đặt trên sô pha trong phòng của cô đã không thấy.

Thầm chửi một tiếng, anh lập tức vọt tới cửa phòng khách để xem xét, quả nhiên giày của cô cũng không có.

Đáng giận, đáng chết, cô rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Anh kiểm chế phần nộ cùng lo lắng xuống, bước đi trở về phòng lấy di động. Giờ khắc này, anh thật sự cao hứng đem số điện thoại di động của cô nắm trong tay. Hiện tại chỉ cần cầu nguyện, cô không cần không nghe điện thoại của anh là được.

Mở di động ra, nháy mắt xuất hiện trên màn hình di động chính là một tin nhắn chưa đọc, là do điện thoại của cô gửi đến. Anh sững sốt một chút, vội vàng đọc nội dung, chỉ thấy bên trong viết ngắn gọn bốn chữ: Em đi làm việc.

Anh nhúu chặt mày, trong lúc nhất thời, thế nhưng không biết chính mình đến tột cùng nên có cảm tưởng gì với đoạn tin nhắn ngắn cùn này.

Có chút tức giận, có chút thất vọng, còn có loại cảm giác không thể tin nổi. Trải qua kích tình tối hôm qua, cô thế mà còn nhớ rõ buổi sáng hôm nay phải đi làm việc, lưng cô mang nhiều áp lực của tiền tài đến mức cô ngay cả nghỉ ngơi một ngày cũng không được sao? Hay là, kỳ thật cô căn bản chính là muốn tránh anh mới lấy công việc làm cái cớ?

Anh đột nhiên nheo lại hai mắt sắc bén, vẻ mặt trở nên kiên định vô cùng.

Anh tuyệt đối sẽ không để cô thoát khỏi anh! Trải qua tối hôm qua, cô không thể không gả cho anh.

Cô là của anh, cả đời này đều phải thuộc về anh. Cho dù cô có hối hận muốn chạy trốn, anh cũng sẽ không buông tay.

Tuyệt không thể!

"Cô ơi, bánh mì trứng của cô đã xong..."

Mỉm cười đọng lại trên mặt, chữ đột nhiên theo bên môi dật ra, Hạ Tâm Trữ thấy Mạc Thiên Hòa từ ngoài cửa quán ăn đi vào, cả người anh tuần.

"Cô ơi, bao nhiêu tiền?"

Tiếng hỏi của nữ khách hàng kéo hồn của cô trở về.

"Cái gì? Ah, bốn mươi đồng." Cô vội vàng trả lời, sau đó nhận lấy một trăm đồng, tìm bốn mươi đồng trả lại cho đối phương.

"Cô ơi, sao lại đưa có bốn mươi cho tôi, không phải là sáu mươi sao?"
Nữ khách hàng nói.

Cô ngây người một chút, tròn mắt nhìn, nhìn về phía tiền lẻ trên bàn tay khách: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Cô vội vàng giải thích, lại thêm hai mươi đồng cho đổi phương, cả người quần tới làm không được việc.

Trời ơi, anh ta làm gì chạy đến nơi này, anh ta không có việc gì để làm hay sao chứ? Không cần đi làm sao? Anh chẳng lẽ không muốn một mình bình tĩnh suy nghĩ chuyện tối hôm qua sao? Anh không nghĩ, nhưng, nhưng cô nghĩ nha.

"Chị, tôi muốn một trái bắp và một bánh mì trứng." Một người khách khác nói với cô.

"Vâng." Cô nhanh chóng lên tiếng gật đầu trả lời, phi thường hoan nghênh có công việc có thể chuyển dời lực chú ý của cô.

Coi như không thấy anh tới. Anh không tới nơi này, không ở trong này thì được.

Cô vừa làm việc vừa thôi miên chính mình. Nhưng nói thì đơn giản, anh vừa cao lớn vừa đẹp trai, lại một mình đứng ở nơi này, khiến cho tất cả phái nữ không phân biệt tuổi tác đi vào trong quán mua đồ ăn, đều không tự chủ được nhìn trộm anh, muốn cô như thế nào có thể làm như không có anh ở trong này?

Tên lưu manh đáng ghét, anh ta rốt cuộc tới làm gì? Đến trêu hoa ghẹo nguyệt? Lại không phải thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, còn mang dây chuyền bạc, mặc áo Polo, giả bộ đẹp trai sao? Đáng giận!

Bực mình, hơn nữa lại không yên lòng làm cô không cẩn thận, tay bị chảo sắt nóng rực đốt một cái. Đau đớn trong nháy mắt cô kêu khế một tiếng.

"A!"

Trong mắt vẫn chỉ có cô. Thẳng đến khi Mạc Thiên Hòa chú ý thấy cô bị phỏng, lập tức chạy vào, vọt tới chỗ cô đứng, nắm tay cô đến trước mắt xem.

Bà chủ đứng ở bàn trong cùng những khách hàng đến mua bữa sáng đứng ở bàn ngoài, tất cả đều như là bị người làm định thân chú (chú bắt động), động cũng không động nhìn bọn họ.

"Thế nào, có bị phỏng hay không?" Anh khẩn trương hỏi.

Hạ Tâm Trữ trợn mắt há hốc mồm nhìn anh.

"Có bị phỏng hay không?" Anh lại hỏi một lần nữa.

Cô phản ứng chậm chạp lắc lắc đầu.

"Thật vậy chẳng?" Bởi vì nhìn không ra được cô đến tốt cùng có bị phỏng hay không, Mạc Thiên Hòa nghiêm túc nhìn cô, hỏi lại một lần.

Cô gật gật đầu.

Anh nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức hướng cô nhú nhú mày.

"Em không phải bởi vì ngủ không đủ giấc mà làm việc không tập trung chứ? Tới bên cạnh nghỉ ngơi, anh làm giúp em." Anh tự hỏi tự nói, sau đó đẩy cô đến vị trí bên cạnh ngồi xuống, thay thế vị trí của cô.

"Này!" Hạ Tâm Trữ phục hồi tinh thần kêu lên: "Mạc Thiên Hòa, đừng náo loạn, đây là công việc của em, anh không phải sẽ —"

"Anh đương nhiên biết, đừng cho là anh chưa từng làm việc ở quán ăn sáng." Anh đánh gãy lời cô, sau đó cầm lấy chảo sắt và xẻng, động tác thuần thục, một chút đã dùng xẻng nhấc miếng trứng ốp la trong chảo lên đặt vào miếng bánh mì đã nướng và trét bơ bên cạnh. Sau đó bỏ tiêu và nước sốt cà chua, cầm lấy hai miếng dưa leo nhỏ cùng dưa chua để lên trên

mặt trứng ốp la, cuối cùng mới đặt miếng bánh mì nướng đã được trét bơ còn lại ở bên trên. Một cái bánh mì sandwich trứng ốp la đã được làm xong.

Động tác bỏ bánh mì sandwich vào bao giấy của anh cũng vừa thuận thực vừa nhanh chóng. Bà chủ ở bên cạnh xem xong mới yên tâm mỉm cười, xoay người tiếp tục làm việc của mình.

Nguyên lai Tâm Trữ có một bạn trai đẹp trai, có năng lực, lại thương tiếc cô ấy một mối như vậy, thật tốt.

"Mạc Thiên Hòa—" Hạ Tâm Trữ mở miệng muốn tranh biện, lại bị anh cướp lời.

"Anh không biết giá tiền, em đến phụ trách thu tiền đi." Anh nói với cô, tiếp theo liền giơ lên khuôn mặt tươi cười tiếp đón khách hàng: "Xin hỏi tiểu thư muốn cái gì?"

Có soái ca phục vụ, trong nháy mắt toàn bộ nữ khách hàng trong quán đều lao tới, tranh nhau mua bữa sáng. Thậm chí ngay cả cô gái vừa mới mua xong cũng chạy lại gọi thêm cơm.

"Tôi muốn một cái sandwich thịt nữa."

"Tôi muốn một cái bánh mì trứng và một ly cà phê."

"Tôi muốn một cái bánh bồi căn[\[1\]](#) cùng một ly trà."

"Tôi muốn một phần mì sao cùng một phần bánh củ cải, hai chén đậu nành."

Mấy cô gái đó có phải rất khoa trương hay không, không nhìn thấy sự bảo vệ của anh vừa rồi với cô, thậm chí còn thay cô làm việc hay sao? Hạ Tâm Trữ nhin không được nhú mày, không tự chủ cảm giác được một trận bực mình.

"Cung ới." Anh đột nhiên quay đầu gọi cô. (*#Ami: em nổi hết da gà anh ới =]]*)

Cô sừng sốt. Cung ơ?

"Đồ uống để em phụ trách có được không?" Anh ôn nhu mỉm cười với cô.

Cô sừng sốt nhìn anh, đang suy nghĩ câu ‘cung ơ’ của anh là có ý tứ gì, anh lại đột nhiên nghiêng người khế hôn lên môi cô một cái, làm cô sợ tới mức trợn to hai mắt ngốc tại chỗ, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Thời gian tạm ngừng lại, trong quán ăn một mảnh trầm mặc.

"Tuổi trẻ thật tốt." Bà chủ đột nhiên nhẹ giọng cười nói, phá vỡ yên tĩnh.

Hạ Tâm Trữ cảm giác trên mặt nóng bỏng, cô nhanh chóng xoay người, không chút suy nghĩ chạy về phía toilet ở phía sau quán.

A, trời ơi, anh ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Sao lại dám làm như vậy? Ở đó có nhiều người nhìn như vậy, anh chẳng lẽ không thấy gương ngùng sao? Anh làm như vậy bảo cô làm sao có thể xem như không có chuyện gì đối mặt mọi người đây?

Ở trước mặt mọi người hôn môi cô, anh thực là, thật sự là là...

Nhẹ vồ về cánh môi bị anh hôn trộm, khoé miệng của cô không khỏi khẽ cong lên, nhưng lại cảm thấy thật hạnh phúc.

[1] Tuyến tố trong thận: tiếng Anh là adrenaline, đôi khi gọi là "epinephrin" hay "adrenalin", là một hormone. Nó là một catecholamine, một monoamine sympathomimetic thu được từ các amino acid phenylalanine và tyrosine. Gốc từ Latin ad-+renes và gốc từ tiếng Hy Lạp epi-+nephros cả hai đều có nghĩa là "trên/đến thận" (liên hệ đến tuyến thượng thận, tuyến nằm trên thận và tiết ra epinephrine). Epinephrine đôi khi được viết tắt thành epi hay EP trong biệt ngữ y khoa.

Chương 5

Lúc ra về, bà chủ mang ý cười chế nhạo bọn họ, kêu bọn họ sớm kết hôn một chút, sớm sinh quý tử. Hạ Tâm Trữ cũng sẽ tự động rời khỏi công việc làm thêm ở quán ăn sáng.

"Anh đừng để ý lời nói của bà chủ, bà ấy rất thích nói giỡn." Về mặt cô xấu hổ, áy náy nói với Mạc Thiên Hòa bên cạnh.

"Anh thực cảm kích lời chúc phúc của bà ấy." Mạc Thiên Hòa thật sâu nhìn cô một cái, dặt tay của cô, khoe miệng khẽ nhếch.

Hạ Tâm Trữ nhất thời đỏ mặt, không biết nên tiếp thế nào mới tốt.

"Em cảm thấy khi nào chúng ta kết hôn thì tốt?" Anh nhìn thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, không để nguội, thừa dịp còn nóng liền nhân cơ hội mở miệng hỏi.

"Đừng có nói giỡn." Mặt của cô tựa hồ càng đỏ hơn.

"Anh là nghiêm túc, không phải nói giỡn." Anh nhẹ nhíu mày: "Hay là em muốn anh cầu hôn với em, em mới có thể cho rằng anh là nghiêm túc?" Nói xong, anh làm bộ quỳ xuống làm cô sợ tới mức nhanh chóng giữ chặt anh.

"Này, đừng làm vậy."

Anh vừa rời hôn cô ở trong quán ăn sáng trước mặt mọi người vẫn chưa đủ sao? Hiện tại thế nhưng còn muốn ở trên đường người đến người đi quỳ xuống cầu hôn cô! Muốn nổi tiếng cũng không cần dùng loại phương pháp này chứ?

"Vậy em có nguyện ý gả cho anh không?" Anh ung dung ngó nhìn cô, mỉm cười hỏi.

"Cái người này chẳng giống như đang cầu hôn, giống như uy hiếp hơn." Hạ Tâm Trữ nhìn anh, khẽ chau mày.

"Cho nên anh mới hỏi em có cần anh quỳ xuống cầu hôn không mà." Anh cười nói, cười đến vẻ mặt gian trá giảo hoạt, bộ dáng giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

"Anh không cần để ý chuyện tối hôm qua." Lắc lắc đầu, cô không cần anh bởi vì trách nhiệm mà cưới cô.

"Anh đương nhiên phải để ý, bởi vì việc này giúp anh có thể danh chính ngôn thuận đòi em gả cho anh." Thu hồi khuôn mặt tươi cười thoải mái khôi hài, Mạc Thiên Hòa lấy vẻ mặt chuyên chú mà nghiêm túc hướng cô cầu hôn: "Em nguyện ý gả cho anh không? Tâm Trữ?"

Hạ Tâm Trữ phải liếc mình kiểm chế, mới không làm cho ba chữ "Em nguyện ý" thoát ra.

Cho tới bây giờ không có người nào giống anh cho cô nhiều cảm động như vậy. Cô muốn không để ý hết thấy tin tưởng anh, đi theo anh, dựa vào anh, yêu anh. Mới hai ba ngày mà thôi, cả người, cả tâm của cô đều hoàn toàn luân hãm (rơi vào tay anh ấy =]]).

Cảm giác luyện ái này tới vừa nhanh vừa vội, có chút dọa người – không, phải nói là thực dọa người mới đúng. Nhưng khiến cô ngoài ý muốn chính là, cô lại một chút cũng không sợ hãi, chỉ có dạt dào hạnh phúc cùng cảm động.

Chỉ tiếc những hạnh phúc cùng cảm động này vẫn không đủ để khiến cô quên đi mình còn có một cơn ác mộng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi được.

"Em thực thích anh Mạc Thiên Hòa, nhưng em không thể gả cho anh." Cô chỉ có thể nhịn đau cự tuyệt.

"Vì sao?" Anh nhìn cô chăm chú.

Bởi vì cô có cái động không đáy phải bỏ (*bổ sung*), một mình cô chịu khổ đủ rồi, không thể kéo anh xuống nước.

"Bởi vì chúng ta vừa quen biết không lâu." Cô suy nghĩ ra một lý do mà người ta có thể chấp nhận.

"Chúng ta đã quen biết mười năm."

"Cái loại quen biết sơ sơ này không thể xem như quen biết."

"Vậy muốn quen biết như thế nào mới gọi là quen biết, đã có quan hệ thân mật sao? Chúng ta cũng có mà."

Mặt của cô át chế không được đỏ cả lên.

"Mạc Thiên Hòa, về chuyện tối hôm qua –" Cô cúi đầu, do dự mở miệng.

"Nếu em muốn nói đó là trường hợp ngoài ý muốn, anh sẽ thực tức giận." Anh ôn nhu đánh gãy lời cô, lôi kéo tay cô tiếp tục đi về phía chỗ anh dừng xe: "Anh thích em, Tâm Trữ. Anh nghĩ em cũng có cảm giác giống như vậy với anh. Nếu không tối hôm qua em cũng sẽ không giao chính mình cho anh, đúng hay không?"

Cô trầm mặc không nói, nhưng coi như là cam chịu.

"Anh không biết là nguyên nhân gì khiến em không muốn nhận lời cầu hôn của anh, nhưng là anh biết, tuyệt đối không phải vì quen biết chưa lâu như lời em nói. Anh không muốn bức em nói cho anh nguyên nhân thực sự, nhưng anh sẽ kiên nhẫn chờ em chủ động nói cho anh, để anh cùng em hoặc giúp em giải quyết vấn đề em lo lắng." Anh dịu dàng nói với cô, ưng thuận hứa hẹn với cô.

Hạ Tâm Trữ hoàn toàn không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, tầm mắt trước mặt tựa hồ trở nên có một chút mơ hồ.

Anh dừng chân lại, mở cửa xe, nhẹ nhàng đỡ cô ngồi vào trong xe. Sau khi thay cô đóng cửa xe, mới vào ngồi trên ghế lái.

"Hiện tại muốn đi chỗ nào?" Anh hỏi cô.

"Em có một công việc phải đi phỏng vấn, anh có thể đưa em đến đó không?"

Anh khẽ chau mày: "Lại là công việc làm thêm sao?"

"Không phải, là một công việc chính thức."

Anh lập tức buông mày ra, gật đầu tán thành: "Chỉ cần có công việc chính thức, em sẽ không phải làm thêm nữa. Anh không muốn em quá vất vả."

"Em thấy không sao. Công việc ở quán ăn sáng mỗi ngày chỉ có hai giờ, lớp dạy dương cầm cũng chỉ có hai, tư, năm, làm việc giúp đỡ tại nhà hàng em cũng chỉ nhận làm vào ngày nghỉ, chỉ cần thời gian không trùng nhau thì không sao."

"Nghe ý tứ trong lời của em, cho dù em tìm được công việc ban ngày, cũng không định bỏ những công việc làm thêm?" Lòng mày Mạc Thiên Hòa nhíu chặt, ần ần tức giận.

Cô gật đầu.

"Em muốn làm cho mình mệt mỏi chết sao?" Anh trầm giọng hỏi.

"Em biết cực hạn của mình ở đâu, sẽ không làm mình mệt mỏi ngã quỵ."

"Chờ em mệt ngã thì không còn kịp rồi!" Anh rít cục là nhin không được rít gào ra tiếng.

Bên trong xe đột nhiên lâm vào một mảnh tĩnh mặc. Cả người Mạc Thiên Hòa cứng ngắc thiếu chút nữa tự tát mình một cái. Anh có tức giận

không khổng chế được thế nào đi nữa, cũng không nên lớn tiếng rít gào ở trước mặt cô chứ.

"Thực xin lỗi." Anh lập tức giải thích.

Hạ Tâm Trữ lắc lắc đầu, không trách anh. Cô biết anh là bởi vì quan tâm cô mới có thể tức giận như vậy.

Mạc Thiên Hòa thật sâu hít một hơi, thu thập lại bình tĩnh cùng ôn nhu.

"Anh ở bên cạnh em, chẳng lẽ em cũng không thể học ỷ lại anh một chút sao?" Anh thở dài hỏi cô.

"Em đang học đây, bằng không sao lại mở miệng bảo anh chở em đi phỏng vấn? Có thể đưa em đến đó chứ?" Cô mỉm cười nói, khéo léo chuyển đề tài đi.

Lông mày Mạc Thiên Hòa nhíu chặt nhìn cô, trên mặt có vẻ bất đắc dĩ lại áp lực, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói. Chẳng qua cuối cùng lại là hoá thành một tiếng than nhẹ thỏa hiệp, khởi động xe, quay đầu hỏi: "Địa chỉ?"

"Phía nam đường Trùng Khánh số xx."

Mạc Thiên Hòa trừng mắt nhìn, sừng sốt một chút, bởi vì địa chỉ này quen thuộc tới mức có thể đọc lầu lầu.

"Em nói phía nam đường Trùng Khánh số xx?" Anh muốn xác định chính mình không có nghe sai.

"Uh."

"Tên công ty là gì?"

"Nguyên Thiên Sáng Ý."

Mạc Thiên Hòa bất động thanh sắc lái xe tiến vào trong dòng xe cộ, trong lòng không ngừng cảm tạ sự an bài khéo léo của ông trời, thế nhưng an bài cô lựa chọn công ty của anh để làm việc. Thật sự là đi tìm mòn giày cũng không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công. Về sau, anh sẽ không sợ ngoài tầm tay với không chiều cổ được cô.

"Em muốn đi nhận chức vụ gì?" Anh hỏi, tính liên lạc bộ phận nhân sự liền để cô vô điều kiện trúng tuyển.

"Trợ lý hành chính."

Nguyên lai là trợ lý hành chính, xem ra cô là anh hùng không có đất dụng võ.

"Nghe qua chức vị em muốn nhận này không khó, lấy điều kiện của em thật có thể dễ dàng nắm được."

"Nếu em có được sự tự tin như anh thì tốt rồi." Cô nhìn anh một cái, nhẹ giọng thở dài.

"Làm sao vậy?" Anh nghi hoặc hỏi: "Công việc trợ lý hành chính này hẳn là không cần kiểm tra, em đang lo lắng cái gì?"

"Bằng cấp."

"Bằng cấp?"

"Em chưa tốt nghiệp đại học."

Mạc Thiên Hòa có chút giật mình. Như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ nghe một câu như thế. Chưa tốt nghiệp đại học? Anh nhớ rõ kỳ thi trung học năm đó, cô hình như là thi đậu điểm cao nhất miền Bắc, tư chất như vậy sao lại có thể chưa tốt nghiệp đại học? Anh đột nhiên giật mình hiểu ra.

"Bởi vì tình hình kinh tế trong nhà xảy ra vấn đề, cho nên mới khiến em không có biện pháp học xong đại học sao?"

"Uh."

"Sau khi ra xã hội có công việc và thu nhập, em không nghĩ tới học nốt phần còn lại sao?"

"Có nghĩ tới."

"Nhưng?"

Cô bỗng nhiên trầm mặc xuống.

"Lại là nguyên nhân khiến em không có biện pháp gả cho anh, lại không thể nói cho anh?" Anh đoán.

"Thực xin lỗi." Cô nói.

Anh lắc đầu: "Em biết không? Bằng cấp đại học tại công ty khác có lẽ là một vấn đề, nhưng tại Nguyên Thiên Sáng Ý sẽ không thành vấn đề. Bởi vì người lãnh đạo trực tiếp ở công ty bọn họ từ trước đến nay lấy việc chỉ cần có tài liệu có thể làm việc, trong công ty có rất nhiều người không có bằng cấp đại học."

"Thật vậy chẳng?" Hạ Tâm Trữ kinh hãi hỏi: "Sao anh lại biết?"

Anh có chút dăm chiêu nhìn cô một cái, không có trả lời vấn đề của cô.

"Để anh đoán xem em đối với công ty Nguyên Thiên Sáng Ý này hiểu biết bao nhiêu. Uh, trừ biết bọn họ thiếu trợ lý hành chính ra, đại khái còn gì không?" Anh nói.

"Mới không thảm như vậy." Cô lườm anh một cái, hoàn toàn phát huy trí nhớ siêu cường của mình: "Em ở trên internet xem qua phần giới thiệu vấn đề của công ty bọn họ biết đó là một công ty quảng cáo vừa thành lập. Trụ sở thiết lập ở nước Mỹ, trước mắt trừ ở Đài Loan, Hongkong, Thượng Hải cùng Singapore đều có chi nhánh của công ty, kết hợp kinh doanh quảng cáo, quảng cáo trên internet cùng phục vụ quan hệ xã hội là những hạng mục phục vụ chính."

"Hiều biết không tòi."

Cô đôi anh cong môi mỉm cười: "Trí nhớ của em tốt lắm."

"Trên internet không nhắc đến bất cứ điều gì về chủ công ty sao?"

"Nói thực ra em không chú ý." Cô cười gượng lắc đầu: "Dù sao công việc em muốn nhận chỉ là trợ lý hành chính nho nhỏ, hẳn là không cần phải quan tâm những chuyện như ông chủ lớn xa tận chân trời tên là gì, nhà ở nước Mỹ hay là Singapore, năm nay bao nhiêu tuổi, kết hôn chưa, có mấy con rồi chứ? Nếu mấy việc này là nhân viên công ty phải biết đến, em nghĩ, chờ sau khi em trúng tuyển đi tìm hiểu cũng chưa muộn."

"Nói như vậy cũng đúng." Mạc Thiên Hòa nhin không được cười nói: "Vậy chờ sau khi em trúng tuyển, em lại đi tìm hiểu xem." Sau đó, đợi lát nữa chán động đi.

Mạc Thiên Hòa đang cùng cấp dưới chỉnh sửa lại hợp đồng quảng cáo của một xí nghiệp xuyên quốc gia. Di động đặt trên bàn hội nghị đột nhiên rung lên, anh chỉ nhìn trạng thái trên di động một cái, liền lập tức cầm lấy điện thoại đứng dậy nói: "Các cậu tiếp tục." Sau đó đi ra phòng hội nghị tiếp điện thoại.

"Alo?" Anh mới nói tiếng alo, đầu bên kia điện thoại tức truyền đến thanh âm mừng rỡ như điên của Hạ Tâm Trữ.

"Mạc Thiên Hòa, em nói cho anh, em trúng tuyển rồi!"

Anh không tự chủ được nâng miệng mỉm cười, đối với kết quả này một chút cũng không thấy ngoài ý muốn.

"Chúc mừng, chúng ta cùng ăn cơm chúc mừng có được không?" Anh cười hỏi.

"Không được."

"Vì sao?" Anh đột nhiên nhú mày: "Hiện tại em đang ở đâu?"

"Trên xe buýt. Ông chủ tiệm sửa xe gọi điện thoại cho em, xe em đã sửa xong rồi, em phải đi lấy xe."

Mạc Thiên Hòa nghe vậy, mày nhú lại càng chặt. Tuy sớm nghe cô nói qua xe máy của cô bị hỏng, nhưng anh nghĩ tới nên hoàn toàn thanh toán cái loại xe hỏng này đi, không nghĩ tới lại còn tu sửa được.

Anh sơ suất quá, sớm biết như vậy, anh đã nghĩ biện pháp đi đến nơi cô sửa xe, sau đó bỏ chút tiền bảo ông chủ biến nó thành sắt vụn.

"Bây giờ em còn muốn xe máy làm cái gì? Mặc kệ em muốn đi chỗ nào, anh đều sẽ lái xe chở em đi, làm tài xế riêng cho em." Anh cười nói thử.

Cô đột nhiên cười khẽ ra tiếng: "Em mới không có tiền mời tài xế."

"Tất cả đều là phục vụ miễn phí."

"Trên đời không có ăn cơm không trả tiền, những lời này em đã nghe qua." Cô cười trả lời.

"Cũng đúng, vậy em liền lấy thân báo đáp gả cho anh hồi báo là được." Anh mặt dày nói.

Cô nghe vậy, trong khoảnh khắc cười đến càng vui vẻ, hoàn toàn xem là anh đang nói giỡn.

"Em chỉ là muốn nói với anh chuyện em trúng tuyển mà thôi, không có việc gì, em phải cúp điện thoại, phải tiết kiệm tiền điện thoại."

Trong chốc lát, anh thu hồi tiếng cười nói.

"Anh gọi cho em." Anh lập tức tiếp lời, sau đó ngắt điện thoại trước rồi gọi lại cho cô: "Alo?"

"Anh thật đúng là gọi đến." Cô ở bên kia điện thoại cười ra tiếng: "Còn có chuyện gì muốn nói?"

"Không có việc gì cũng không thể tìm em nói chuyện phiếm sao?"

"Thời gian đi làm lại đục nước béo cò, cẩn thận bị ông chủ thấy được, nướng anh thành cá mực."

"Anh sẽ không để mình thành cá mực, em yên tâm."

"Oa, anh có công ty riêng của mình sao? Sao chưa từng nghe anh nói qua?" Cô kinh ngạc kêu lên.

"Anh lại không hỏi."

"Đáng giận, sớm biết vậy em cũng không cần nghiêm túc đi tìm công việc như vậy, tới công ty anh làm việc là xong." Cô nói đùa, dùng ngữ khí ảo não để nói. *(Thảo Hà: Nghe hai người này nói chuyện mình muốn lật bàn!!!)*

"Em không phải mới vừa nói trên đời không có việc ăn cơm không trả tiền? Nếu muốn dựa vào quan hệ tới công ty anh đi làm, liền phải lấy thân báo đáp." Anh nắm chắc cơ hội, tận dụng triệt để.

"Anh thực chính là muốn kết hôn đến điên rồi phải không?" Cô nhin không được cười nói.

"Sai, chính xác phải nói là muốn cưới em đến điên rồi mới đúng."

Bên kia điện thoại đột nhiên im lặng xuống.

"Buổi tối cùng đi ăn cơm chúc mừng em tìm được công việc, được không?" Anh làm như không có việc gì hưng phấn hỏi.

"Nhưng buổi tối em đã đáp ứng người khác đi giúp chút việc."

"Vậy sao? Quên đi." Cảm xúc hưng phấn lập tức rút xuống đáy cốc.

"Đổi thành ngày mai chúc mừng được không?" Cô chủ động nói.

"Nếu ngày mai cũng có người tìm em đi giúp làm việc thì sao?"

"VẬY..."

Cô lại đang lo lắng. Nguyên lai đối với cô mà nói, anh so ra thực kém quan trọng hơn mấy trăm đồng tiền thu vào. Mạc Thiên Hòa áp chế một tiếng thở dài, cảm thấy kinh ngạc với chuyện mình vì sự việc sớm biết trước này mà bị thương.

"Không nên phiền não, dù sao anh sớm biết đối với em mà nói, kiếm tiền so với chuyện gì đều quan trọng hơn." Anh thả cô một cửa, cũng tự thả mình một ngựa: "Anh phải đi họp, em tự mình lái xe cẩn thận một chút. Không nói nữa, bye." Nói xong, đã không còn tâm tình nói chuyện phiếm anh cắt đứt điện thoại, xoay người trở về phòng hội nghị, đầu nhập trí tuệ kích động trong phòng họp. (tức là chuyên tâm đô cuộc họp, ko nghĩ gì nữa)

Đầu bên kia điện thoại Hạ Tâm Trữ nắm chiếc di động đã ngắt, ngo ngác ngồi ở trên xe buýt.

Anh có phải là tức giận không? Cô không tự chủ được nghĩ, anh hảo tâm hảo ý muốn giúp cô chúc mừng tìm được công việc, cô chưa nói một tiếng cảm ơn đã đành, lại còn vì không xác định có thể nhận công việc hay không mà do dự chưa quyết. Khó trách anh nói kiếm tiền đối với cô mà nói so với chuyện gì đều quan trọng hơn.

Anh nhất định tức giận. Cô phải gọi điện thoại nói tiếng xin lỗi với anh, sau đó nói với anh đổi thành ngày mai chúc mừng không có vấn đề gì. Cô sẽ để dành thời gian cho anh.

Đúng vậy, liền làm như vậy. Cô đối chính mình gật gật đầu, lập tức cúi đầu nhấn điện thoại, nhưng trong khoảnh khắc đó đột nhiên nghĩ đến lời nói của anh trước khi ngắt điện thoại – Anh phải đi họp...

Anh phải họp, hiện tại cô gọi tới có thể quấy rầy tới anh hay không?

Gửi tin nhắn là được.

Vì thế, cô liền nhắn tin cho anh. Nội dung là: Ngày mai chúc mừng không vấn đề.

Không nghĩ tới trong chốc lát cô liền nhận được tin nhắn đáp lại. Nội dung là: Thực xin lỗi, ngày mai đến lượt anh có vấn đề.

Cô xem nội dung anh trả lời, tâm tình không tự chủ được nản lòng. Anh thực sự tức giận. Hiện tại cô nên làm sao bây giờ? Nên làm sao bây giờ đây? Chỉ có thể chờ anh hết giận chút rồi nói sau.

Vì thế lại nhắn trở lại cho anh, nội dung là: Không sao, vậy hôm nào đi.

Lúc này cô đợi hồi lâu, thủy chung không đợi được tin hồi âm của anh. Cô than nhẹ một hơi, tâm tình không khỏi lại đi xuống một chút. Anh thực sự tức giận.

Cô từ nhà hàng tan ca trở về nhà Mạc Thiên Hòa thì thời gian đã quá mười một giờ. Trong phòng một mảnh trầm tĩnh tối đen, ngay cả một ngọn đèn cũng chưa mở.

Nhẹ nhàng bật đèn trong phòng khách, cô nghi hoặc nhìn căn phòng yên lặng một chút, hoài nghi Mạc Thiên Hòa bởi vì giận cô, giận tới ngay cả một ngọn đèn cũng không để lại cho cô sao?

Hạ Tâm Trữ buông túi da, đứng ở trong phòng khách do dự một chút, sau đó đi đến cửa phòng đóng chặt của anh gõ gõ cửa.

"Mạc Thiên Hòa?" Cô lên tiếng gọi.

Trong phòng yên tĩnh, không ai đáp lại.

"Mạc Thiên Hòa?" Cô lại gõ cửa một lần nữa, trong phòng vẫn không có tiếng đáp lại. Cô lại do dự rồi cất giọng nói: "Em muốn đi vào phòng." Sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh tối đen, giống như đúc với phòng khách vừa rồi. Trên giường cũng không có ai.

Kỳ quái, đã trễ thế này, sao anh vẫn chưa trở về đây? Cô nhíu mày, vừa ra khỏi phòng anh, đóng cửa phòng lại, vừa nghi hoặc suy đoán. Anh không phải vì giận cô, giận tới ngay cả gặp lại anh cũng sợ phiền, cho nên mới cố ý ở lại bên ngoài tới tối như vậy, không trở về nhà?

Chỉ một giây sau, cô lập tức lắc đầu phủ định ý nghĩ này, căn bản không tin Mạc Thiên Hòa là người nhỏ mọn như vậy.

Cho nên, tại sao khuya như vậy anh còn chưa trở về? Ở lại công ty tăng ca sao?

Cô đột nhiên dừng lại cước bộ, vẻ mặt bỗng dưng thanh tỉnh, đưa tay đánh đầu của mình một cái.

"Ngốc ghê, nghĩ nhiều như vậy làm gì, gọi điện thoại hỏi một chút là biết, anh hẳn sẽ không cố ý không nhận điện thoại chứ?" Cô lầm bầm lâu bầu nói, sau đó lấy di động từ trong bao ra, lúc này mới phát hiện di động của mình không biết từ khi nào đã hết pin.

Thật sự là, khó trách di động của cô cả một ngày đều yên lặng.

Như thế thì xong rồi. Số điện thoại của anh trong di động, cô căn bản là không nhớ được, lần này phải làm sao gọi điện thoại cho anh đây?

Đồ sạc pin. Cô cần đồ sạc pin. Không biết nhà anh có đồ sạc pin mà di động cô có thể dùng hay không?

Không có thì xong rồi, bởi vì cái của cô đã bị lửa thiêu hỏng.

Ánh mắt ở trong phòng nhìn đến từng cái góc có thể thấy được để tìm đồ vật. Ngăn kéo thật đúng là nhiều, ngăn tủ cũng không ít, cô phải từng bước từng bước đi tìm mới được, nhưng nếu căn bản không có đồ sạc pin thích hợp thì sao? Không có biện pháp, vẫn là còn một cái hy vọng.

Cô hít sâu một hơi, tay đang chuẩn bị tìm kiếm thì điện thoại trong phòng khách vào lúc này lại vang lên, dọa cô nhảy dựng.

Reng reng...

Cô không nghĩ nhiều lắm, trực giác nhất định là Mạc Thiên Hòa, bởi vì chỉ có anh biết cô đang ở nhà anh. Cho nên cô lập tức xông lên phía trước tiếp điện thoại.

"Alo?"

"Em an toàn về đến nhà."

Quả nhiên là anh: "Anh ở đâu thế? Sao khuya như vậy còn chưa trở về?" Cô quan tâm hỏi.

"Điện thoại của em gọi không thông." Anh nói.

"Điện thoại hết pin, đồ sạc pin của em cháy hỏng, đồ sạc pin của anh có thể cho em mượn xem thử có dùng được hay không không?" Cô nhân cơ hội hỏi.

"Tại bàn sách trong thư phòng, trong ngăn kéo cuối cùng bên tay phải. Nếu không thể dùng thì đổi di động khác, trong ngăn tủ phía dưới kệ sách có vài cái di động mới, thích thì lấy dùng đi." (#Ami: hào phóng quá, chia em đi anh, em cực khổ "hầu hạ" hai anh chị đây 😊)

"Mấy cái?" Cô cũng không phải đang hỏi anh, chính là át chế không được kinh ngạc lặp lại mấy chữ làm cô kinh ngạc này, không nghĩ tới anh lại nghiêm túc trả lời vấn đề.

"Anh cũng không rõ ràng lắm, đại khái có hơn mười cái."

Hạ Tâm Trữ nghe được há hốc mồm. Người bình thường sẽ mua nhiều di động như vậy sao chứ? Anh hẳn là có nhiều tiền lắm, hay là –

"Anh có đam mê sưu tập di động?" Cô hỏi.

"Không có."

"Không có thì anh mua nhiều di động như vậy làm gì?"

"Kia đều là khách hàng tặng."

"Oa, sao có chuyện như vậy được?" Cô hâm mộ sợ hãi kêu.

"Hâm mộ sao?"

"Đương nhiên!"

"Không cần hâm mộ, chỉ cần giả cho anh, tất cả của anh có đều là của em." (*#Ami: sướng quá a... sướng quá...*)

Hạ Tâm Trữ nhin không được cười to ra tiếng.

Trời ạ, còn nghĩ anh đang giận cô, không muốn nhìn thấy cô. Không nghĩ anh lại bám riết không tha như vậy, có cơ hội liền chen chân lợi dụng cầu hôn cô. Anh làm sao có thể giống người đang giận cô? Là cô lấy lòng tiểu nhân đi đo lòng quân tử.

"Anh đang ở đâu, còn ở tại công ty tăng ca sao?" Cô cười hỏi.

"Về điểm ấy... Đêm nay anh có thể sẽ không về, em khoá cửa lại, ngủ sớm một chút." Anh nói.

Hạ Tâm Trữ nhíu mày, phát hiện anh thực không có trả lời vấn đề của cô. Hơn nữa là cô nghe sai rồi sao? Giọng nói của anh tựa hồ có do dự.

"Vì sao?" Cô nhin không được hỏi, kết quả anh lại ở bên kia điện thoại nói quanh co khiến cô càng cảm thấy không đúng: "Hiện tại anh ở đâu, Mạc Thiên Hòa?"

Anh tựa hồ khẽ thở dài một tiếng, mới không nhanh không chậm nói: "Bệnh viện."

Cô ách chế không được kinh hãi kêu to: "Bệnh viện?!"

Chương 6

Hạ Tâm Trữ quả thực không dám tin tưởng rằng, Mạc Thiên Hòa bị thương lại không định nói với cô, còn muốn một mình ở lại bệnh viện, sau đó xem như không có chuyện gì trở lại bên cạnh cô. Người đàn ông này là muốn tươi sống tức chết cô sao?

Vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện, xác định thương thế của anh thực không có nghiêm trọng như cô tưởng tượng. Ở lại bệnh viện chỉ là vì quan sát đầu bị thương có chấn động vào não không mà thôi. Cho nên sau khi cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì tức giận cũng đi theo bùng nổ ra.

"Anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì?" Cô giận không thể át hời anh.

"Hiện tại sao? Nghĩ có em quan tâm, anh thật hạnh phúc." Trên đầu quần vòng băng vải, Mạc Thiên Hòa vẫn lộ ra mặt vẻ cười ngây ngô, nhìn cô trả lời.

"Đầu anh bị đụng hổng rồi sao?" Cô tức giận trừng mắt mắ, một chút cũng không thấy buồn cười.

"Hoàn hảo, chỉ là rách một chút khâu bảy mũi mà thôi." Anh lại là vẻ mặt ngây ngô cười, thật sự là khiến cho người ta nhìn không giận không được.

"Anh nhìn không ra em đang tức giận sao?" Cô không thể nhịn được nữa hướng anh quát.

Anh sững sốt, nhú mày, vẻ cười ngây ngô trên mặt nhất thời biến mất không thấy, trở nên nghiêm túc cùng quan tâm.

"Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Anh nghiêm túc hỏi.

"Anh còn dám hỏi em? Vì sao anh bị thương không nói, một mình ở lại bệnh viện không ai chiếu cố chơi vui lắm sao, khiến anh rất có cảm giác

thành tựu lắm phải không? Đầu anh có phải là thực bị đụng hổng rồi không?" Cô tức giận đùng đùng, khởi binh hỏi tội, chất vấn anh.

Mạc Thiên Hòa tròn mắt nhìn, đột nhiên hiểu được nguyên nhân cô tức giận, khóe miệng không tự chủ được lại giơ lên.

"Anh đang cười cái gì?" Cô giận quát, cơn tức siêu mạnh.

"Chỉ là thương nhẹ mà thôi, em đừng lo lắng." Anh nhìn cô, ôn nhu an ủi.

"Ai đang lo lắng? Em là đang tức giận!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng nói.

"Bởi vì lo lắng, cho nên tức giận."

Cho dù như thế, cô cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, bởi vì cô thực đang rất tức giận: "Vì sao anh không cho em biết khi vừa xảy ra chuyện?"

"Chỉ là thương nhẹ mà thôi."

"Thương nhẹ mà phải ở lại bệnh viện sao?"

"Anh cũng không nghĩ sẽ như thế, bác sĩ nói đây là làm theo lệ, là vì phòng vạn nhất."

"Mặc kệ là làm theo lệ hay là phòng vạn nhất, anh căn bản là không muốn cho em biết, không để em chiếu cố anh." Lửa giận càng cháy càng mạnh, bắt đầu đốt đau lòng cô: "Đối với anh mà nói, em không đáng giá được tín nhiệm hay ỷ lại như vậy sao?"

"Không cho em biết không phải bởi vì em không đáng giá được anh tín nhiệm hay ỷ lại, mà là anh không nỡ để em quá mệt mỏi. Một ngày em làm việc hơn mười tám tiếng, nếu lại để em vì chiếu cố hay lo lắng cho anh mà lao lực, anh sẽ không tha thứ cho chính mình được. Anh tình nguyện để miệng vết thương đau, cũng không muốn đau lòng." Anh nhìn cô chăm chú, nhẹ giọng nói.

Hạ Tâm Trữ giật mình một cái, lửa giận như quả bóng cao su xì hơi nháy mắt sụt mềm nhũn xuống: "Đây là nguyên nhân anh không muốn nói cho em anh bị thương vào bệnh viện?" Cô hỏi.

Mạc Thiên Hòa gật gật đầu.

Hạ Tâm Trữ đột nhiên không biết nên nói cái gì. Anh đã bị thương vào viện lại còn nghĩ cho cô, lo lắng cho cô, cái người này thực chính là...

"Anh thật sự là người ngu ngốc." Cô nói, thanh âm không biết sao có điểm khàn khàn.

"Ngu ngốc?" Anh nhướn mày lên cao cao.

"Bản thân đã khó bảo toàn, còn lo lắng cho người khác."

"Em không phải người khác, là người anh thích, anh yêu, bà xã tương lai của anh."

"Em sẽ không gả cho người ngu ngốc."

"May mắn anh không phải ngu ngốc."

"Không phải ngu ngốc nhưng kém không xa." Cô ném tới một cái xem thường: "Em không phải đã nói qua với anh, em biết cực hạn của mình ở đâu, sẽ không làm mình mệt mỏi ngã ra sao? Trước khi anh lo lắng cho em, chẳng lẽ cũng không thể lo lắng cho mình trước sao?"

"Nói thật, những lời này do em nói, cực kỳ không có lực thuyết phục gì cả. Nếu em hơi chút hiểu được phải lo lắng cho mình, anh cũng không cần thay em lo lắng." Anh nghiêm túc nhìn cô chăm chú, cảm thán nói.

Lại một lần nữa, Hạ Tâm Trữ có loại cảm giác không nói được gì để chống đỡ. Anh hiểu rõ cô, luôn khiến cô có loại cảm giác không chỗ nào che giấu, còn có một loại cảm giác lòng đang sụp đổ rất nhanh.

Cô không nên cùng anh đấu võ miệng, dù sao anh đang là một người bệnh.

Đi đến bên cạnh anh, cô mềm nhẹ đưa lòng bàn tay dán ở trên trán anh. Sau khi xác định anh thực không có phát sốt, lại cẩn thận kiểm tra miệng vết thương dưới lớp băng gạc của anh.

"Đau không?" Cô nhẹ giọng hỏi.

"Chỉ cần em ở bên cạnh, anh sẽ không đau." Anh cầm tay của cô, thâm tình khẩn thiết.

"Anh tạm thời ít hứng thú nói lời buồn nôn đi." Cô ngẩn ngơ, trừng anh một cái nói, mặt cũng không tự chủ đỏ lên.

"Buồn nôn sao? Nhưng anh nói đều là lời thật tình." Vẻ mặt anh thương thiên khả biểu.

"Còn có sức nói giỡn hần là anh thực không có đáng ngại, một khi đã như vậy, em phải về nhà." Mặt của cô không khỏi càng đỏ hơn chút, muốn rút tay lại, lại phát hiện anh không chịu buông tay.

"Này!"

"Ở lại cùng anh." Anh nói.

"Vừa rồi là ai nói không muốn em lao碌?" Cô hừ một tiếng.

"Một khi đã đến đây, đi đường mệt nhọc cũng là lao碌, không bằng ở lại một đêm đi." Anh mặt dày nhếch miệng nói.

"Trong này là bệnh viện, lại không phải biệt thự hào hoa gì, vì sao em phải ở?"

"Em thích ở biệt thự sao? Vậy hôm nào chúng ta cùng đi xem nhà, tìm một căn biệt thự đến ở." Anh hưng phấn vội vàng đề nghị.

"Thần kinh!" Cô nhất thời cho anh một ánh mắt khinh thường.

"Ồ lại cùng anh được không?" Về mặt anh chờ mong nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

Cô nhìn anh một cái, từ chối cho ý kiến, bỏ túi da trên vai xuống một bên, sau đó ngồi trên giường bệnh, tò mò hỏi: "Sao lại bị thương?"

Anh không tự chủ được mỉm cười, biết cô sẽ vì anh ở lại.

"Cùng khách hàng đi thị sát, ngoài ý muốn đột nhiên từ trên trời giáng xuống." Anh thành thật trả lời vấn đề của cô.

"Rất nhiều người bị thương sao?"

"Chỉ có anh."

"Chỉ có anh?"

"Uh. Thật may mắn phải không?" Bởi vì gần đây, anh cứ nghĩ là mình chỉ chiếm một phần nhỏ trong lòng của cô.

Nhưng cô đối với anh so với trong tưởng tượng của anh muốn hơn rất nhiều.

"Uh, may mắn đến ghê gớm. Anh không nhân cơ hội này nhanh chóng đi mua tờ vé số, nói không chừng sau khi so người đoạt giải chính là anh." Cô tức giận vĩnh viễn nói.

Anh cười cười, đổi đề tài: "Em thấy công ty sắp nhận chức kia như thế nào? Khi nào thì bắt đầu đi làm?"

Nhắc tới chuyện này, cả khuôn mặt Hạ Tâm Trữ nhất thời đều sáng lên.

"Rất tuyệt!" Cô nhanh chóng nói với anh, khó nén cảm xúc hưng phấn: "Môi trường làm việc lớn, tiền lương cũng nhiều, lợi nhất chính là, bọn họ

thực hoàn toàn không để ý em không có bằng cấp, hy vọng em càng mau đi làm càng tốt."

Mạc Thiên Hòa mỉm cười: "Vậy em định khi nào thì bắt đầu đi làm?"

"Ngày mai."

Anh ngây ngẩn cả người, nghi hoặc nhìn cô: "Ngày mai là thứ sáu cuối tuần."

"Người phỏng vấn cũng nói như vậy, hại em nghĩ đến thấy mất mặt." Cô rụt rụt cổ, vẻ mặt xấu hổ nói.

Anh nghe vậy cười to ra tiếng, lại lập tức vui quá hoá buồn, ôm đầu đau đớn rên rỉ ra tiếng.

"Thực xin lỗi, em nên để anh nghỉ ngơi sớm một chút, không nên quần quít lấy anh nói chuyện phiếm. Anh mau nằm xuống." Cô vội vàng đứng dậy giải thích, lộ ra vẻ mặt lo lắng cùng tự trách đỡ anh nằm xuống.

Mạc Thiên Hòa vốn đang muốn cùng cô nói chuyện phiếm, bất đắc dĩ triệu chứng chấn động não lại phát tác vào lúc này. Cảm giác đau đầu vừa bị kích động, liền bắt đầu từng ngọn sóng đau dâng lên không dừng được. Ngay cả cảm giác choáng váng đều xông ra, khiến anh nhìn không được nhắm mắt lại, mày gắt gao nhú chặt.

"Rất khó chịu sao? Muốn em đi gọi y tá hay không?" Cô nhẹ giọng hỏi.

"Ngủ một giấc là được." Anh mở mắt nói.

"Thật vậy chẳng?" Cô không thấy thực yên tâm.

"Thật." Anh cam đoan với cô, sau đó nói: "Vừa rồi anh muốn em ở lại cùng anh là chọc em đấy. Ở trong này không có việc gì, em đừng ở lại, về nhà ngủ thoải mái hơn."

Cô nhúu mày.

"Đừng nhúu mày. Coi như là vì để anh có thể an tâm ngủ, không cần tâm tâm niệm niệm vương bận em ở lại trong này không ngủ được, được không?" Anh ôn nhu nhìn cô chăm chú nói.

Hạ Tâm Trữ nổi giận nhìn anh, có chút tức giận anh lấy việc anh quan tâm cô làm lợi thế. Nhưng lời anh nói lại cố tình có đạo lý như vậy, trong này không có việc gì cần cô ở lại hỗ trợ chiếu cố, ở lại chỉ làm hai người đều không thể ngủ yên, không bằng về nhà để anh yên tâm, cũng để mình có thể ngủ được thoải mái.

Cô than nhẹ một hơi, rốt cục gật gật đầu.

"Khi trở về nhớ cẩn thận một chút. Sau khi về đến nhà nhớ rõ gọi điện thoại báo cho anh." Anh đưa tay của cô đến bên môi khẽ hôn.

Cô gật đầu: "Ngày mai em sẽ thay anh mang bữa sáng đến, anh có đặc biệt muốn ăn cái gì hay không?"

"Em muốn ăn cái gì, anh liền ăn cái đó. Thế này gọi là phụ xướng phụ tùy."

Thật sự là hoàn toàn không có cách nào đấu lại với đồ mặt dày anh. Hạ Tâm Trữ liếc mắt xem thường, cầm lấy túi da đối anh phát phát tay: "Em đi đây."

"Nhớ rõ gọi điện thoại." Anh nhắc nhở.

Cô gật đầu, hươ hươ tay lần nữa mới rời đi.

Đầu bị thương khiến Mạc Thiên Hòa vì những cơn chấn động nhỏ mà đầu đau choáng váng hai ngày. Ngay cả xuống giường cũng đều thấy khó chịu, cho nên dù ngày một thuận lợi xuất viện, trong vòng hai ngày anh vẫn

là cửa lớn không ra cửa trong không bước ở nhà vượt qua. Hơn nữa một nửa thời gian vượt qua đều nằm ở trên giường.

Bộ dáng của anh làm Hạ Tâm Trữ cực kỳ lo lắng. Cho nên trừ làm việc ở quán ăn sáng cô liền theo lễ thường từ chối, bạn bè ở nhà ăn đến nhờ cô giúp đỡ làm việc, cô cũng từ chối hết, ở lại trong nhà chiếu cố anh, phòng vạn nhất.

Ngày thứ nhất, tình huống của anh có vẻ xấu. Không chỉ có sắc mặt tái nhợt, không thèm ăn, hơi ngồi dậy một chút liền đau đầu choáng váng lại thêm muốn ói, cho nên vẫn bị cô bắt buộc nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Mà cô, vì làm anh nghe lời hợp tác, chỉ có thể bồi anh cùng nhau nằm.

Tình huống ngày hôm sau của anh rõ ràng cải thiện rất nhiều. Sắc mặt cùng cảm giác thèm ăn đều dần dần khôi phục, nhưng vẫn thỉnh thoảng đau đầu choáng váng, khiến cô lo lắng về sau sẽ biến thành bệnh mãn tính. *(ý là cứ thỉnh thoảng lại phát ra, ko chữa hết đc)*

"Em nghĩ nhiều quá." Mạc Thiên Hòa nghe xong sự lo lắng của cô, nhìn không được bật cười nói.

"Anh đừng xem như việc không đáng lo, em từng nghe qua không ít ví dụ như vậy. Không cẩn thận đụng vào đầu, lúc ấy tuy không có việc gì, nhưng sau đó lại không hiểu sao thường xuyên bị đau đầu." Về mặt cô nghiêm túc nói.

"Cho dù như vậy, ngoài ý muốn đều đã xảy ra, đây là chuyện không thể làm gì được."

Cái nhìn của anh thực thoáng, quan trọng chính là, việc ngoài ý muốn này lại khiến quan hệ vốn có chút thân mật nhưng cũng có chút khoảng cách của bọn họ, một hơi kéo gần lại.

Xem bộ dáng hiện tại ngồi ở trên sofa, rúc vào trong lòng anh, đầu gối lên bả vai anh xem TV của cô, giống như bọn họ sẽ cùng nhau làm như vậy cả đời, tự nhiên, thoải mái, thân mật lại hạnh phúc.

"Bà xã." Anh không tự chủ được nhẹ giọng gọi thử.

Hạ Tâm Trữ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh: "Vừa rồi anh nói cái gì?"

"Bà xã." Anh mỉm cười.

"Ai là bà xã của anh? Đừng gọi vậy." Mặt cô đỏ bừng trừng mắt liếc anh.

"Chờ sau khi em gả cho anh là được."

"Vậy cũng phải chờ đến lúc đó nói sau." Cô hừ một tiếng nói.

"Vậy được rồi, cưng ới, khi nào thì em muốn gả cho anh, ngày mai được không?"

"Anh cho rằng anh đang diễn 101 cách cầu hôn sao?" Cô lườm anh một cái, đã bị anh luyện cho có thể dễ dàng tự nhiên ứng đối. Có trời biết hai ngày ở chung này, đề tài kết hôn anh đã nói ra hơn mười mấy lần.

"Vậy em cũng nhanh gật đầu nói em nguyện ý đi."

"Không muốn." Quảng cáo chấm dứt, chương trình chính bắt đầu.

"Em làm lòng anh bị thương." Anh suy sụp đau lòng nói.

"Bị thương nên nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon." Cô mặt không đổi sắc phất tay áo nói, bộ dáng như đuổi ruồi bọ, ánh mắt thủy chung dừng ở ánh huỳnh quang trên TV, ngay cả nhìn cũng chưa thèm nhìn lại anh một cái, khiến Mạc Thiên Hòa nghĩ thấy mình thật đáng thương.

Nhưng cảm giác ôm lấy cô, bởi cô ngồi ở phòng khách xem TV như vậy, khiến anh thấy thật hạnh phúc. Cho nên vì thời gian hạnh phúc này, anh liền nhẫn nại ăn khổ xem như ăn bổ đi.

Lẳng lẳng bởi cô xem TV cho đến khi tiết mục chấm dứt, bất tri bất giác đã qua mười một giờ.

Hạ Tâm Trữ đứng dậy, duỗi thắt lưng, bởi vì xem được tiết mục hay mà lộ ra vẻ mặt thoả mãn.

"Ngày mai em phải đi làm, anh có thể ở nhà một mình chứ." Cô đột nhiên nghĩ ra hỏi.

"Anh cũng phải đi làm."

"Anh không nghỉ ngơi nhiều thêm một ngày sao?" Cô nhúu mày, tỏ vẻ không đồng ý.

"Anh đã không có việc gì rồi." Anh lắc đầu nói.

"Chuyện bị thương đầu không thể xem nhẹ, em hy vọng anh có thể nghỉ ngơi nhiều vài ngày." Cô dùng vẻ mặt nghiêm túc mà lo lắng nhìn anh khuyên bảo.

"Yên tâm, anh xác định mình đã không còn việc gì." Anh lại nói.

"Mạc Thiên Hòa..."

"Nếu không, em cho anh một ngày kết hôn, ngày mai anh liền ở nhà nghỉ ngơi."

Lại tới nữa: "Hai mươi tháng sáu năm hai ngàn hai mươi hai." Cô tùy tiện nói một cái ngày.

Hắn nhẹ nhúu mày, sau đó nghiêm trang tính nói: "25+12, khi đó em đã sắp bốn mươi tuổi, em xác định thời điểm đó kết hôn rồi sinh em bé sẽ không phải quá muộn sao? Nếu sinh không được thì làm sao bây giờ?"

Hạ Tâm Trữ trừng anh.

"Coi bộ, hiện tại liền chỉ còn có một biện pháp." Cô dường như có chút dăm chiêu nhìn anh nói.

Cô hoài nghi trừng mắt anh, cảm thấy có lẽ anh hẳn sẽ nói ra lời không hay ho gì.

"Chúng ta sinh đứa nhỏ trước là được."

Xem, cô biết chắc mà!

"Em muốn đi ngủ, ngủ ngon." Cô đáp lại cái nhìn xem thường, xoay người bước đi, biểu hiện như là mặc kệ anh, sự thật cũng là vậy. Nhưng cũng không biết vì sao, cô lại đột nhiên có loại cảm giác khẩn trương kỳ dị, khiến cô không tự chủ được bước trở về phòng nhanh hơn.

Đi vào phòng, đóng cửa phòng, ngoài cửa một mảnh trầm tĩnh, anh không có đi theo vào.

Suy nghĩ một lát, cô bị ý tưởng của chính mình làm hoảng sợ.

Cô nghĩ đến anh sẽ cùng đi vào ép buộc cô sao chứ? Mặc Thiên Hòa mới không phải dạng đàn ông như vậy, cô sao có thể dùng ý tưởng ác liệt như thế nghĩ về anh chứ?

Không, cô thực không có hoài nghi con người anh. Lúc trước không có, về sau cũng sẽ không có, cho nên hiện tại...

Hạ Tâm Trữ bỗng nhiên khẽ thở dài một hơi, hướng chính mình thừa nhận, cô nghĩ như vậy căn bản là không liên quan đến hoài nghi, mà là có liên quan với dục vọng, cô hy vọng anh sẽ cùng với cô...

"Thật sự là rất mất mặt, Hạ Tâm Trữ." Cô tự nói với mình, sau đó dùng sức lắc lắc đầu, sau khi ói ra một ngụm hơi lớn, bước vào phòng tắm tắm rửa, đồng thời tẩy đi suy nghĩ khiến mình cứ nghĩ liền thấy mất mặt xấu hổ.

Cô thế nhưng hy vọng, kì vọng anh sẽ cùng đi vào. Cô thật sự là điên rồi!

Bởi vì cần bình tĩnh đầu óc của mình lại, cô cố ý dùng nước lạnh hơn bình thường để tắm. Sau khi tắm xong liền quấn khăn tắm vào – bởi vì vừa

rồi quên mang quần áo vào thay – có chút lạnh chạy ra ngoài phòng tắm tìm quần áo mặc.

Trong phòng có người!

Cô bị dọa sốc, cả người đột nhiên cương tại ngoài cửa phòng tắm.

Phần trên thân thể của Mạc Thiên Hòa trần trụi, chỉ vền vện có một chiếc quần đùi nằm ở trên giường cô. Đầu của anh dựa vào gối đầu, bộ dáng thực thoải mái. Tóc có chút ẩm ướt, có vẻ giống như vừa tắm xong, cực kỳ gợi cảm mê người. Anh mỉm cười với cô, ánh mắt trực tiếp, nóng bỏng, chậm rãi nhìn từ đầu tới chân cô, sau đó lại từ chân cô nhìn về, cuối cùng dừng ở trên mặt cô.

"Nhìn sắc đẹp không cần ăn cơm." Anh khàn khàn nói.

Hạ Tâm Trữ đột nhiên cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, cảm giác rét lạnh lúc trước đã biến mất không thấy. Một cỗ sóng nhiệt trào ra từ chỗ sâu trong thân thể nhanh chóng bao phủ cả người.

Anh đến đây. Cô vừa vui vừa hoảng, vừa chờ mong vừa lo lắng sợ hãi.

Biểu tình của cô không có tiết lộ sự kinh hỉ cùng chờ mong của cô chứ? Nếu anh biết cô có dự vọng đối với anh, có thể cảm thấy cô là một sắc nữ hay không, một chút rụt rè, đạo đức mà con gái nên có đều không có?

"Anh ở trong này làm cái gì?" Cố gắng không chế ngữ khí cùng biểu tình của mình, cô mở miệng hỏi anh.

"Chờ em." Hai chữ đơn giản lại làm cho tim cô đập nhanh hơn.

"Chờ em, làm cái gì?"

Anh mỉm cười: "Làm chuyện thân mật."

Hai má của cô không có biện pháp không chế không đỏ lên.

"Tới chỗ này đi." Anh hướng cô vẫy vẫy tay, thanh âm lại vô cùng nhu tình như nước.

Tim Hạ Trâm Trữ đập bình bịch, không biết nên nghe lời anh đi lên trước, hay là mở miệng mời anh rời đi. Cô do dự không quyết, chẳng biết làm sao đứng ở tại chỗ nhìn anh.

"Tới đây, cung ới." Lần này anh hướng cô ngoắc ngoắc tay.

Cô lại do dự một chút, rốt cục lắc đầu, quyết định mình vẫn là rút rề một chút thì tốt hơn.

"Đã khuya, ngày mai còn phải đi làm, anh không phải nên trở về phòng ngủ sao?" Cô nói với anh.

"Anh muốn ngủ ở trong này, ngủ cùng với em." Anh cười nhìn cô.

Cô đối với lời nói gọn gàng dứt khoát của anh thật không có biện pháp: "Mạc Thiên Hòa..."

"Nhanh chóng tới đây, cung ới. Tựa như em nói, đã khuya rồi, ngày mai còn phải đi làm, em không muốn ngày đầu tiên tới công ty báo danh đã đi trễ chứ?" Anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, mỉm cười ôn nhu nói.

"Anh như vậy thật đáng ghét."

"Phải không? Nhanh chóng đến đây." Anh cười nói.

"Rất rất đáng ghét." Cô lại cường điệu nói, sau đó vừa chờ mong khăn trương vừa nhận mệnh đi từng bước đến trước mặt anh, nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, lại thay đổi phương hướng đi về phía tủ quần áo.

"Em đang làm cái gì?" Anh nghi hoặc hỏi.

"Lấy áo ngủ mặc."

"Không cần phiền toái như vậy, bởi vì chờ một chút vẫn là bị anh cởi ra."

"Mạc Thiên Hòa, anh có thể càng chán ghét hơn không!" Mặt cô ửng đỏ gằm nhẹ với anh.

"Được rồi." Anh giơ hai tay lên, làm ra bộ dáng đầu hàng.

Cầm áo ngủ vào phòng tắm thay, Hạ Tâm Trữ lại thấy hành động của mình có chút buồn cười. Bởi vì cô tin tưởng qua không được bao lâu, quần áo của mình sẽ bị anh cởi sạch, cùng anh trần trụi cùng nhau, nhưng... Ai, cô thật thấy thẹn thùng, có biện pháp gì? Tuyệt không phải đang cố ý rụt rè, thật sự.

Trong gương, hai mắt cô sáng ngời, hai má đỏ ửng. Xem ra so với bình thường còn đẹp hơn mấy phần, hiện tại anh nhìn thấy có là như thế hay không? Hy vọng cô ở trong mắt anh, cũng là xinh đẹp.

"Cung oi, anh sắp ngủ." Trong phòng ngủ truyền đến tiếng gọi của anh.

Trong gương cô cười, bốn phía tựa hồ có loại tên là hạnh phúc bao quanh xoay tròn. Nếu lúc này Tiểu Dịch cũng ở trong phạm vi cô có thể ôm được, cô nhất định sẽ càng hạnh phúc.

Tiểu Dịch, cô đã vài ngày không có tin tức của cậu bé. Hạ Quan Kiệt không gọi điện thoại cho cô nữa, di động cũng không mở, khiến cô hoàn toàn mất liên lạc với anh ta.

Anh ta rốt cuộc muốn làm cái gì, đang kế hoạch chuyện gì, không phải thật bán con ruột của mình đi chứ?

Trong gương cô nhú chặt mày, không khí hạnh phúc vây quanh sớm đã chẳng biết đi đâu.

Cửa phòng tắm ở phía sau cô bị mở ra, Mạc Thiên Hòa đột nhiên xông vào, sau đó trước khi cô kịp phản ứng, nhanh nhẹn vút qua tựa như con hồ

vồ lấy cô, chèn lên eo đem cả người cô bế lên.

"Mạc Thiên Hòa!" Cô không tự chủ được thở gấp một hơi, có chút kinh ngạc hô ra tiếng.

"Em làm anh chờ lâu lắm." Anh hôn môi cô nói.

Giây tiếp theo, cô đã bị anh đẩy ngã ở trên giường, mà anh liền thuận thế ép ở trên người cô, khát vọng mà nóng bỏng hôn mút cô.

Hạ Tâm Trữ cảm thấy một cỗ khí nóng nhanh chóng lên tới toàn thân. Hô hấp của cô trở nên có chút dồn dập cùng hỗn loạn, tần suất tim đập cũng nhảy lung tung. Tâm tình lo lắng bất an vì Tiểu Dịch đột nhiên hóa thành dục vọng cùng nhiệt tình, không ngừng hôn lại anh. Rất nhanh, nhiệt tình của hai người tràn đầy cả căn phòng...

Chương 7

Ngày đầu tiên đi làm, thời gian của Hạ Tâm Trữ đều trôi qua trong sự thích ứng.

Tuy tất cả quanh mình đối với cô mà nói đều là mới mẻ: Hoàn cảnh làm việc mới, đồng sự mới, nội dung làm việc mới, đồng thời phải thích ứng nhiều việc mới. Theo lí mà nói, nên có chút vất vả hoặc nơm nớp lo sợ, nhưng điều cô kinh ngạc chính là, một chút cảm giác này cô đều không có, chỉ có một loại cảm giác, cô có thể trúng tuyển vào công ty làm thật sự là quá tốt.

Hoàn cảnh làm việc ở đây thực thoải mái, quá mức thoải mái, không chỉ có phòng nghỉ ngơi, phòng tập luyện, phòng ăn, ngay cả phòng ngủ đều có.

Nghe nói tất cả thứ này đều là vì làm cho tài sản lớn nhất trong công ty – thiết lập cho những người ở Minh Ý. Nhưng những nhân viên khác cũng được cùng quyền lợi, có thể sử dụng.

Công ty ở trong toà cao ốc buôn bán này, có hai tầng lầu. Một tầng dùng phương thức thoải mái tùy ý thiết kế quy hoạch, bộ thiết kế ở tầng này. Một tầng khác thì có kiểu cách tựa như công ty bình thường, có văn phòng nhân viên, phòng hội nghị, các loại phòng khách. Nhưng dù sao cũng là công ty sáng tạo^[1], cho nên khiến cho người ta có cảm giác tràn ngập phấn đấu cùng sáng tạo, khiến cho người ta có loại cảm giác tràn ngập nhựa sống.

Hạ Tâm Trữ ở trong này đi làm mới một ngày mà thôi, liền đã yêu thích ngay công việc này, công ty này.

Thời gian qua thật nhanh, đảo mắt đã đến giờ tan ca, nhưng những người thu thập đồ chuẩn bị đi về lại không có mấy, mọi người xem ra cũng không bận rộn, nhưng cảm giác như họ không muốn tan ca. Thậm chí còn

có người hỏi bữa tối muốn ăn cái gì? Khiến cô không hiểu tại sao, thật không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

"Lị Nhã, chị còn chưa chuẩn bị tan ca sao?" Cô nhin không được hỏi đồng sự tốt bên cạnh, trên thực tế mọi người trong này đều tốt lắm.

"Ách, em có thể tan ca trước không sao cả, chị muốn lưu lại kích thích năng lực." Vương Lị Nhã mỉm cười nói với cô.

"Kích thích năng lực?"

"Hôm nay em vừa mới đến đi làm, có thể không biết tất cả mọi người trong công ty đều có thể tham dự thiết kế. Chỉ cần có khả năng sáng tạo, năng lực được khẳng định, liền có thể được điều đến bộ phận thiết kế." Vương Lị Nhã giải thích.

Hạ Tâm Trữ vẫn là biểu tình không hiểu làm sao: "Cho nên?" Cô thật cần thận hỏi.

"Nhìn biểu tình của em đã biết em không hiểu ý tứ của chị."

"Thực xin lỗi." Cô vội vàng giải thích.

"Không cần nói vậy." Vương Lị Nhã cười: "Chị nói đơn giản thế này, tiến vào bộ phận thiết kế, trở thành người của Nguyên Thiên Sáng Ý có thể nói là giấc mộng của mỗi người trong công ty. Người lãnh đạo cao nhất của chúng ta thật anh minh, có tài là dùng, cho mọi người cơ hội giống nhau. Chỉ cần ở trong phạm vi không ảnh hưởng tới công việc của mình, mỗi một người đều có thể đệ trình bản thiết kế của mình, hiểu chưa?"

"Cho nên chị mới nói muốn lưu lại kích thích năng lực?"

"Đúng vậy."

"Nhưng vì sao nhất định phải vào bộ phận thiết kế? Em thấy chỉ cần có thể đi vào công ty này để làm đã thật may mắn."

"Vừa mới bắt đầu chị cũng nghĩ như vậy, nhưng em không biết ngày nào đó mở TV, thấy một cái quảng cáo là em nghĩ ra được; hoặc là đi trên đường, gặp một bản quảng cáo là em thiết kế; thậm chí mua thứ gì đó, thấy bản thiết kế của mình xuất hiện trên bao bì, thực cảm động hay sao? Em vừa mới vào công ty, có thể còn chưa có biện pháp tưởng tượng cái loại cảm giác này, thử qua một lần em sẽ biết."

"Vậy sao?"

"Tin tưởng chị." Vương Lệ Nhã nghiêm túc gật gật đầu: "Trừ việc đó ra, tiền lương của bộ phận thiết kế cũng siêu cao, siêu được. Chị cũng không phải nói những ngành khác không được, nhưng so sánh vẫn có điểm chênh lệch, dù sao mọi người đều muốn hướng chỗ cao mà đi."

Hạ Tâm Trữ thụ giáo gật gật đầu.

"Được rồi, em muốn cùng nhau đi kích thích năng lực không?" Vương Lệ Nhã hỏi cô.

Cô lắc lắc đầu: "Buổi tối em còn có việc."

"Vậy sao? Vậy không có biện pháp. Ngày nào đó em có rảnh, muốn gia nhập, lúc nào cũng hoan nghênh em vào nhóm."

"Vâng." Cô cười gật gật đầu. Sau khi thu dọn đồ đạc, hướng nhóm người lưu lại nói một tiếng: "Em đi trước, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Mang theo mỉm cười khoái trá rời khỏi công ty, Hạ Tâm Trữ khẩn cấp muốn gọi điện thoại, nói cho Mạc Thiên Hòa cảm tưởng về ngày đầu tiên đi làm. Dù sao hiện tại mới hơn sáu giờ, cách khoá dương cầm lúc bảy giờ còn chút thời gian, không biết sau khi tan ca, có muốn cùng cô dùng bữa tối không?

Cô nghĩ, lập tức từ trong túi da lấy di động anh mới tặng cô, gọi điện cho anh. Điện thoại lập tức liền có người tiếp.

"Hi, là em." Cô nói.

"Anh biết." Thanh âm của anh mang theo ý cười.

"Hôm nay đầu anh còn có choáng váng hay đau không?" Cô trước hỏi chuyện vốn làm cô lo lắng cả ngày.

"Chỉ đau một, hai lần mà thôi."

"Đau còn tỏ vẻ không có, mặc kệ là một lần hay là hai lần, cho nên em mới bảo anh ở nhà nghỉ nhiều vài ngày, anh cố tình không nghe." Cô có một chút mất hứng nho nhỏ nói.

"Hiện tại em ở đâu? Tan ca, hay là còn ở trong công ty?" Anh hỏi.

"Lại còn có thể nói sang chuyện khác." Cô cố ý chế nhạo anh.

Anh ở bên đầu kia điện thoại cười hai tiếng.

"Em vừa mới tan ca, muốn hỏi anh tan ca chưa, muốn cùng em đi ăn cơm hay không? Chẳng qua bảy giờ em còn phải đi dạy học, em nói rõ trước." Cô nói.

"Khi đi dạy có để ý người đến nghe không?" Anh hỏi.

"Nếu anh muốn báo danh em cũng không để ý." Cô nói giỡn trả lời.

"Được, anh đây muốn báo danh."

"Thần kinh!" Cô nhin không được cười lên: "Thời gian ăn cơm nhiều nhất là một giờ, muốn không?"

"Đương nhiên muốn. Với anh mà nói, mỗi một phút có thể cùng em ở chung đều là ân huệ của trời. Em chờ anh một chút, hiện tại anh lập tức đi xuống tầng." Nói xong, anh cắt đứt điện thoại.

Hạ Tâm Trữ cảm di động, không tự chủ được một mình đứng ở tại chỗ cười khúc khích. Ân huệ của trời? Lời nói buồn cười như vậy anh có thể nói ra miệng sao? Thật sự là phục anh. Nhưng chờ một chút, hình như có chỗ không đúng. Cô còn chưa có nói cho anh, hiện tại cô đang ở đâu, sao cô có thể đã ngắt điện thoại?

Cô nhúu mày, vội vàng gọi điện lại cho anh lần nữa.

"Alo, em còn chưa có nói cho anh em đang ở đâu, hoặc chúng ta hẹn ở nơi nào gặp mặt, sao anh lại ngắt điện thoại như thế?" Điện thoại vừa được nhận, cô lập tức cười châm biếm anh.

"Em vừa mới tan ca, nhiều nhất ở dưới lầu hoặc gần đó, có thể đi được bao xa? Chờ anh một chút, anh phải vào thang máy, lát nữa sẽ gặp." Nói xong, điện thoại lại bị ngắt.

Hạ Tâm Trữ cảm di động, ngây ngốc đứng ở tại chỗ. Cứ nghĩ thấy có chỗ nào là lạ, là làm sao đây?

Dưới tầng, xuống tầng, vào thang máy, như thế này... Xuống tầng như thế này?

Cô đột nhiên xoay người nhìn về phía toà cao ốc làm việc cô vừa mới đi ra, sau đó trừng mắt nhìn lại nhúu nhúu mày, nghi hoặc cực độ. Anh không phải vừa vặn cũng làm việc ở trong toà cao ốc này chứ?

Còn đang lắc đầu bỏ qua ý tưởng rất không có khả năng này, không nghĩ tới anh lại ngay lúc này từ trong cao ốc đi ra. Trước tạm dừng một chút tìm kiếm bóng dáng của cô, sau đó khi anh thấy được, trên mặt liền nở nụ cười bước nhanh về phía cô.

"Nào, quyết định muốn ăn cái gì chưa?" Anh đi đến trước mặt cô, tự nhiên mà dặt tay của cô hỏi.

"Vì sao anh lại đi theo em tới nơi này?" Cô tròn mắt nhìn, nhin không được hỏi anh.

"Xem ra em còn chưa bắt đầu tìm hiểu." Anh cười như không cười nhú mày nói.

"Tìm hiểu cái gì?" Vẻ mặt cô mờ mịt.

"Thông tin cơ bản về người lãnh đạo cao nhất a. Lúc trước không phải nói đợi sau khi em trúng tuyển, em sẽ đi tìm hiểu sao?" Anh mỉm cười nhắc nhở.

"Này đối với việc em hỏi anh có liên quan gì?" Cô nhẹ nhú mày.

"Đương nhiên có quan hệ, không phải vừa rồi em hỏi anh vì sao từ chỗ này đi ra sao? Bởi vì anh ở trong toà cao ốc này."

"Á~~" Hạ Tâm Trữ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc không thôi cùng biểu tình khó có thể tin. Khó trách buổi sáng anh mạnh mẽ muốn cô ngồi xe anh đi làm, còn nói thuận đường. Không chỉ thuận đường, căn bản là hoàn toàn cùng đường!

"Sao anh chưa từng nói với em?" Cô hỏi anh.

"Bởi vì em nói sau khi được tuyển sẽ tự đi tìm tư liệu. Một khi em đã nói muốn đi tìm, anh còn nói cái gì?"

"Em muốn tìm chính là người lãnh đạo cao nhất, liên quan gì anh –" Hạ Tâm Trữ đột nhiên im miệng, hai mắt mở lớn, há mồm cứng lưỡi trừng mắt nhìn anh: "Anh... Anh..." Cô đột nhiên cà lăm nói không nên lời.

"Anh cái gì?" Mạc Thiên Hòa mỉm cười nhìn cô, nghĩ thấy cô như vậy thực đáng yêu.

"Anh không phải là đang nói với em, anh chính là... chính là..."

"Chính là cái gì?"

"Chính là Nguyên Thiên Sáng Ý... người lãnh đạo cao nhất à?"

"Anh thật là vậy."

Cô ngây ra như phỗng nhìn anh, cả người đều bị dọa đến ngây người.
"Này... Điều này sao có thể đây? Công ty là sáng lập ở nước Mỹ..."

"Anh đã ở nước Mỹ mười năm."

"Nhưng... nhưng..."

"Nhưng cái gì?"

Cô cũng không biết nói thế nào, chỉ là nghĩ là làm sao có thể.

Mười năm trước anh rõ ràng là một sinh viên đưa báo nghèo khổ, không nghĩ tới mười năm sau đã có thành tựu này. Đây là thành tựu mà người bình thường cho dù có là sinh viên hạng nhất cũng đạt không đến đi, ngay cả ba năm đó – lúc hăng hái nhất, cũng so ra kém thành tựu hiện tại của anh.

Anh thực rất lợi hại. Người nhà bạn bè của anh nhất định đều thực kiêu ngạo khi nghĩ đến, ngay cả hiện tại cô cũng có loại cảm giác này, cô thực không thừa nhận nổi.

"Em không phải tức giận chứ?" Cô đột nhiên trầm tĩnh xuống khiến Mạc Thiên Hòa bắt đầu lo lắng.

"Vì sao em phải tức giận?" Cô hỏi.

"Bởi vì anh không có nói với em, anh chính là người lãnh đạo Nguyên Thiên Sáng Ý."

"Cám ơn đã nhắc nhở, anh không nói em thật đúng là thiếu chút nữa quên chuyện này. Vì sao anh không nói với em?"

Mạc Thiên Hòa nhíu nhẹ chân mày, tự trách mình tự vạch áo cho người xem lưng. Nhưng, cùng với vẫn ôm khối bom chưa nổ này, anh vẫn

cảm thấy nhanh tự thú thì tốt hơn. Hơn nữa biểu tình của cô xem ra cũng không phải là rất tức giận.

"Anh sợ em vì tránh hiềm nghi, sau khi biết sẽ không chấp thuận." Anh thẳng thắn.

"Em trúng tuyển là do anh quyết định?"

"Anh nói không phải em sẽ tin tưởng sao?"

"Nói thực ra không tin."

"Được rồi, phải."

Hạ Tâm Trữ đột nhiên thở nhẹ một hơi. Cô chỉ biết, lấy cách thức yêu thích vận phân sung bái của Lị Nhã đối với công ty, cùng bộ dáng nhiệt tình làm việc của những người khác, công ty anh tuyệt đối là mọi người chen chúc vỡ đầu ai cũng muốn vào. Loại vận may này làm sao có thể đến phiên cô – trên đầu của một sinh viên còn chưa tốt nghiệp đại học lại không có năng lực thiết kế gì? Cô thật thấy kỳ quái, không nghĩ tới là anh giờ trò quỷ.

"Tuy là do anh quyết định tuyển em. Nhưng anh so với ai khác đều hiểu ưu điểm của em, công ty có thể dùng một nhân viên như em, nói thật, bên được lợi kỳ thật là công ty." Anh nghiêm túc nói với cô, nhưng vẻ mặt đã có chút khản trương: "Em đừng tức giận được không?"

"Em chỉ là muốn biết vì sao anh muốn làm như vậy?"

"Anh nghĩ em đã biết." Anh nhìn cô không chuyển mắt.

Đúng, cô xác thực biết. Bởi vì anh thích cô, muốn chiều cố cô, muốn giúp cô giải quyết tất cả phiền não. Vì cô che gió chắn mưa, trở thành điểm dựa của cô. Vấn đề ở chỗ anh có điều kiện đối tốt với cô như vậy, chẳng lẽ không sợ cô không nghĩ báo đáp, thậm chí có thể dẫn tới long tốt bị cô phụ sao? Bởi vì nếu lòng tự tôn của cô quá mạnh, nói không chừng còn trách anh xen vào việc của người khác, hơn nữa—

"Anh làm như vậy không sao chứ? Nếu để những người khác trong công ty biết anh lạm dụng chức quyền thì làm sao bây giờ?" Cô khẽ nhũm mày, lo lắng hỏi.

"Em là đang lo lắng cho anh sao?" Anh sững sờ chốc lát, vui vẻ nhếch miệng hỏi lại.

"Một công ty có quy chế, là không nên có 'hoàng tộc đặc quyền' tồn tại."

"Đặc quyền hoàng tộc?"

"Cùng ông chủ có quan hệ đặc biệt, lợi dụng phương thức đi cửa sau vào công ty. Nếu việc này truyền ra ngoài, uy tín công chính của anh ở công ty sẽ bị đả kích rất lớn." Cô không cần anh bởi vì yêu cô mà bị thương tổn.

"Điểm ấy em không cần phải lo lắng, bởi vì anh có lý do rất chính đáng, hơn nữa chỉ một lần này, lần sau không theo lệ này nữa." Anh nhếch miệng mỉm cười.

"Lý do gì?" Cô hoài nghi hỏi, cảm giác anh cười đến là lạ.

"Cô ấy là người tôi muốn theo đuổi, tôi muốn lấy cô ấy"

Hạ Tâm Trữ chậm rãi trợn to hai mắt khó có thể tin, nuốt nước miếng nhìn anh nói: "Anh không phải đã nói với người nào đó trong công ty những lời như vậy chứ?"

"Đúng."

Cô cảm thấy mình sắp té xỉu: "Ai?"

"Trần quản lý phòng vấn em."

"Oh, ông trời!"

"Tuy rằng anh chỉ nói qua với anh ta. Nhưng theo anh được biết, hiện tại toàn bộ các nam chủ quản quản lý các bộ phận, chỉ cần là đàn ông hơi có tư cách theo đuổi em, giống như đều đã được Trần quản lý thông báo cho biết. Trần quản lý thật sự là khéo hiểu lòng người, em không cảm thấy đúng sao?" Mạc Thiên Hòa nụ cười đầy mặt, lòng tràn đầy khoái trá nhìn cô chăm chăm nói.

Hạ Tâm Trữ chỉ cảm thấy không thể nói gì mà chóng đờ: "Em không biết nên nói cái gì."

Xem cô thủy chung không có phản ứng gì quá lớn, còn có thể trái lại quan tâm tình cảnh của anh, Mạc Thiên Hòa dần dần buông lòng lo lắng cô sẽ tức giận, cùng cô nói đùa.

"Không cần nói, anh biết em thực cảm động là được rồi." Anh dùng vẻ mặt "anh rất thấu hiểu" nói.

Hạ Tâm Trữ trừng anh, sau một giây nhin không được phá vỡ trầm mặc cười lên: "Mạc Thiên Hòa, anh thực sự là da mặt dày!"

"Da mặt không dày một chút, làm sao truy được bà xã đây?" Anh mỉm cười, cùng mười ngón tay của cô đan chặt lại (*nắm tay á*): "Bữa tối muốn ăn cái gì? Chúng ta còn không đến một tiếng."

Cô kinh ngạc nhanh chóng xem thời gian trên đồng hồ một chút. Thực, thời gian làm sao qua nhanh như vậy? Chỉ cùng anh tán gẫu một chút thời gian mà thôi, không nghĩ tới thời gian đã vượt qua nửa tiếng. Hiện tại trừ đi thời gian cô đến lớp học âm nhạc, bọn họ chỉ còn lại có nửa tiếng để ăn cơm.

"Mạc Thiên Hòa, chúng ta trước tùy tiện ăn chút gì đi, chờ em lên lớp xong, chúng ta lại cùng đi ăn cơm tối được không? Em sợ như thế này sẽ đi dạy trễ, thực xin lỗi." Vẻ mặt cô áy náy, hai tay tạo thành chữ thập hướng anh giải thích.

"Ok."

Anh không hề dị nghị gật đầu đồng ý, một chút cũng không để ý cô gọi anh xuống dưới, lại bắt anh trước chờ cô ba, bốn giờ sau, mới có thể cùng nhau ăn cơm. Đàn ông như vậy cho dù là phụ nữ lòng dạ sắt đá cũng sẽ động lòng, chứ đừng nói là cô đã sớm yêu anh.

"Cám ơn anh." Tuy cô không thể cho anh ba chữ "Em nguyện ý" anh muốn nhất, nhưng ba chữ này cô nhất định phải nói.

"Cám ơn anh thì gả cho anh đi." Anh quả nhiên một tia cơ hội cũng không chịu buông tha.

"Anh muốn ăn cái gì?" Cô làm như không có nghe thấy.

"Ăn em được không?" Anh hí mắt mỉm cười, có chút mê đắm.

Cô trực tiếp vươn tay cho anh một quyền: "Ăn cái gì?" Tiểu thư phát uy.

"Chỉ cần không phải cú đấm, đều được." Anh giả bộ xoa xoa bả vai bị cô đấm đau cười khổ nói.

Trong mắt cô mang xem thường liếc anh một cái.

Mạc Thiên Hòa ngồi đợi hai tiếng đồng hồ thật vui vẻ.

Ở trong phòng học nhạc, anh không chuyển tinh mắt nhìn Hạ Tâm Trữ kiên nhẫn dạy những người bạn nhỏ đánh đàn cương cầm. Lời nói nhỏ nhẹ nói khẽ sửa chữa cho bọn nhỏ, cổ vũ các bé, thậm chí còn ở lúc các em không có đàn sai mà còn đàn ra được cả khúc cô dạy liền hôn mỗi bé một cái, khiến những đứa nhỏ không tự chủ được lộ ra mỉm cười then thùng.

Bộ dáng của cô nếu nói là một cô giáo nghiêm túc, không bằng nói là một người mẹ hiền, một người mẹ kiêm đủ xinh đẹp cùng ôn nhu. Điều này làm cho anh không tự chủ được lần nữa ảo tưởng bộ dáng cô dạy dỗ con gái của bọn họ, có phải là cũng xinh đẹp động lòng người như vậy không?

Đáp án đương nhiên là khẳng định như vậy.

Nhưng... Ai! Cô rút cuộc vì sao không chịu gật đầu đáp ứng lời cầu hôn của anh đây? Anh thủy chung nghĩ không ra điểm này, bởi vì cô rõ ràng chính là để ý anh, yêu anh không phải sao? Anh không tin tất cả chỉ là mình tự đa tình.

"Em xong rồi, có thể đi thôi." Hạ Tâm Trữ đeo túi da lên nói với anh.

"Nghĩ ra muốn ăn cái gì chưa?" Anh hỏi cô, vươn tay tiếp nhận túi da của cô đeo lên vai mình, tay kia thì tự nhiên mà cầm tay cô.

"Anh chưa nghĩ ra sao?" Cô ngạc nhiên nhìn anh.

"Nghĩ một đồng, nhưng muốn đem quyền quyết định lưu cho em."

"Nêu ví dụ thuyết minh anh muốn đến đâu xem?"

"Món kho buổi tối khiến cho anh phát hiện một chuyện, em thích ăn cay đúng hay không?"

Cô gật gật đầu, lập tức nhin không được hỏi: "Vị món kho buổi tối rất cay sao?"

"Vừa vặn anh cũng thích ăn cay." Anh lắc đầu: "Cho nên, muốn đi ăn lẩu cay hay không? Anh biết có một quán lẩu cay ăn rất ngon."

"Thật vậy chẳng?" Hai mắt cô nhất thời sáng lên, lộ ra vẻ mặt chờ mong.

"Xem ra anh không cần nói nữa, đã chọn được đúng rồi phải không?" Anh liếc xéo cô một cái, cười hỏi.

"Đúng." Cô dùng sức gật đầu, khẩn cấp kéo anh bước đi nhanh hơn: "Anh nói quán kia ở đâu? Chúng ta mau đi."

Mạc Thiên Hòa cười theo cô bước nhanh hơn đến chỗ anh đậu xe, sau đó ngồi lên xe, khởi động máy, chuẩn bị đi về phía quán lẩu cay anh nói ăn ngon.

Đột nhiên, di động trong bao da của Hạ Tâm Trữ vang lên đến.

"Em tiếp điện thoại." Cô nói với anh, sau đó từ trong túi lấy điện thoại di động ra, thấy tên người hiển thị trên điện thoại thì cả người liền cứng lại.

"Sao vậy?" Thấy cô cầm chiếc điện thoại rung rung vang vang nửa ngày, cũng không thấy cô tiếp điện thoại, anh nghi hoặc hỏi cô.

Hạ Tâm Trữ nhanh chóng lắc lắc đầu, nhin không được căn môi dưới mới ấn nút trò chuyện.

"Alo?"

"Hạ Tâm Trữ, mang mười vạn đồng đến Kim Tiễn Hồ."

Tuy sớm đã quen cũng có sẵn tâm lí chuẩn bị, Hạ Tâm Trữ vẫn bị mấy chữ mười vạn đồng lớn như vậy dọa tới, liệu mình muốn giả bộ làm vẻ mặt bình tĩnh trước mặt Mạc Thiên Hòa, cũng trong nháy mắt âm trầm xuống. Cô không có lên tiếng trả lời.

"Con mẹ nó, lời anh nói cô không nghe thấy sao?" Hạ Quan Kiệt ở đầu bên kia giận dữ kêu lên.

"Tôi không có tiền." Cô không tự chủ được nắm chặt di động, cắn răng trả lời.

Trước kia mỗi lần mở miệng muốn cô đưa hai vạn, ba vạn, năm vạn, đối với cô vừa phải lo cuộc sống vừa phải chăm sóc Tiểu Dịch mà nói đã là cố hết sức. Lúc này anh ta lại muốn cô đưa mười vạn, hơn nữa khoảng cách lần trước chẳng mới gần hai tháng – không bao gồm ba vạn lần trước cô không đưa cho anh ta, anh ta thật là càng lúc càng quá đáng. Thực nghĩ đến Tiểu Dịch ở trong tay anh ta, anh ta có thể muốn làm gì thì làm, há to miệng như sư tử sao? Lần trước cô không có tiền đưa cho anh ta, chẳng lẽ không

thể khiến anh ta ngộ ra được một chuyện, đó là cô sẽ không ngoan ngoãn chịu sự uy hiếp của anh ta nữa sao?

"Không có tiền thì không biết đường đi mượn sao! Trong vòng một giờ mang tiền tới, nghe rõ chưa?"

"Tôi sẽ không đến." Còn mặc anh ta đòi lấy tùy tiện như vậy, sẽ là hại anh ta không ít, ngay cả cô cùng Tiểu Dịch cũng không có tương lai.

"Con mẹ nó cô dám không đến thử xem xem!" Đầu điện thoại kia truyền đến tiếng rít gào rống giận.

Cô mím chặt miệng.

"Cô không đến phải không? Được thôi, không quan hệ, dù sao anh còn có một gốc cây rụng tiền có thể bán."

Hạ Tâm Trữ gắt gao nắm di động, gập tới toàn thân đều run rẩy. Mặt cô không còn chút máu, giận không thể át nói cho mình không cần sợ uy hiếp của anh ta nữa, cự tuyệt anh ta, kêu anh ta không cần gọi điện thoại đến đây nữa, về sau cô nhất định sẽ mặc kệ.

"Muốn bán cứ bán." Cô nghe chính mình lạnh lùng mở miệng nói, tuyệt đối không thể thỏa hiệp với anh ta.

Đầu điện thoại kia hơi tạm dừng một chút, tiếp theo là một trận cười lạnh: "Cô có biết anh hiện tại đang ở nơi nào không? Kim Tiễn Hồ. Người trong này thực thích xin cậu nhóc nhu thuận nhỏ bé lại xinh đẹp. Anh nhớ rõ lần trước có người nói với anh muốn cho anh bao nhiêu tiền nha, hình như là mười lăm hay là hai mươi vạn..."

"Anh đừng có quá đáng!" Hạ Tâm Trữ rút cuộc át chế không được cắn răng nói.

"Anh nói cái gì quá đáng sao?" Ác ma cười lạnh nói.

Cô nắm chặt nắm tay, nhắm mắt lại, phát hiện mình rốt cuộc không thể tiếp tục giả bộ thờ ơ, bởi vì Kim Tiễn Hồ không chỉ là một khách sạn, còn là sòng bạc. Những người xuất hiện ở đây, căn bản không có khả năng là người chính trực hoặc bình thường cỡ như Tiểu Dịch thực sự bị bán...

"Tôi không có nhiều tiền như vậy." Cô mở miệng nói: "Cho dù có cầm điện thoại cũng chỉ có nhiều nhất là sáu vạn, tôi không có biện pháp –"

"Đó là vấn đề của cô." Anh ta đánh gãy lời cô: "Đêm nay tôi muốn mười vạn đồng, một đồng cũng không cho thiếu nghe chưa?"

"Chờ một chút!" Nghe giọng nói anh ta giống như muốn cắt đứt điện thoại, cô vàng kêu lên.

"Làm gì? Còn có lời vô nghĩa gì muốn nói?"

"Anh phải đem Tiểu Dịch giao cho tôi, tối hôm nay tôi muốn dẫn nó đi."

"Có thể, vậy thì mang nhiều thêm một cái mười vạn đồng đến." Nói xong, cắt đứt điện thoại.

Hạ Tâm Trữ gắt gao nắm di động trong tay, chặt tới mức tay thấy đau, tâm càng đau hơn. Anh trai của cô vì sao lại biến thành như vậy? Vì sao lại mất đi nhân tính tới bước này?

Muốn hai mươi vạn mới có thể đem Tiểu Dịch từ người anh ta mang đi. Cô phải đi đâu lấy hai mươi vạn này đây? Đừng nói hai mươi vạn, ngay cả mười vạn cô cũng đều gom góp không nổi, cô nên làm sao bây giờ?

"Cần bao nhiêu tiền?"

Thanh âm thình lình vang lên khiến Hạ Tâm Trữ đột nhiên nhớ tới Mạc Thiên Hòa tồn tại. Về mặt cô bắt lực quay đầu nhìn anh, lúc này mới phát hiện xe chẳng biết từ khi nào đã dừng lại ven đường. Anh đối diện với cô, về mặt anh nghiêm túc, tựa hồ còn mang theo một mặt tức giận.

Cô không muốn nói. Nhưng trừ anh ra, hiện tại cô căn bản không còn cửa nào cầu giúp.

"Mười vạn đồng." Cô cúi đầu, thanh âm giống như ở trong cổ họng.

"Chờ anh một chút."

Có ý tứ gì? Hạ Tâm Trữ ngẩng đầu lên, chỉ thấy anh đẩy cửa xe ra đi xuống. Cô khó hiểu nhìn anh lướt qua dòng xe phía trước, đi lên đường cho người đi bộ, sau đó đẩy một cánh cửa thủy tinh đi vào. Cô thấy phía trên cửa thủy tinh có chữ, liền ngẩng đầu nhìn xem.

"Ngân hàng Phú Bang Đài Bắc" Sáu chữ to rõ ràng sáng ngời nằm ngang ở trước mặt khiến hốc mắt cô nhất thời nóng rực lên.

Trong chốc lát, anh kéo cửa thủy tinh đi ra, theo đường cũ trở lại trên xe, sau đó tiện tay đưa một xấp tiền mặt đến trước mặt cô.

"Em đếm xem có phải là mười vạn không." Anh nói.

Cô tiếp nhận xấp tiền nặng kia, cảm kích đến cơ hồ nói không nên lời.

"Anh không hỏi em muốn lấy số tiền này làm cái gì sao?" Cô nhìn anh, khàn khàn hỏi.

"Nếu em muốn nói, tự nhiên sẽ nói với anh." Một chút sau, anh hỏi vấn đề khiến anh không thể hiểu: "Tiểu Dịch là ai?"

"Là con trai của anh em." Hạ Tâm Trữ cúi thấp đầu trả lời.

"Anh em kết hôn?"

"Uh."

"Cho nên đứa nhỏ của anh em đến giờ đều là em chiều cố? Cho nên em mới có thể liều mạng làm việc kiếm tiền như vậy, bởi vì có một đứa nhỏ phải nuôi?"

Hạ Tâm Trữ không biết nên nói đúng, hay là không đúng.

"Anh của em đâu?" Mạc Thiên Hòa hỏi cô.

Đôi anh cười gượng một chút, cô lựa chọn trầm mặc không nói.

Cô nên nói cái gì đây? Nói chưa chắc anh một lát nữa có thể gặp lại anh ta sao?

[1] Công ty sáng tạo: công ty thiết kế quảng cáo theo ý của khách hàng.

Chương 8

Đèn nê-ông ngoài cửa quán rượu Kim Tiền Hồ loé sáng, hai gã lưng hùm vai gấu, mấy người đàn ông áo đen vẻ mặt dữ tợn thỉnh thoảng đi qua đi lại ở lối vào tuần tra. Người sáng suốt vừa thấy, cũng biết đây không phải là địa phương đứng đắn gì.

Ngoài cửa thực không có bóng dáng của Hạ Quan Kiệt, Hạ Tâm Trữ không khỏi trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nếu có thể, cô cũng không muốn để Mạc Thiên Hòa biết người bắt chẹt uy hiếp cô là anh trai ruột của cô. Cho nên xe vừa dừng lại, cô vội vàng nói với anh một câu: "Anh chờ em một chút." Liền nhanh chóng xuống xe đi về phía cửa vào của quán rượu.

"Chờ một chút."

Ngay lúc cô sắp đến trước quán rượu, Mạc Thiên Hòa đột nhiên từ phía sau đuổi theo cô, một tay giữ chặt cô lại.

"Em muốn một mình đi vào trong đó?" Vẻ mặt anh nghiêm túc hỏi cô.

"Em đã đến vài lần, cho nên không cần lo lắng." Vẻ mặt cô tỏ vẻ không có chuyện gì, muốn trấn an anh.

"Đã đến vài lần?" Anh át chế không được gầm nhẹ: "Loại địa phương này vì sao em lại đến vài lần?" Vẻ mặt nghiêm túc của anh không có vì sự trấn an của cô mà thả lỏng, ngược lại càng trở nên căng thẳng, cũng càng thêm phần nộ.

Cô nhất thời giật mình biết mình nói bậy mà ngậm miệng lại.

"Gọi điện thoại kêu người đòi tiền tự mình ra lấy." Thanh âm anh hòa nhã một chút, nhưng tay nắm cánh tay cô vẫn kiên định như cũ, ánh mắt chăm chú nhìn cô cũng đồng dạng.

"Em đi vào, thoáng cái là xong thôi, trong vòng một phút liền đi ra." Cô hướng anh cam đoan.

"Gọi người đó đi ra."

"Mạc Thiên Hòa..."

"Gọi người đi ra, nếu không liền rời đi." Anh một chút cũng không chịu thỏa hiệp, đưa ra điều kiện để cô hai chọn một.

Hạ Tâm Trữ nhìn thẳng anh sau nửa ngày, rốt cuộc rầu rĩ lấy điện thoại di động từ trong túi da ra, gọi điện thoại.

"Tôi ở bên ngoài." Cô nói với di động những lời này, liền bỏ đi động trở lại trong túi da, ngẩng đầu nhìn anh lần nữa: "Như vậy có thể chứ?"

"Có thể." Mạc Thiên Hòa gật gật đầu.

Anh nhìn ra được cô có chút tức giận. Nhưng anh tình nguyện làm cô tức giận, cũng không nguyện ý để cô có nguy hiểm gì.

Loại địa phương rông rảnh lẫn lộn này, ra vào phần lớn là đàn ông thích ăn chơi bài bạc, cô là một cô gái trẻ làm sao có thể đi vào cái chỗ này chứ? Nếu gặp phải khách uống rượu say đem cô nghĩ làm thành gái bao bên trong còn động tay động chân với cô, cô biết làm sao bây giờ?

Ước chừng qua năm phút, một người đàn ông gầy yếu dùng bước chân có chút lung lay từ trong cửa chính quán rượu đi ra. Phía sau còn có hai gã đàn ông, như là đi theo giám thị người vừa ra kia, đứng ở khoảng cách nhất định, hai tay khoanh trước ngực nhìn chăm chú về hướng của bọn họ.

"Tốc độ cô đến thật là nhanh đấy, lấy tiền ra!" Gã đàn ông gầy yếu đi đến trước mặt bọn họ, cũng không thèm nhìn anh, liền đưa tay về phía Hạ Tâm Trữ nói.

Cô mím chặt môi, mặt không chút thay đổi lấy tiền từ trong túi da ra, đưa cho anh ta.

"Chờ một chút." Lúc gã đàn ông đưa tay lấy tiền thì Mạc Thiên Hòa đem tay của Hạ Tâm Trữ, tính cả tiền trong tay cô kéo lại.

Gã đàn ông gây yếu ớt cuộc ngẩng đầu lên trừng hướng anh, mà Mạc Thiên Hòa cũng tại giờ khắc này mặt đối mặt với gã, thấy rõ diện mạo của kẻ bắt cóc.

"Hạ Quan Kiệt?" Anh trầm mặt xuống, át chế không được thấp giọng nói, muốn xác định mình thực không có nhận sai người.

Nháy mắt Hạ Tâm Trữ nhắm hai mắt lại.

"Anh là ai? Tôi quen anh à?" Hạ Quan Kiệt lung lay lắc lắc nhìn người trước mặt hỏi, cả người bốc ra toàn mùi rượu.

Xem hình dáng anh ta quả nhiên không có nhận sai người, nhưng làm sao lại có chuyện quá quái như vậy? Mạc Thiên Hòa khó tin. Tuy vừa rồi trên đường đến đây, anh không ngừng nghĩ tên khốn bắt cóc cậu bé kia là ai, nhưng anh vụn vụn lần không nghĩ tới đáp án lại là tên khốn trước mặt này.

Trong nháy mắt, anh đột nhiên hiểu ra tất cả, hiểu ra được đây chính là nguyên nhân cô kiêm nhiều việc cùng với không thể giải thích với anh, càng là nguyên nhân chân chính cô thủy chung không đáp ứng lời cầu hôn của anh.

Một người mất đi lương tri, không ngừng lấy thân tình, lấy một đứa trẻ làm uy hiếp vợ vét tiền tài, lại là quỷ hút máu làm sao cũng đá không ra.

Những ngày như vậy, cô rốt cuộc đã phải một mình chịu đựng bao lâu rồi đây? Anh cảm thấy tâm rất đau.

"Đứa nhỏ đâu?" Anh miễn cưỡng kiềm chế muốn động thủ đem tên khốn khiếp trước mặt này đánh cho như tử, mặt không chút thay đổi hỏi.

"Các người mang theo hai mươi vạn đến?" Vẻ mặt Hạ Quan Kiệt kinh hỉ hỏi.

"Hai mươi vạn?" Mạc Thiên Hòa nhìn về phía Hạ Tâm Trữ: "Anh ta đòi em hai mươi vạn, không phải mười vạn mà thôi?"

Cô khó xử đến nói không nên lời, chỉ có thể trầm mặc cúi đầu.

"Chỉ có mười vạn là đừng muốn mang đi cây rụng tiền của tôi." Hạ Quan Kiệt nắc rượu nói, sau đó hướng em gái xòe tay nói: "Lấy tiền ra."

Hạ Tâm Trữ muốn đưa tiền trên tay ra cho anh ta, lại phát hiện Mạc Thiên Hòa gắt gao cầm tay của cô, khiến cô hoàn toàn không thể cử động. Cô ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh đang nhìn cô không chuyển mắt, giống như luôn luôn đợi cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Vì sao em muốn cho anh ta tiền?" Anh hỏi cô.

Cô trầm mặc không nói, Hạ Quan Kiệt chờ ở một bên có chút không kiên nhẫn trực tiếp giúp cô trả lời.

"Bởi vì cô ta không cho tôi tiền, tôi đành phải lấy cây rụng tiền đi đổi tiền. Có một gốc cây rụng tiền thật tốt, ha ha..."

"Tiểu Dịch là con của anh, không phải cây rụng tiền!" Hạ Tâm Trữ nhin không được rống giận.

"Không phải đều giống nhau sao? Ha ha..."

Anh ta đắc ý cười to khiến Mạc Thiên Hòa thiếu chút nữa liền ra quyền đánh.

"Ít lời vô nghĩa, tiền đâu? Còn không nhanh chóng đưa cho tôi." Thu hồi tiếng cười, Hạ Quan Kiệt không kiên nhẫn lại đưa tay thúc giục.

"Chỉ cần có hai mươi vạn, đứa nhỏ sẽ để chúng ta mang đi phải không?" Mạc Thiên Hòa vẫn gắt gao cầm tay Hạ Tâm Trữ, mở miệng hỏi.

"Nhu thế nào, anh muốn cho tôi hai mươi vạn sao?" Hạ Quan Kiệt lập tức quay đầu nhìn anh, vẻ mặt tham lam.

"Chúng ta muốn gặp lại đứa nhỏ trước, đứa nhỏ ở đâu?" Anh nói.

"Mạc Thiên Hòa..." Hạ Tâm Trữ muốn nói lại thôi nhìn anh, không biết nên ngăn cản anh, hay là nên cảm ơn anh. Chỉ cần có hai mươi vạn, Tiểu Dịch có thể trở lại bên người cô lần nữa. Nhưng nếu thực cho hai mươi vạn một lần, khó bảo toàn Hạ Quan Kiệt sẽ không ăn tận xương tủy, về sau đem suy nghĩ kiểm soát đến trên người anh.

"Bây giờ cây rụng tiền không có ở trong này, anh cho tôi tiền trước —" Hạ Quan Kiệt tham lam nói.

"Trước khi thấy được đứa nhỏ, một đồng tiền anh cũng đừng tưởng lấy được." Mạc Thiên Hòa lạnh lùng đánh gãy anh ta.

"Nó ở nhà bạn tôi, hiện tại khuya như vậy có thể đã ngủ..."

"Anh muốn dẫn chúng tôi qua đón cậu bé, hay là bảo bạn anh mang cậu bé tới. Anh tự mình quyết định, hoặc là muốn chúng tôi đem tiền mang đi cũng được." Mạc Thiên Hòa để anh ta lựa chọn, biểu tình hờ hững, thái độ cường ngạnh, một chút đường sống thương lượng đều không cho.

"Mẹ nó!"

Hạ Quan Kiệt bỗng nhiên chửi một tiếng, xoay người đi trở về trước mặt hai người đến giám thị bọn họ, nói gì đó với bọn họ, sau đó liền gặp một người trong đó xoay người đi trở về trong quán rượu.

Một lát sau, người nọ đi rồi quay lại, trên tay còn giữ một đứa nhỏ.

"Tiểu Dịch!" Hạ Tâm Trữ quả thực không dám tin rằng anh trai lại thật sự đem cậu bé mang tới loại địa phương này. Cô vừa tức giận, lại đau lòng, thương tâm.

Nghe thấy tiếng gọi của cô, cậu bé lập tức quay đầu tìm cô, sau khi tìm được, chỉ là trầm mặc mà bi thương nhìn. Về mặt thành thực vượt quá tuổi kia khiến Mạc Thiên Hòa trong khoảnh khắc hiểu được tâm tình của Hạ Tâm Trữ.

"Người đó, các người thấy rồi, tiền đâu?" Hạ Quan Kiệt đi trở về tới trước mặt bọn họ, vươn tay hỏi.

Hạ Tâm Trữ chẳng biết làm sao ngẩng đầu nhìn anh ta. Trên tay bọn họ chỉ có mười vạn đồng thôi!

"Chờ anh một chút." Mạc Thiên Hòa trấn an nói với cô, sau đó đi về phía ngân hàng bên cạnh quán rượu, muốn vay mười vạn.

Quán rượu mở bên cạnh ngân hàng, rất có đầu óc phải không? Khi khách uống rượu thiếu tiền, chỉ cần đi qua bên cạnh vay là được.

Mạc Thiên Hòa lợi dụng dịch vụ cho mượn tiền, lấy ra mười vạn tiền mặt nữa, sau khi đi trở về bên cạnh Hạ Tâm Trữ, mang tiền giao cho cô.

"Cám ơn." Cô thấp giọng nói cảm ơn với anh.

"Anh đi mang đứa nhỏ về." Anh nói với cô.

"Cám ơn." Cô gật đầu lại nói cảm ơn anh, trong mắt tràn đầy cảm kích cùng chua chát.

"Nhanh đưa tiền cho tôi." Hạ Quan Kiệt gấp không kịp đợi thúc giục.

"Đây là lần cuối cùng, tôi sẽ không cho anh tiền nữa." Hạ Tâm Trữ nói cho anh ta, sau đó mới mang tiền trên tay đưa anh ta.

Hạ Quan Kiệt cơ hồ là giật lấy cọc tiền lì, sau đó nhanh chóng lật một lượt, lại cân nhắc trọng lượng, sau đó nhếch miệng cười.

"Xem, đây không phải tiền sao? Ha ha..." Anh ta xoay người giơ cao tay cầm tiền dương dương tự đắc nói với người áo đen, nói xong, cũng

không quay đầu lại đi trở về quán rượu, ngay cả nhìn cũng không nhìn con mình một cái.

Thật vất vả đỡ Tiểu Dịch miễn cảm đi ngủ. Hạ Tâm Trữ đi ra khỏi phòng, sau đó ngửi thấy trong phòng có hương vị của lẩu cay.

Cô ngạc nhiên dừng bước lại, hoài nghi mũi mình có phải có vấn đề hay không? Nhưng hương lẩu cay lại nồng đậm như vậy, cô không có khả năng bởi vì bụng đói kêu vang mà xuất hiện ảo giác chứ? Hơn nữa là ảo giác trên khứu giác.

Mùi không phải từ hướng nhà bếp hay phòng ăn truyền đến, có vẻ như là từ hướng phòng khách kia. Tuy hoài nghi mình xuất hiện ảo giác, cô vẫn nhìn không được bị mùi hấp dẫn đến phòng khách, tìm tòi kết quả.

Trong phòng khách cái gì cũng không có. Nhưng trên ban công vườn hoa ngoài cửa sổ, nơi ấy không chỉ có thêm một cái bàn, trên bàn còn có nhiều cây nến lay động theo gió, còn có một cái nồi toả mùi thơm bốn phía, lẩu cay đang sôi trào.

"Ông trời!" Cô hô nhỏ ra tiếng, bước về phía trước, đẩy lùi rèm cửa đi vào ban công.

Nghe thấy rèm cửa bị đẩy ra, Mạc Thiên Hòa vừa đứng ở bên cạnh ban công nhìn cảnh đêm, vừa chờ cô xoay người mỉm cười.

"Tiểu Dịch ngủ rồi?" Anh nói.

"Anh có phép thuật sao?" Cô nhìn một bàn khiến cô thêm thuồng, thật kinh hỉ thốt lên hỏi.

Anh đột nhiên cười nhẹ ra tiếng.

"Em đói không? Đến đây." Anh kéo ghế dựa ra cho cô, đỡ cô ngồi xuống.

"Anh làm như thế nào?" Trên mặt cô tràn ngập tò mò cùng nghi hoặc.

"Gọi điện thoại kêu bên ngoài đưa tới." Anh trước mức cho cô một bát, rồi mới mức cho mình.

"Em không biết ngay cả lẩu cay cũng có phục vụ đưa ra ngoài."

"Cái này phải xem đối tượng phục vụ là ai."

"Ý tứ, anh là nhà giàu?"

"Ý tứ, anh là bạn cũ." Anh nhếch miệng cười với cô: "Ông chủ quán này là bạn anh quen được khi còn trẻ, có duyên nên lại gặp nhau, phát hiện cậu ấy kinh doanh quán lẩu cay ăn rất ngon, giá cả lại không cao, cho nên anh liền thường giới thiệu khách hàng hoặc bạn bè đến ăn. Sau đó, là được cơ hội điện thoại phục vụ đến tận nhà."

"Có bạn như vậy thật tốt." Cô từ đáy lòng nói.

"Đúng vậy."

Tạm dừng nói chuyện với nhau, hai người chuyên tâm dùng mỹ vị cho cái bụng của mình ăn no, thỏa mãn cơn thèm ăn.

Hạ Tâm Trữ ăn được món ngon, cứ ăn không ngừng. Mạc Thiên Hòa lại ăn mà liên tiếp lau mồ hôi, liên tiếp uống nước.

Nhất thời, Hạ Tâm Trữ hiểu được một chuyện, đó là người đàn ông này căn bản là không thích cay. Anh ấy sở dĩ chọn ăn lẩu cay chỉ là vì muốn cùng cô ăn mà thôi. Việc này khiến cô không thể không động lòng, không thể không cảm kích, không thể không thương cái sự ngu ngốc của anh.

"Hiện tại anh còn muốn cưới em không?" Cô buông bát đũa, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Đương nhiên." Mạc Thiên Hòa ngẩng đầu nhìn cô, không chút do dự trả lời.

"Em có một đứa nhỏ phải nuôi." Cô nói.

"Anh không đề ý nhiều thêm một người nhà." Anh nhìn cô không chớp mắt.

"Em còn có một người anh trai giống như quỷ hút máu, chỉ cần một ngày em không thể ngừng quan tâm Tiểu Dịch, anh ta sẽ không đành chỉ vợ vét tài sản của em." Tuy cô từng thề son sắt tự nói với chính mình sẽ không cho anh ta tiền nữa. Nhưng cô biết, Tiểu Dịch là nhược điểm trí mạng của cô.

"Tiền, anh có."

"Em không cần anh bởi vì quan hệ với em, cũng bị rơi vào trong vực sâu vĩnh viễn vô tận này." Cô chưa sót lắc đầu nói.

"Đây mới là vấn đề đúng không? Bởi vì không muốn anh bị liên lụy. Nhưng anh không đề ý –"

"Nhưng em đề ý." Về mặt cô ử dợt đánh gãy anh: "Trừ bỏ không muốn anh bị liên lụy, em lại càng không muốn để Hạ Quan Kiệt được nước làm tới, tuy anh ta đã sớm đã như vậy. Nhưng đối tượng là em thì mỗi lần anh ta mở miệng chỉ có thể muốn một, hai vạn, bởi vì em chỉ có loại năng lực ấy mà thôi. Nhưng đổi thành anh sẽ không giống, mười vạn, hai mươi vạn, một trăm vạn, hai trăm vạn, thậm chí một ngàn vạn, hai ngàn vạn, anh ta đều có thể nói ra được, anh biết không?" Cô nói với anh.

"Anh sẽ không để anh ta đòi lấy tùy tiện."

"Lúc bắt đầu em cũng nghĩ như vậy, nhưng không có ích." Cô khổ không thể tả lắc đầu, thanh âm khàn khàn tựa như khóc: "Anh ta luôn có biện pháp bắt em lấy tiền ra, bởi vì anh ta biết em quan tâm Tiểu Dịch. Mà anh tiếp tục liên lụy với em, không lâu sau anh ta sẽ biết anh quan tâm em,

thực sự sẽ lợi dụng em đến uy hiếp anh. Biết rõ như thế, em sao có thể tro mắt để nó phát sinh?"

Mạc Thiên Hòa vốn định nói với cô không cần lo lắng, anh cũng không phải dễ bị uy hiếp, anh có một trăm phương pháp có thể đối phó loại người thối nát này. Nhưng suy nghĩ một chút lại thấy cho dù anh có nói như vậy, cô cũng không nhất định tin tưởng yên tâm. Nếu cứ nói như vậy, chỉ bằng trước làm rõ ràng cô rốt cuộc muốn dùng chiêu thức nào đối phó với tên anh trai khốn khiếp kia.

"Em đã thử qua tìm pháp luật giải quyết chưa?"

"Anh ta dù sao là ba đứa nhỏ, mà em chỉ là cô của nó thôi."

"Chỉ cần có chứng cứ, pháp luật sẽ đứng về phía em."

"Em không có tiền mời luật sư." Mỗi phân tiền cô vất vả kiếm được đa số đều bị anh ta lấy đi rồi.

"Hiện tại có."

"Cho dù tranh thủ tới quyền giám hộ cũng vô ích, trải qua vài năm này, em đã rất hiểu sự ti bỉ vô sỉ của Hạ Quan Kiệt." Cô chưa sót nói.

"Em tin tưởng anh chứ?" Mạc Thiên Hòa trầm mặc xuống, đột nhiên hỏi cô.

Hai mắt Hạ Tâm Trữ nhìn anh chăm chăm, không chút do dự gật gật đầu.

"Một khi đã tin tưởng anh, liền đem việc này giao cho anh xử lý, không cần phiền não vì anh ta nữa được không?" Anh ôn nhu trấn an.

Cô không có biện pháp bởi vì anh nói vậy mà không phiền não nữa, trái lại, cô càng lo lắng.

"Anh muốn xử lý như thế nào?" Vẻ mặt cô lo lắng.

Mạc Thiên Hòa cười khẽ, vươn tay lướt qua mặt bàn nhẹ nhàng vuốt lên đôi mày nhíu chặt của cô.

"Không cần lo lắng như vậy." Anh ôn nhu khuyên bảo: "Anh sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn anh ta. Dù sao anh ta cũng là anh trai em, cũng là ba Tiểu Dịch. Anh sẽ đi tìm luật sư thương lượng xem có biện pháp gì có thể trước cho em lấy được quyền giám hộ Tiểu Dịch, sau đó tính sau."

"Em lo lắng chính là anh, anh không biết Hạ Quan Kiệt này vài năm nay đã thay đổi bao nhiêu. Không cần vì em hoặc Tiểu Dịch mà tiếp xúc với anh ta, bị trở thành mục tiêu của anh ta. Anh làm ơn đáp ứng em!" Cô gắt gao cầm lấy tay anh yêu cầu.

"Anh tình nguyện bị trở thành mục tiêu, cũng tốt hơn thấy em hay Tiểu Dịch bị trở thành đích ngắm." Anh ôn nhu lắc đầu nói với cô.

"Không cần như vậy."

"Không có biện pháp."

"Vì sao? Chỉ cần—"

"Anh sẽ không trơ mắt nhìn em bị thương hoặc bị uy hiếp, mà bản thân lại khoanh tay đứng nhìn, bỏ mặc không để ý tới, trừ phi anh chết." Anh đột nhiên cường ngạnh nói.

"Không nên nói vậy!" Sắc mặt cô hơi hơi trở nên trắng.

"Thực xin lỗi." Anh lập tức giải thích, như là hiểu được sự sợ hãi và miễn cảm của cô với chữ "chết" này: "Nhưng cung à, em phải hiểu một chút, tựa như anh sẽ không bắt buộc em gật đầu gả cho anh, em cũng không thể bắt buộc anh phải làm như thế nào. Chúng ta đều có sự tự chủ của riêng mình cùng quyền quyết định." Anh ôn hòa nói, nhưng quyết tâm trong lời nói vẫn cường ngạnh như cũ.

Hạ Tâm Trữ trầm mặc không nói nhìn anh, có loại bất đắc dĩ không có cách nào cùng buồn rầu.

Cô rút cuộc nên làm sao mới có thể ngăn cản anh tiến vào hang hổ đây? Sở dĩ Hạ Quan Kiệt nguy hiểm cũng không vì bản thân anh ta, mà là ở nhóm chủ nợ bị anh ta thiếu nợ, những lưu manh hắc đạo ăn tươi nuốt sống người.

Cô nhất định phải ngăn cản anh lấy thân thử hiểm, mặc kệ dùng phương pháp gì, nhất định phải.

"Nếu..." Cô nhìn anh, do dự mở miệng: "Nếu em nói em nguyện ý kết hôn với anh, nhưng điều kiện là anh không thể đi tìm anh ta, anh nguyện ý không?"

"Em là nghiêm túc sao? Chỉ cần anh không đi tìm anh ta?" Ánh mắt anh gắt gao chăm chú nhìn cô, toàn thân vì áp lực vui sướng mà cương cứng.

Cô gật đầu.

"Vậy nếu anh ta tìm đến anh thì sao?" Anh hỏi.

"Em sẽ từ hết những công việc đang làm, cách xa những nơi anh ta có thể tìm được em, cũng sẽ đổi nhà trẻ của Tiểu Dịch. Em sẽ tận lực, hết khả năng che dấu hành tung của mình và Tiểu Dịch để anh ta không tìm thấy. Nếu như vậy mà anh ta còn tìm được em hay Tiểu Dịch, thậm chí tìm tới anh, khi đó chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết."

Không nghĩ hai vấn đề khó khăn không nhỏ khiến anh phiền não, lại ở trong nháy mắt không cần lực thôi liền dễ dàng giải quyết. Anh thiếu chút nữa lớn tiếng cảm tạ tên khốn kiếp Hạ Quan Kiệt, cảm tạ vì anh ta mà rút cục khiến Tâm Trữ hạ quyết tâm một bước cuối cùng này, đi vào trong thế giới hạnh phúc anh chuẩn bị cho cô.

"Anh sẽ cho em hạnh phúc, yêu em cả đời." Mạc Thiên Hòa biểu tình chuyên chú mà nóng bỏng, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng hứa hẹn với cô.

"Ý tứ chính là anh đồng ý chấp nhận điều kiện của em?"

"Không chút do dự."

Cô không tự giác thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Như vậy về ngày kết hôn..."

"Liên ngày mai đi."

"Ngày mai?" Cô nhin không được kêu lên sợ hãi, hai mắt trừng lớn nhìn thấy anh đối cô nhếch miệng cười.

"Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, phòng ngừa em đổi ý." Anh nói.

Ngày thứ hai đi làm liền bởi vì kết hôn mà xin phép nghỉ. Trên thế giới này trừ cô ra, sẽ không có người thứ hai chứ?

Hạ Tâm Trữ tuy rất thích công việc mới này, nhưng da mặt cô có dày, cũng không có mặt mũi về công ty đi làm tiếp. Hơn nữa đám đương chủ hôn cho bọn họ hôm đó, tất cả người chứng hôn đột nhiên đều là người trong công ty, phó tổng tài, Trần quản lí phụ trách phỏng vấn cô, cùng với Lý quản lí trong tổ của cô.

Làm ơn, phó tổng tài cao cao tại thượng, thần long thấy đầu không thấy đuôi, kết quả anh ta lại cười cúi đầu với cô, còn tôn xưng cô là phu nhân, hại cô hoàn toàn không thể nói gì mà chống đỡ.

Trần quản lí nụ cười đầy mặt cũng không cần nói, dù sao ông ta đã sớm biết Mạc Thiên Hòa muốn theo đuổi cô, muốn cưới cô. Vấn đề là rốt cuộc anh mời Lý quản lí cấp trên trực thuộc của cô tới làm gì?

"Đương nhiên muốn cho cấp trên trực thuộc của em biết em là bà xã của anh, như vậy khi anh bận, ông ấy mới có thể giúp anh chiêu cố em."

Mạc Thiên Hòa theo lý thường đương nhiên nói với cô, hại cô đánh anh. Chẳng qua mọi người ai cũng đều rất thật tâm chúc mừng bọn họ.

"Lý quản lý năm nay bốn mươi hai, đã có một cô con gái lên cấp 3, đây mới là nguyên nhân Thiên Hòa lựa chọn Lý quản lý chiều cô. Cậu ấy đề phòng mấy người đàn ông chưa lập gia đình như chúng tôi giống phòng cướp, sợ cô sẽ bị chúng tôi cuỗm chạy." Sau đó phó tổng tài lại cười trộm nói cho cô, hại cô vừa then vừa quẫn đến hoàn toàn không biết nên nói cái gì mới tốt.

Buổi tối hôm đó, Mạc Thiên Hòa đột nhiên quyết định mang cô đi hưởng tuần trăng mật. Vốn anh là muốn mang cô ra nước ngoài chơi, nhưng lo lắng tới Tiểu Dịch không có hộ chiếu, liền quyết định sửa thành du lịch trong nước.

Ba người bọn họ, từ đầu Đài Loan chơi tới cuối Đài Loan, lại từ cuối Đài Loan chơi lên đầu Đài Loan, chơi suốt nửa tháng.

Trong nửa tháng ấy, cảm tình của anh và Tiểu Dịch từ mới lạ trở nên quen thuộc, lại từ quen thuộc trở nên giống như cha con. Hiện tại thời gian Tiểu Dịch dành vào dưỡng của cậu bé, thậm chí còn nhiều hơn thời gian cậu bé dành với cô của mình, hại cô nhịn không được có chút ghen tị.

Tuần trăng mật mang theo một đứa nhỏ, hơn nữa đứa nhỏ này còn không phải của mình. Chuyện gốc như vậy, trên thế giới này trừ ra anh, sẽ không có người đàn ông thứ hai nào làm như vậy. Cô thật sự rất yêu, rất yêu tên gốc này.

"Cậu nhóc kia ngủ?" Tên gốc từ trong phòng tắm đi ra, vừa dùng khăn lông lau mái tóc còn nhỏ nước.

Cô gạt đầu, đi lên trước tiếp nhận khăn lông trên tay anh, ra hiệu anh ngồi xuống, bắt đầu lau tóc cho anh.

"Ba ngày chơi như vậy có thể trụ đến lúc ăn xong bữa tối, tắm xong mới ngủ, em đã thấy thật không thể tin được." Cô nói với anh.

"Cậu nhóc thực còn nhỏ mà gan lớn, cái gì đều dám chơi." Mạc Thiên Hòa mỉm cười nói.

Ban ngày bọn họ ở Lúc Phúc thôn chơi cả ngày, chỉ cần không hạn chế tuổi hay chiều cao, cậu nhóc kia mọi thứ đều đến, chơi tới thiếu chút nữa rơi xuống. Hai người lớn bọn họ nếu không phải cùng tiếp sức thay ca, sớm đã mệt xỉu.

"Cám ơn anh." Hạ Tâm Trữ nhịn không được mở miệng nói cám ơn.

Mạc Thiên Hòa duỗi tay ra liền đem cô từ phía sau ôm tới trên đùi mình.

"Cám ơn cái gì?" Anh khẽ nhấc trán mình lên trán cô, chuyên chú nhìn cô chăm chăm, ôn nhu hỏi.

"Tất cả." Cô hôn anh một cái.

"Anh thấy vui hơn với phương pháp cám ơn này, hôn anh một cái nữa." Hai mắt anh sáng lên.

Cô khẽ cười một tiếng, nhanh chóng lại hôn một cái lên môi anh.

"Một cái nữa." Thanh âm của anh đột nhiên trở nên có chút khàn khàn.

Cô rút cuộc ắt chế không được phát ra tiếng cười khẽ, sau đó vươn tay vòng qua cổ anh, nâng đầu lên khẽ cắn môi của anh, khiêu khích liếm nhẹ. Thẳng đến khi anh đột nhiên phát ra tiếng gầm nhẹ, một động tác xoay người liền đè cô lên giường, đối bị động thành chủ động thật sâu cuồng hôn cô.

Đêm, chỉ mới bắt đầu.

Chương 9

Cuộc sống sau khi kết hôn, Hạ Tâm Trữ chỉ có thể dùng hai chữ hạnh phúc để hình dung, bởi vì Mạc Thiên Hòa đối với cô cùng Tiểu Dịch quả thực được tới mức không còn chuyện gì để nói.

Tuy nhiên từ khi bọn họ kết hôn đến bây giờ cũng chỉ mới qua một tháng thời gian mà thôi, nhưng cô lại giống như đã qua cuộc sống cả đời thật tốt – Không, cô xác nhận lại cuộc sống cả đời thật tốt, chỉ trừ vài năm gần đây mà thôi.

Nhưng Tiểu Dịch, từ khi sinh ra đến bây giờ, lần đầu tiên có được cuộc sống gia đình thoải mái, vui vẻ lại vô lo vô nghĩ như thế, cho nên mỗi ngày đều thấy cậu bé cười đến toe toét. Rốt cục cũng giống như đứa trẻ năm tuổi bình thường, khiến cô thấy vui mừng không thôi.

Nửa tháng trước kết hôn, bọn họ đều đi du lịch. Nhìn qua tình huống ở chung bên ngoài của ba người bọn họ, không thể hoài nghi bọn họ không phải người một nhà.

Nửa tháng sau, bọn họ còn lại là bắt tay chọn lựa nhà trẻ mới cho Tiểu Dịch.

Mỗi một nhà trẻ bọn họ đến tham quan, ai cũng đều nghĩ bọn họ là người một nhà, còn không ngừng khen ngợi vợ chồng bọn họ thật trẻ tuổi, đứa con còn nhỏ đã khôn ngoan, khiến cô cùng Tiểu Dịch đều không biết nên nói cái gì. Chỉ có anh luôn nở nụ cười đầy mặt lại vẻ kiêu ngạo nói cảm ơn, giống như Tiểu Dịch thật sự là con của bọn họ vậy.

Nếu Tiểu Dịch thực chính là con của bọn họ thì thật tốt.

"Đang tốt đẹp làm sao thử dài?" Ông xã nửa nằm ở trên giường bên cạnh xem tạp chí, chuẩn bị ngủ hồi.

"Ngày mai phải dẫn Tiểu Dịch tới nhà trẻ để trình diện." Cô thở dài nói.

"Làm sao vậy? Em không thích gian nhà trẻ kia sao? Nếu không thích, chúng ta có thể tìm tiếp." Mạc Thiên Hòa lập tức buông tạp chí trên tay, ngồi xuống nói.

"Em thực thích gian nhà trẻ song ngữ (dạy hai ngôn ngữ) kia." Cô bò lên giường, lắc đầu nói với anh.

"Vậy thì là làm sao vậy?" Anh nhìn cô vẻ mặt u buồn, kéo cô ôm vào trong lòng, quan tâm hỏi.

"Giáo viên trong trường đều nghĩ Tiểu Dịch là con của chúng ta, ngày mai sau khi báo danh, bọn họ sẽ biết không phải." Cô lo lo lắng lắng dựa vào anh nói.

"Em đang phiền não các giáo viên trong trường sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn anh hay là Tiểu Dịch?" Anh hỏi.

Cô nhẹ lắc đầu: "Em không ngại người khác dùng ánh mắt gì nhìn chúng ta, em lo lắng chính là Tiểu Dịch. Nó là đứa trẻ rất mẫn cảm, lời nói đồng tình hay cười nhạo gì, nó đều nghe hiểu hết. Ở nhà trẻ trước kia, có bạn học nói mẹ nó không cần nó, nói ba nó là ma cờ bạc, đã từng làm Tiểu Dịch không muốn đến trường học nữa. Khi đó bởi vì em phải đi làm, căn bản không có biện pháp ở nhà chiếu cố cậu bé, nó còn nói với em nó có thể tự chiếu cố chính mình khiến em khó xử tới mức không biết nên nói gì."

"Vì sao bạn học lại nói những lời đó?"

"Khi giáo viên trong trường học nói chuyện phiếm với phụ huynh khác, bị bạn nhỏ nghe được."

"Đó là do tố chất của giáo viên trong nhà trẻ đó có vấn đề, anh tin tưởng rằng chúng ta ngàn chọn vạn tuyển mới ra một nơi này không thể có vấn đề như vậy." Anh trấn an cô.

"Em cũng hy vọng như vậy, nhưng..." Cô vẫn ưu phiền như cũ.

"Nhưng cái gì? Anh không thích em đem phiền não đặt ở trong lòng, em đang lo lắng cái gì? Nói ra, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết." Anh ôn nhu nói.

"Nhà trẻ kia là trường học tốt, cho nên mới có nhiều cha mẹ có tiền đưa con đến nơi đó học. Trẻ con trong gia đình có tiền, từ nhỏ được cha mẹ chiều chuộng, luôn có được những gì tốt nhất, cũng sẽ dưỡng thành những thói so sánh xấu."

"Nếu muốn so sánh, anh không cho rằng chúng ta thất bại."

"Không phải vấn đề so hay không thể so, hơn nữa em chán ghét cái loại cảm giác so sánh không dứt này, cho nên em tuyệt đối không muốn Tiểu Dịch dưỡng thành cái loại thói quen xấu đó, cũng không cho phép anh chiều cậu bé quá thành hư, anh nghe rõ chưa?" Cô quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh.

"Uh, bà xã đại nhân." Anh ngoan ngoãn gật đầu: "Cho nên, em rất cuộc đang phiền não cái gì?"

"Có biết trẻ con trong lúc so sánh, câu đầu tiên mở miệng là nói cái gì không?" Cô không đáp hỏi lại.

Anh nhẹ sừng sốt, tròn mắt nhìn đoán nói: "Tớ có Will (*game*) nga! Tớ có EccPC (*game*)! Chắc vậy?"

"Bọn nhỏ sẽ nói, ba tớ ngày hôm qua mua cái gì cho tớ, hoặc là mẹ tớ mua cái gì cho tớ, bọn nỡ sẽ năm lần bảy lượt nhắc tới ba mẹ mẹ mua cái gì cho bọn nhỏ."

"Cho nên, em lo lắng Tiểu Dịch sẽ bởi vậy mà thường thường nghĩ đến ba mẹ cậu nhóc?"

Cô lắc lắc đầu: "Em lo lắng nếu có bạn học hỏi Tiểu Dịch ba mẹ của cậu đâu? Vì sao ba hay mẹ của cậu đều không thấy mua đồ cho cậu?"

"Tiểu Dịch có thể nói cô cùng dượng của tớ đã mua cho tớ."

"Nếu bạn nhỏ hỏi nó, vậy ba mẹ cậu đâu? Nó phải trả lời thế nào?"

Mạc Thiên Hòa nhíu chặt mày, nghiêm túc suy tư vấn đề này.

"Hiện tại bọn trẻ rất thông minh, thường thường sẽ nói ra rất nhiều lời nói khiến cho người lớn không tưởng được lại không cách nào xoay sở. Những người lớn đối mặt loại tình hình này thì sẽ xem đó chỉ là lời trẻ con, cười cho qua chuyện, hoặc là nghĩ biện pháp dờ đi lực chú ý của bọn chúng. Nhưng trẻ con thì sao? Hơn nữa lại miễn cảm như Tiểu Dịch, lại vừa vặn cũng là trẻ con cái gì cũng biết?"

"Thực xin lỗi, lúc trước anh không nghĩ tới vấn đề này." Anh xin lỗi từ đáy lòng.

Hạ Tâm Trữ lại lắc lắc đầu.

"Trước kia khi đưa Tiểu Dịch đến nhà trẻ, em cũng chưa hề chú ý tới việc này. Sau đó lại lục tục xảy ra một việc em mới biết được, nguyên lai thế giới của bọn trẻ cũng không đơn thuần như chúng ta tưởng tượng." Cô thở dài.

"Mẹ của Tiểu Dịch chưa từng trở về thăm cậu bé sao?" Mạc Thiên Hòa hỏi.

Hạ Tâm Trữ mím môi một chút, không nói gì lắc lắc đầu.

"Đối với Tiểu Dịch mà nói, em tựa như là mẹ của cậu nhóc." Ngữ khí của anh kiên định. Sau một lúc: "Tiểu Dịch gọi ba cậu bé như thế nào?"

"Ba. Trừ đó ra còn có thể gọi là gì đây? Người kia dù không chịu trách nhiệm, vẫn là ba của cậu bé."

"Cho nên, nếu anh để Tiểu Dịch sửa lại gọi anh là ba, gọi em là mẹ, như vậy sẽ sẽ không có tranh cãi chứ?"

Hạ Tâm Trữ kinh ngạc, tròn to hai mắt: "Cái gì?"

"Anh không có ý muốn soán đoạt sự tồn tại và địa vị của cha mẹ cậu nhóc. Chúng ta làm chính là ba và mẹ nuôi của Tiểu Dịch, không phải ba, mẹ mẹ. Bạn bè ở nhà trẻ có thông minh, cũng sẽ không tách hai cách gọi này đối với Tiểu Dịch có cái gì bất đồng chứ?" Anh chăm chú nhìn cô, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Hạ Tâm Trữ đột nhiên phát hiện mình nói không nên lời, cổ họng của cô không hiểu sao nghẹn lại, cái mũi thấy chua xót, hốc mắt cũng đi theo chua xót mà đỏ lên.

"Em không phải là muốn khóc chứ, cưng à?" Mạc Thiên Hòa cười hỏi, trong ngữ khí đã có chút ít khẩn trương, giống như thực lo lắng cô sẽ ở giây tiếp theo rơi nước mắt.

"Yên tâm, em sẽ không khóc, cho dù khóc cũng không có nước mắt." Cô khàn giọng cười nói.

"Khóc cũng không có nước mắt?" Anh sững sốt.

"Đại khái là năm đó khi trong nhà xảy ra chuyện, khóc nhiều quá nên nước mắt đã chảy hết. Hai, ba năm nay không biết từ khi nào, em phát hiện mình cho dù muốn khóc, giống như cũng không thể khóc ra nước mắt." Cô cười nói chuyện cũ.

"Vậy có từng cười đến chảy nước mắt không?" Anh trầm mặc một chút, đột nhiên mở miệng hỏi.

"A?" Vấn đề ngoài dự kiến khiến Hạ Tâm Trữ ngốc sững sốt. Cô còn tưởng rằng anh sẽ ôm cô nói ít lời trấn an hay cảm thông, không nghĩ tới lại nói ra một câu khiến cho người ta không biết nên bình luận như thế nào.

"Có thể cười ra nước mắt được sao? Đây là chuyện gì?" Cô bất tri bất giác đem lời trong trái tim nói ra.

"Không phải có câu kêu mừng ra nước mắt sao?" Anh nói.

"Chữ mừng trong mừng ra nước mắt, chỉ nên là cảm động, mà không phải cười chứ?" Cô liếc anh một cái.

"Có đôi khi người cười không thể kiềm chế, không tự chủ được chảy nước mắt. Chẳng lẽ em chưa từng có qua trải nghiệm này sao?"

"Loại trải nghiệm này đương nhiên có, chẳng qua vài năm nay..." Hạ Tâm Trữ mỉm cười lắc lắc đầu. Vài năm nay cô làm sao cười ra được, càng đừng nói là cười không thể kiềm chế.

"Em có sợ ‘buồn’ hay không?" Mạc Thiên Hòa có chút dăm chiêu nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên hỏi.

Hai mắt Hạ Tâm Trữ trừng lớn, khoảnh khắc liền hiểu được anh muốn làm cái gì.

"Đừng—" Cô mới nói ra được một chữ, thậm chí chưa kịp nói ra chữ "nháo" kia, tay anh liền đột nhiên chui vào dưới nách cô, bắt đầu cù cô.

Cô hét lên một tiếng, bắt đầu vừa kêu vừa cười lăn qua lăn lại trên giường, liều mạng né tránh tay anh, lại làm sao cũng trốn không thoát.

Tay anh linh hoạt đi theo thân thể di động không ngừng vặn vẹo của cô, gãi mỗi một chỗ có thể khiến cô bật cười trên người, nách, cổ, bụng, eo, hại cô ‘buồn’ vừa kêu vừa cười, liều mạng muốn bắt tay anh ngăn chặn, lại không có biện pháp.

"Mạc Thiên Hòa... Không cần như vậy, ha ha... Không cần... cấp... Em đầu hàng, ha ha..." Cô cười không thể kiềm chế, đầu hàng, nhưng anh hoàn toàn không có ý dừng tay, một đôi tay kia vẫn như hình với bóng cù cô.

Cô cười đến không thể thở, ở trong tay anh xoay xoay cầu xin tha thứ :
"Ông xã... Ha ha... Dừng lại đến, ha ha... Ông xã... Ha ha..."

Khi cô cười đến sắp khí trước không kịp khí sau, anh rút cục dừng tay lại, vắt ở trên người cô, ý cười đầy mặt ngóng nhìn cô vẫn cười đến không thể ngừng. Sau đó vươn tay nhẹ nhàng lau một chút ướt át ở khoé mắt cô.

"Nước mắt." Anh nhẹ nhàng nói.

Hạ Tâm Trữ chậm rãi ngừng tiếng cười lại, hô hấp vẫn đang dồn dập, hai tròng mắt bị nước mắt thấm vào càng thêm sáng ngời, tràn đầy tình yêu cùng biết ơn với anh.

"Em yêu anh." Cô nói ra lời bày tỏ thâm tình từ nội tâm với anh.

Anh cúi người hôn cô: "Anh cũng yêu em."

"Cám ơn mỗi một chuyện anh đã làm vì Tiểu Dịch, cám ơn anh đã xem cậu bé tựa như của mình, ông xã." Cô vươn tay nhẹ nhàng phủ lên mặt anh, nhìn anh chăm chăm không chuyển mắt nhẹ giọng nói.

"Đừng khách sáo." Anh ôn nhu mỉm cười.

"Anh nhất định sẽ là ba tốt."

"Em biết rồi?" Biểu tình của anh trong nháy mắt trở nên vạn phần sáng ngời.

Cô chần chừ một chút, có chút hoài nghi nhìn anh: "Anh cũng biết?" Điều này sao có thể đây? Ngay cả bản thân cô cũng không phải trăm phần trăm xác định.

"Anh vẫn có chú ý." Anh dùng sức gật đầu nói.

"Chú ý cái gì?"

"Chúng ta từ vừa mới bắt đầu cũng không có tránh thai."

Anh quả nhiên biết, nhưng – "Em còn chưa phải thực sự xác định." Tuy nhiên kinh kì của cô luôn rất chuẩn, đúng lúc lại trì hoãn chưa đến.

Nhưng loại chuyện này chưa thông qua bác sĩ chứng minh, không thể trăm phần trăm xác định.

"Ngày mai sau khi mang Tiểu Dịch tới nhà trẻ báo danh, anh cùng em tới bệnh viện kiểm tra." Anh lập tức quyết định, cả người hưng phấn đến mặt mày hớn hờ.

Thấy anh cao hứng như vậy, Hạ Tâm Trữ trái lại có chút bất an.

"Nếu tất cả chỉ là nhầm lẫn —" Cô do dự còn chưa nói xong lời đã bị đánh gãy.

"Chúng ta sẽ tiếp tục cố gắng, bởi vì anh thật rất ưa thích quá trình chế tạo bé con." Anh nói xong, vẻ mặt ái muội trừng mắt nhìn cô, lại nhếch miệng cười: "Em cũng thức thích chứ?"

Cô át chế không được đỏ bừng mặt, vươn tay đánh anh một cái. "Mới không có."

"Không có?" Anh kinh hãi thất sắc kêu lên: "Chẳng lẽ là anh không khiến em tìm được thỏa mãn sao? Hay là anh không đủ ôn nhu, hoặc là rất dùng sức, một buổi tối muốn em nhiều lắm? Hay là tư thế —"

"Ách, câm miệng!" Mặt của cô sắp bị thiêu cháy.

"Chuyện này thực sự nghiêm trọng, không thể câm miệng, anh nhất định phải làm cho rõ ràng..."

Cô trực tiếp kéo anh xuống ngăn chặn cái miệng phiền phức của anh, sau đó liền nghe thấy anh cười nhẹ ra tiếng, cùng anh bốn mắt giao nhau, trong ánh mắt lóe ra hào quang thắng lợi.

Anh là cố ý. Suy nghĩ này mới hiện lên trong đầu cô, anh đã bắt đầu thân thiết hôn cô, hôn đến mức làm cô như si như say. Sau đó anh nhiệt tình ôn nhu cùng cô triền miên, khiến cô quên đi tất cả phiền ưu cùng bất an.

Chờ mong ngày mai.

Từ sau khi Tiểu Dịch đến nhà trẻ, Hạ Tâm Trữ đột nhiên phát hiện thời gian của mình nhiều thật nhiều.

Tuy nhiên cô hiện tại đang mang thai, nhưng cô lại không cảm thấy không thoải mái, cũng không nôn nghén, càng không có cảm giác buồn ngủ. Tóm lại chính là giống như đúc vớ không mang thai, hơn nữa tinh lực thịnh vượng, bởi vậy mới ở nhà qua một tuần không làm việc gì, cô nhàn nhả tới sắp muốn kêu cứu mạng.

Lúc trước bận hết một ngày một đêm, đầu óc của cô ngoại trừ muốn kiếm tiền, chính là muốn nghỉ ngơi. Kết quả hiện tại thực có thời gian có thể được nghỉ ngơi, cô lại thấy nhàm chán.

Người nha, quả nhiên vĩnh viễn không biết đủ.

Nhưng cho dù có người chỉ vào cái mũi của cô nói cô vĩnh viễn không thấy đủ, cô vẫn là muốn tìm một công việc để mình có cái để làm.

Cô nhớ lại cảm giác đi làm ở công ty anh, cho dù cô chỉ làm việc ở nơi đó một ngày mà thôi, cô vẫn là tưởng niệm, không tự chủ được ảo tưởng nếu lúc trước mình tiếp tục đi làm, không có bởi vì thấy ngưng ngưng mà buông tha công việc kia, sẽ tốt bao nhiêu?

Buổi sáng mỗi ngày đưa Tiểu Dịch đi học, liền cùng anh đi làm rồi cùng nhau tan ca, sau đó cùng đi nhà trẻ đón Tiểu Dịch, lại cùng nhau ra ngoài ăn bữa tối, hoặc cùng nhau tới siêu mua đồ ăn về nhà nấu bữa tối.

Ba cùng Tiểu Dịch có thể hỗ trợ rửa đồ ăn, mẹ nấu đồ ăn. Hoặc là do ba nấu đồ ăn, mẹ cùng Tiểu Dịch phụ trách rửa đồ ăn, một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, cỡ nào hạnh phúc mỹ mãn.

Chán ghét, cô thực sự rất muốn về Nguyên Thiên Sáng Ý làm việc, cho dù không có tiền làm không công cũng được, chỉ cần có việc làm có thể

giết thời gian, cùng với có một đám đồng sự có tư tưởng lại thân thiện là đủ rồi.

Hạ Tâm Trữ vừa thở dài, vừa đàn dương cầm đột nhiên nghe thấy điện thoại trong phòng khách vang lên.

Cô đứng dậy đi qua tiếp điện thoại, không cần nghĩ cũng biết người gọi điện về là ông xã của cô.

"Alo?"

"Cung ơi, anh có một phần văn kiện rất quan trọng đặt ở trên bàn sách quên mang đến, em có thể đưa tới giúp anh không?"

"Đưa đến công ty sao?" Cô ách chế không được hưng phấn hỏi.

"Đúng. Nếu em có việc, anh –"

"Không có việc gì, không có việc gì, em thật sự rảnh." Cô nhanh chóng nói, sau đó đi về phía bàn sách: "Anh nói đặt ở trên bàn sách? Hình dáng của nó như thế nào?"

"Màu vàng kẹp L, bên trái văn kiện có chữ "Hân Hàn", Hân trong vui vẻ –"

"Hân trong Hàn Lâm, em tìm được rồi." Cô nói tiếp theo.

"Phiền toái em đưa tới giúp anh."

"Không vấn đề."

"Không cần vội lắm, trước mười một giờ đưa đến là được. Ngồi xe taxi đến." Anh đặc biệt dặn dò.

"Vâng." Cô đưa ra một ánh mắt xem thường – anh thực sự vô cùng yêu và quan tâm cô.

"Vậy chúng ta gặp nhau ở đâu?"

"Chờ một chút, Thiên Hòa." Cô vội vàng gọi anh lại.

"Làm sao vậy?" Đầu bên kia điện thoại lập tức chuyển đến tiếng hỏi lo lắng của anh.

"Mọi người trong công ty đều biết chuyện anh kết hôn sao?" Cô do dự hỏi, muốn biết cô phải đối mặt mọi người như thế nào để còn chuẩn bị tâm lý mới được.

"Đều biết, chẳng là chưa biết đối tượng anh lấy là em, chỉ có một vài người biết."

"Những đồng sự làm chung với em trong ngày duy nhất em đi làm cũng không biết chứ?" Khóe miệng của cô không tự chủ được giương lên, trong lòng nhiều thêm một hy vọng.

"Làm gì, em muốn giấu võ giương oai với bọn họ à?" Anh cười nói

"Mới không phải! Anh thấy em là loại người này sao chứ?" Cô khó có thể tin anh lại hỏi như vậy.

"Anh nói đùa mà." Mạc Thiên Hòa ha ha cười ở bên kia điện thoại, sau đó đột nhiên nói: "Em muốn trở về đi làm đúng hay không?"

Hạ Tâm Trữ kinh ngạc mở to hai mắt, trong lúc nhất thời lại có cảm giác nói không nên lời. Lúc này mới thực kêu khó có thể tin! Anh làm sao biết cô đang nghĩ cái gì?

"Sao anh lại biết?" Cô nhin không được hỏi.

"Bởi vì anh là ông xã của em."

Cô ngẩn ngơ: "Đây là đáp án gì?"

Anh nhất thời cười ra tiếng: "Anh thực hiểu em, cưng ời. Mặc dù là đoá hoa nở ra từ nhà ấm, nhưng lại có sức sống cùng nghị lực của cỏ dại, cùng với trái tim hướng tới trời xanh tự do. Một khi ly khai nhà ấm, mặc kệ cuộc sống bên ngoài khổ sở thế nào, em đều sẽ nghĩ biện pháp vượt qua. Một khi có được trời xanh, cho dù là ai cũng không có biện pháp đem em hạn chế ở trong nhà ấm sóng êm gió lặng."

Hạ Tâm Trữ cảm động tới hoàn toàn nói không nên lời, anh hóa ra hiểu cô như vậy.

"Muốn đi làm thì đến đây đi, chức vị kia anh vẫn giữ cho em." Anh nói.

"Ông xã?" Cô nghĩ chắc mình nghe lầm rồi, chức vị kia sao còn có thể chưa bỏ sung? Điều đã qua hơn một tháng, chiếu theo công ty của bọn họ, không có khả năng tìm không được người thay.

"Trước đi tới đây. Tới nhớ rõ gọi điện thoại, anh sẽ xuống mang em lên." Anh dặn dò.

"Được, chúng ta như thế gặp nha!"

"Cứ như thế gặp."

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Tâm Trữ chờ sắp không kịp, thay đồ ra ngoài. Đổi một bộ đồ mỏng lẽ phép, lại buộc gọn tóc của mình lên, cầm lấy văn kiện ông xã dặn dò, vội vàng bắt xe taxi đi tới cao ốc làm việc của Nguyên Thiên Sáng Ý.

Cô gọi điện thoại lên trên nói cho anh đã tới, không nghĩ đến anh lại nhờ Trần quản lí xuống đón cô, hại cô siêu cấp ngượng ngùng. "Thực xin lỗi, phiền anh quá, Trần quản lí."

"Đừng khách khí." Trần quản lí cười cười: "Tôi nghe tổng tài nói, phu nhân ở nhà thực nhàm chán, muốn đến công ty đi làm?"

"Trần quản lí, làm ơn gọi tôi Tâm Trữ là được rồi, đừng gọi tôi phụ nhân, như vậy tôi thực sự không quen." Hai tay cô tạo thành chữ thập cầu xin.

Trần quản lí mỉm cười gật gật đầu: "Được, Tâm Trữ."

Cô cảm kích nhìn anh một cái, sau đó trở lại chuyện chính.

"Nói thật, tôi ở nhà có chút nhàm chán, nhưng anh ngàn vạn lần đừng bởi vì Thiên Hòa nói như vậy liền tổn thương suy nghĩ. Công ty có quy định của công ty, sắp xếp nhân viên cũng có kế hoạch cùng quy định nhất định, tôi không hy vọng bởi vì tôi mà làm hỏng quy tắc công ty." Cô chăm chú mà nghiêm túc đối anh nói.

"Tôi thực không thấy tổn thương suy nghĩ, ngược lại có loại cảm giác được cứu. Chức vị lần trước cô đến nhận đến bây giờ vẫn còn trống." Trần quản lí nói.

"Không có khả năng, Trần quản lí, anh đừng gạt tôi." Cô cười lắc đầu, nghĩ rằng Trần quản lí nhất định thông đồng với ông xã.

Thang máy mở ra, bọn họ cùng nhau đi vào.

"Tôi không lừa cô." Trần quản lí mỉm cười lắc đầu nói.

"Tuy lúc trước tôi tới đây làm một ngày, nhưng đã có thể cảm nhận được Nguyên Thiên Sáng Ý là một công ty khiến người ta giành giật chen chân đi vào. Làm sao một chức vị trợ lý lại trống hơn một tháng, tìm không thấy người được?" Cô khó hiểu.

"Tôi không nói tìm không được người thay. Trên thực tế buổi chiều ngày hôm đó cô không tới, công ty tìm được hai vị dự bị thích hợp trúng tuyển, bảo họ hôm sau đi làm." Trần quản lí nói.

"Nhưng anh không phải vừa mới nói chức vị kia của tôi còn trống sao?" Cô sắp bị làm cho hồ đồ.

"Công ty có rất nhiều trợ lý hành chính, cũng có thể nói là nhân viên dự bị, khi có người rời vị trí hoặc thăng chức, trợ lý có năng lực sẽ được ủy thác chức vị mới, mà nhân viên vốn có trợ lý cũng sẽ bị giảm bớt. Từ ngày hôm đó, số trợ lý giảm bớt hai vị, bởi vì công ty quy định phải ít ba vị mới có thể tìm người mới thay, tôi đang bị Lý quản lý oán giận vì ngành của anh ta đang tới lúc gấp gáp, lại nghe thấy tổng tài nhắc tới chuyện của cô, thật sự là giúp tôi một đại ân."

"Cho nên công ty thiếu người là thật?"

"Không thể nói là rất cần người, nhưng nếu cô nguyện ý đến đi làm, tôi nghĩ người cao hứng nhất nhất định là Lý quản lý."

"Cho dù tôi thực đến đi làm, cũng là người mới cái gì cũng không biết, không thể giúp việc cho các anh."

"Nhiều một người thì thêm một phần lực lượng." Trần quản lý nói với cô: "Cô có thể từ từ suy nghĩ, hoặc là cùng tổng tài thương lượng qua rồi quyết định lại."

Nói đến đây, thang máy đã đến tầng bọn họ muốn, cửa thang máy mở ra, cả hai đi ra ngoài.

"Tổng tài đang có cuộc họp, tôi mang cô tới văn phòng anh ấy chờ." Trần quản lý nói: "Mặt khác, tổng tài nói anh ấy bảo cô mang theo một phần số liệu tới đây, cô có thể đưa nó cho tôi không?"

"Đương nhiên." Cô lập tức lấy ra cái kẹp chữ L màu vàng giao cho anh.

Sau khi Trần quản lý nhận lấy văn kiện, mang cô đi đến phòng tổng tài ở tầng cao nhất của Nguyên Thiên Sáng Ý, cũng phân phó thư ký ở ngoài phòng tổng tài pha cà phê cho cô uống.

Cà phê? Cô nhanh chóng lắc đầu uyển chuyển cự tuyệt.

"Không cần, không cần phiền toái."

"Một chút cũng không phiền toái." Trần quản lí nói với cô, sau đó quay đầu giới thiệu với thư ký: "Vị này là tổng tài phu nhân."

"Tổng tài phu nhân?" Tuy thư ký là nam, đột nhiên nghe thấy tin tức này, vẫn là giật mình trừng lớn hai mắt.

"Anh khỏe." Hạ Tâm Trữ có chút xấu hổ hướng anh ta gật gật đầu.

"Chị khỏe."

Thư ký lập tức cung kính đáp lễ, hại cô trừ bỏ xấu hổ, hiện tại lại càng ngượng ngùng.

"Trần quản lí, vị này là..." Cô do dự mở miệng, lại bởi vì không biết tên thư ký mà dừng lại.

"Tôi họ Thái, Thái Chính Tắc. Phu nhân có thể trực tiếp gọi tôi là Thái thư ký." Thái thư ký lập tức khép hai chân lại, đứng nghiêm vững vàng tự giới thiệu với cô.

Hạ Tâm Trữ thực có loại cảm giác muốn té xỉu. Lại gọi cô phu nhân, lại một bộ dáng cung tất kính, nếu mỗi người biết cô gả cho thủ trưởng cao nhất ở công ty đều đối cô như thế, vậy cô làm sao trở lại đi làm đây?

Con đường trở về công ty đi làm, tình huống so với cô tưởng tượng còn khó khăn thêm nhiều lần hơn.

"Trần quản lí, Thái thư ký, các anh đều nên đang làm việc mới đúng, không cần tiếp đón tôi, thật." Hạ Tâm Trữ tỏ vẻ khách khí: "Tôi vào văn phòng chờ anh ấy là được."

"Được. Vậy tôi đi làm việc." Trần quản lí gật đầu nói, sau đó nhìn về phía Thái thư ký: "Anh liền đem phu nhân giao cho cậu."

Sao lại là phu nhân nữa? Vừa rồi Trần quản lí không phải đã đáp ứng cô, gọi cô là Tâm Trữ sao? Thật sự là khóc không ra nước mắt.

Quên đi, tùy bọn họ, nhưng cô còn có thể trở lại đi làm sao? Ô...

Buông tha thôi sao?

Ô... Thực rất là muốn khóc.

Chương 10

Đẩy cửa đi vào trong phòng, liền thấy bà xã vẻ mặt khóc không ra nước mắt ngồi ở trên sofa ngẩn người. Ngay cả lúc anh đi vào văn phòng cô cũng đều bất tri bất giác, Mạc Thiên nhíu nhẹ mày, đóng cửa, đi về phía cô.

"Làm gì hé ra gương mặt khóc tang?" Anh mở miệng hỏi. Khi cô giật mình vì sự xuất hiện của anh mà đột nhiên ngẩng đầu nhìn, anh thuận thế cúi đầu hôn cô một cái.

Hạ Tâm Trữ trước là tròn mắt nhìn, lập tức tươi cười rạng rỡ.

"Anh hợp xong rồi?" Cô mừng rỡ nói.

Cô vì anh xuất hiện mà hai mắt tỏa sáng, khiến anh nhìn không được lại cúi đầu hôn cô một cái.

Lúc này nụ hôn hoàn toàn không giống chạm nhẹ vừa rồi, vừa thân mật lại nóng cháy, hôn đến khi Hạ Tâm Trữ thiếu chút nữa nhìn không được muốn rên rỉ thành tiếng. Cô vội vàng đẩy anh ra, ngượng ngùng trừng anh một cái.

"Anh làm gì, trong này là công ty."

"Ai bảo em tú sặc khả com (*đẹp đến quên ăn com*) như vậy." Đây là anh trả lời.

Cô lại trừng anh cái nữa.

"Vừa rồi em suy nghĩ cái gì mà chuyên tâm như vậy, ngay cả anh vào cũng không phát hiện?" Anh ngồi bên cạnh cô, tự nhiên mà vươn tay ôm cô như bảo hộ cũng như giữ lấy.

"Suy nghĩ muốn quay về đây làm việc tựa hồ là không có khả năng." Cô thở dài nói.

"Vì sao? Chẳng lẽ Trần quản lí không có nói với em sao?" Mạc Thiên Hòa khó hiểu hỏi. Anh rõ ràng có dặn dò Trần quản lí có thể nhân cơ hội nói chuyện với cô.

"Có, nhưng đột nhiên em thấy khó khăn thật lớn." Cô lại thở dài.

"Cung ơi, em càng nói anh càng mơ hồ rồi, chuyện gì mà khó khăn thật lớn?" Mạc Thiên Hòa nhin không được nhú mày.

"Vừa rồi Trần quản lí gọi em phu nhân, Thái thư ký cũng gọi em phu nhân." Cô nói với anh.

"Em là bà xã của anh, bọn họ đương nhiên tôn xưng một tiếng phu nhân." Anh theo lẽ thường đương nhiên gật đầu: "Cái này có vấn đề gì sao?"

"Anh thấy có cấp trên gọi cấp dưới là phu nhân, còn tất cung tất kính sao? Nếu em trở về làm việc, ở trong công ty chỉ là một trợ lý hành chính nho nhỏ, kết quả mỗi một cấp trên trưởng quan nhìn thấy em thì lại cúi đầu cúi người với em. Anh không thấy là như vậy rất khiến người ta cười sao? Người vốn không biết em là bà xã của anh, không tới thời gian một ngày cũng sẽ biết hết." Nói xong, cô bắt đầu thở than nhẹ một hơi, sau đó kết luận nói: "Khó khăn thật lớn."

"Nguyên lai là như thế." Mạc Thiên Hòa giật mình hiểu ra: "Muốn anh yêu cầu mọi người dùng thái độ bình thường nhất đối đãi em, không cần tất cung tất kính với em, cúi đầu cúi người nữa không?"

"Không cần vì mình em mà liên lụy mọi người." Cô lắc đầu cự tuyệt: "Hơn nữa nói thật, kỳ thực em cũng là một mực giấy giữa lửa gạt đồng sự như vậy không được!? Mọi người thành tâm đối đãi em, em lại lừa gạt mọi người."

"Em có thể công khai tất cả."

"Sau đó để tất cả mọi người gọi em phu nhân, đôi em tất cung tất kính, hơn nữa hoài nghi em thiếu phu nhân tốt đẹp không làm, vì gì lại chạy đến tranh bát cơm với mọi người."

"Em nghĩ nhiều lắm, cung à."

"Mặc kệ có phải là nghĩ nhiều hay không, em không thích có cảm giác ngăn cách với đồng sự."

"Vậy em định buông tha cho ý niệm làm việc trong đầu?"

"Em còn đang nghĩ. Có lẽ em có thể tới công ty khác làm..."

"Điểm ấy anh không thể đáp ứng." Mạc Thiên Hòa lập tức phủ quyết.

"Vì sao?" Cô có chút ngạc nhiên, cô nghĩ anh tuyệt đối sẽ không phản đối, anh không phải nói anh hiểu cô cho nên mới bảo cô đến đi làm sao? Như thế nào...

"Làm ở công ty của anh không giống làm ở công ty người khác." Về mặt anh nghiêm túc nhìn cô nói: " Ở trong chỗ anh, anh mới chiếu cố em được, tới công ty khác –"

"Em sẽ tự chiếu cố mình." Cô nhanh chóng nói tiếp.

"Cung ơi, không phải em quên hiện tại mình có thai chứ?" Anh vươn tay nhẹ nhàng đặt trên bụng vẫn chưa nhô lên của cô, ôn hòa nói với cô.

"Có rất nhiều phụ nữ mang thai cũng vẫn còn đi làm."

"Lời là đúng vậy, nhưng những người đó là từ khi chưa có mang thai cũng đã đang làm việc." Một lát, anh sửa lời nói: "Em có nghĩ tới hay không, có công ty nào cố dùng người mang thai? Bỏ qua không nói tình trạng xấu trong lúc mang thai, làm việc không đến một năm liền muốn công ty cho cô ta nghỉ sinh, anh nghĩ không có một ông chủ công ty nào dễ dàng khoan nhượng loại chuyện này."

Hạ Tâm Trữ nhất thời không thể nói gì mà chống đỡ, bởi vì cô còn chưa nghĩ tới chuyện này, không có một ông chủ công ty nào ngốc đến độ dùng một phụ nữ mang thai, trừ phi ông chủ công ty kia vừa vặn là ông xã của người nữ đó. Anh thực vì cô phá lệ rất nhiều, không phải sao?

"Nghĩ thông suốt chưa?" Anh hỏi cô.

Cô gật gật đầu, thấy anh nhất thời thở ra một ngụm khí lớn, khiến cô nhin không được cười lên.

"Chuyện gì buồn cười như vậy?"

"Anh thực sợ em không nghe lời, đúng hay không? Nếu cuối cùng em vẫn quật cường khư khư cố chấp như cũ, kỳ thật anh cũng không có biện pháp bắt em, chỉ có thể theo em đúng hay không?" Cô chế nhạo cười nói với anh.

Anh bắt đặc dĩ nhìn cô, đang muốn mở miệng nói chuyện, điện thoại trên bàn làm việc lại bíp bíp một tiếng, truyền đến thanh âm của Thái thư ký.

"Tổng tài, đường dây số một có vị cảnh sát hình sự tên Trương Chính Hùng, nói có việc muốn tìm ngài. Nếu hiện tại ngài không rảnh tiếp điện thoại, anh ta liền sẽ tự đến tìm ngài. Ngài muốn tiếp không?"

Trước khi anh ta nói xong, Mạc Thiên Hòa đã đi đến trước bàn làm việc, sau đó đợi sau khi anh ta nói hết, vươn tay nhấn xuống nút trò chuyện đáp lại: "Tôi biết rồi."

"Vì sao cảnh sát muốn tìm anh?" Hạ Tâm Trữ đi theo đến bên bàn làm việc, ở trước lúc anh tiếp điện thoại liền nhanh chóng hỏi.

"Anh cũng không biết." Mạc Thiên Hòa vừa nghi hoặc, cũng vừa thấy thật sự kỳ quái.

Anh nhấn xuống nút đường dây một, dùng phương thức khuếch đại thanh âm để tiếp điện thoại. Anh tự nhận không làm chuyện gì xấu, cho nên không sợ cảnh sát tìm tới cửa, hy vọng bà xã cũng có thể tin nhiệm anh, tin tưởng anh.

"Tôi là Mạc Thiên Hòa." Anh trầm ổn nói ra danh tính mình với đầu kia điện thoại.

"Alo? Tôi là cảnh sát hình sự ở khu vực Đại An, Trương Chính Hùng. Thật ngại, ở lúc anh làm việc lại quấy rầy anh."

"Không sao, không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?"

"Xin hỏi Mạc tiên sinh, tôn phu nhân có phải là Hạ Tâm Trữ, mà cô ấy có người anh trai tên Hạ Quan Kiệt?"

Vấn đề tình hình xuất hiện của Trương cảnh sát khiến Mạc Thiên Hòa cùng Hạ Tâm Trữ không khỏi nhìn nhau, trên mặt hai người đều có biểu tình kinh ngạc, hoài nghi cùng không hiểu. Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới cảnh sát tìm bọn họ lại là vì chuyện của Hạ Quan Kiệt!

"Đúng, xin hỏi có chuyện gì sao?" Mạc Thiên Hòa lên tiếng hỏi.

"Sự tình là như thế này—"

"Nếu anh ta gây họa gì, muốn chúng tôi lấy tiền bảo lãnh anh ta, vậy xin miễn." Hạ Tâm Trữ nhin không được lạnh lùng mở miệng nói.

"Tâm Trữ." Mạc Thiên Hòa gọi nhẹ.

"Mạc tiên sinh, tôn phu nhân cũng ở đây sao?" Trương cảnh sát ở đầu kia điện thoại hỏi.

"Đúng, thật có lỗi, cô ấy có chút kích động." Mạc Thiên Hòa nhìn bà xã trả lời lại anh ta.

"Em rất bình tĩnh." Hạ Tâm Trữ nhin không được phản bác, cũng dùng giọng nói rõ ràng lạnh lùng hơn với cảnh sát đầu bên kia điện thoại: "Mặc kệ Hạ Quan Kiệt xảy ra chuyện gì tôi đều không muốn quản, quan hệ anh em của tôi cùng anh ta đã sớm đoạn tuyệt, cho nên mặc kệ cảnh sát muốn nhốt anh ta năm năm hoặc mười năm, tôi đều sẽ không để ý. Phiên toái cảnh sát cứ chuyển cáo anh ta như vậy, cảm ơn."

Đầu điện thoại kia trầm mặc một chút.

"Sự thật là..." Thanh âm Trương cảnh sát chẳng biết vì sao mang theo do dự: "Buổi sáng hôm nay phát hiện một thi thể của một người đàn ông bị người giết hại vứt bỏ, ở trên người nam đó tìm được giấy tờ xác thực là của Hạ Quan Kiệt, mục đích tôi gọi điện thoại, là muốn mời hai vị tới trong cục nhận thi thể."

Hạ Tâm Trữ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nhất thời mất đi ý thức.

Hạ Quan Kiệt chết, tin tức này tới rất đột ngột, cũng rất kinh hãi, khiến ai cũng không thể tưởng được.

Khi Hạ Tâm Trữ nghe thấy tin tức xấu này trước tiên té xỉu, tuy Mạc Thiên Hòa lo lắng, nhưng vẫn giao bà xã cho đồng sự trong công ty chiếu cố. Bản thân thừa dịp cô hôn mê, nhanh chóng thay cô tới cục cảnh sát xác nhận thi thể có phải là Hạ Quan Kiệt không?

Loại chuyện nhận thi thể này để cô làm thì quá tàn nhẫn, anh thực sự không đành lòng.

Kết quả làm người ta tiếc nuối, người chết quả thực chính là Hạ Quan Kiệt. Tuy mười năm nay, anh chỉ có lúc trước đưa Tâm Trữ đi "mua" Tiểu Dịch có gặp qua anh ta, nhưng trên nguyên tắc bộ dáng của anh ta cùng mười năm trước thực không có thay đổi gì quá lớn. Hơn nữa Tiểu Dịch lại có bộ dáng rất giống anh ta, cho nên...

Cảnh sát nói, bước đầu điều tra hẳn là do nhà cái đòi nợ, thủ pháp tương đương cùng loại, bọn họ đang truy nã hung thủ.

Mạc Thiên Hòa cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể gật đầu, đáp ứng sẽ tận lực phối hợp cảnh sát phá án, sau đó ký tên lên một sổ văn kiện rồi rời đi.

Sau khi trở lại công ty, cô được an trí nghỉ ngơi trên giường trong văn phòng anh đã tỉnh lại một lúc lâu.

Nhân viên Vương Lị Nhã ở bộ phận hành chính phụ trách hỗ trợ chiếu cố cô nói cho anh, sau khi cô tỉnh lại liền hỏi anh đi chỗ nào, sau đó trầm mặc thẳng đến bây giờ, một câu cũng chưa nói, cũng không ăn thứ gì.

Nhận lời cảm ơn của anh, Vương Lị Nhã rời đi trước. Anh thì hít sâu một hơi, sau khi chuẩn bị tất cả, đẩy cửa đi vào phòng nghỉ ngơi riêng của mình.

Cô im lặng ngồi ở trên giường, khuôn mặt không có biểu tình gì nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, chẳng biết đang ngẩn người hay là đang suy nghĩ.

"Tâm Trữ."

Tiếng gọi khê của anh khiến cô chậm rãi xoay đầu lại, mắt hướng chỗ anh, nhưng mặt cô vẫn như cũ không chút thay đổi, khiến cho người ta nhìn không ra tâm tình của cô giờ phút này.

"Anh đã trở lại." Anh nói với cô, lại không biết nên mở miệng nói kết quả cho cô như thế nào.

Cô trầm tĩnh nhìn anh, cũng không nói lời nào.

"Mọi người nói cái gì em cũng không ăn, hiện tại đã là hai giờ chiều, em nhất định đói rồi? Muốn ăn cái gì, anh gọi người đi mua, hay là chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn?" Anh đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống bên giường, ôn nhu nhìn cô chăm chú nói.

"Là anh ta sao?" Cô đột nhiên mở miệng hỏi, thanh âm thấp đến cơ hồ khiến cho người nghe không rõ ràng lắm.

Mạc Thiên Hòa trầm mặc nhìn cô, biểu tình tràn ngập xin lỗi cùng tiếc nuối.

"Thực xin lỗi." Anh lẳng lặng nói.

Qua một đoạn thời gian, cô không có phản ứng gì, chỉ là thẳng tắp nhìn anh, trong mắt tràn ngập khiếp sợ.

"Em không tin." Mặt cô không còn chút máu lắc đầu nói, thân thể bắt đầu run rẩy.

"Vợ à—" Anh cầm tay của cô, ý muốn dùng lời hay dỗ dành, lại bị cô đánh gãy.

"Em không tin." Cô nói lại một lần, đột nhiên xóc cái chăn tơ tằm trên người ra, nhanh chóng xoay người xuống giường.

Anh vội vàng vươn tay bắt lấy cô.

"Em muốn đi đâu?"

"Em muốn đi nhìn anh ta, trừ phi chính mắt thấy, em tuyệt đối không tin anh ta đã chết, tuyệt không!" Cô kích động nói.

Anh không đành lòng nhìn cô, dùng ngữ khí ôn hoà nhất nói với cô: "Anh đã đi xác định rồi, vợ à."

"Anh không rõ ràng lắm anh ta lớn lên là bộ dạng gì, anh nhất định là nhìn sai lầm rồi." Cô đẩy anh ra, bước nhanh về phía trước.

"Tâm Trữ." Anh lại đem cô giữ chặt lần nữa, thanh âm không tự chủ được trở nên nghiêm túc mà còn cường thế: "Không cần như vậy, em phải đối mặt sự thật."

"Hiện tại em chính là muốn đi đối mặt sự thật, anh không cần cản em, buông tay, buông em ra!" Cô bắt đầu phát điên gầm rú với anh, phát cuồng muốn đẩy anh ra.

Mạc Thiên Hòa sợ hãi cô sẽ thương tổn tới bản thân, bất đắc dĩ chỉ có thể đem cả người cô áp đảo lên giường, dùng sức nặng thân thể gắt gao kiềm chế cô.

"Buông em ra! Buông em ra!" Cô còn đang thét lên.

Anh dùng miệng che lại miệng của cô, có chút thô lỗ hôn cô, đầu lưỡi anh cường thế tiến vào trong miệng cô quăn lấy, thẳng đến khi chống cự của cô dần dần biến mất, mới chuyển thành ôn nhu yêu thương hôn.

"Bình tĩnh xuống chưa?" Trong chốc lát sau, anh ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chú, ôn nhu hỏi.

Hạ Tâm Trữ nhìn anh, mở miệng ra, nước mắt lại chảy xuống từ trong hốc mắt, một giọt tiếp một giọt.

Mạc Thiên Hòa thở dài một tiếng, trù gắt gao đem cô ôm vào trong lòng, để cô ở trong ngực khóc đủ, anh cũng không biết bây giờ mình còn có thể làm gì. Hạ Quan Kiệt đáng giận, mặc kệ sống hay chết đều khiến người khác tức giận, phiền lòng. Thật sự hãn là kiếp trước đã nợ anh ta!

Cô khóc một hồi lâu, thẳng đến khi bắt đầu nấc lên mới chậm rãi ngừng lại nhưng vẫn không nhin nước mắt.

"Cảnh sát nói có thể là nhà cái đòi nợ làm." Anh mở miệng nói, chậm rãi kể cho cô tất cả nhưng điều biết được từ cảnh sát: "Bọn họ từ khách sạn và sòng bạc anh ta thường ra vào điều tra được. Anh ta nợ chồng chất hơn mười vạn chưa trả, cũng từ những người ở chung với anh ta xác nhận gần đây xác thực có người tới cửa đòi nợ. Chẳng qua lần nào anh ta cũng đều nói với chủ nợ, chờ anh ta tìm được em gái của mình, anh ta liền trả đủ tiền.

"Là em hại chết anh ấy." Cô đột nhiên ghen ngào mở miệng.

Anh bị hoảng sợ, lập tức sửa đúng lời của cô: "Không phải."

"Phải." Cô vừa khóc vừa nói: "Nếu em không ấn núp đi, nếu anh ấy tìm được em, sẽ không xảy ra chuyện này. Chỉ là mấy chục vạn mà thôi, chỉ cần có mấy chục vạn anh ấy sẽ không mất đi tính mạng, đều là do em hại!"

"Không ai hại anh ta, là anh ta tự mình hại mình." Mạc Thiên Hòa nói như đinh đóng cột.

"Chỉ cần em không trốn đi –"

"Em sẽ cho anh ta tiền, muốn cho anh ta tiền cả đời sao? Như vậy mà có thể cứu anh ta, không phải đẩy anh ta đến vực càng sâu hơn sao?" Anh nghiêm khắc đánh gãy cô.

Cô trầm mặc không nói mà nước mắt rơi.

Mạc Thiên Hòa bỗng nhiên than nhẹ một hơi, dùng ngữ khí ôn hoà giảng đạo lý với cô.

"Tâm Trữ, em nên biết nếu anh ta không bỏ cờ bạc, sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ rơi xuống kết cục như hôm nay. Trước kia em từng cho anh ta bao nhiêu tiền, trả nợ cho anh ta bao nhiêu lần, nếu anh ta hiểu được tỉnh ra hoặc hối cải, em cũng sẽ không hạ quyết tâm cùng anh ta đoạn tuyệt lui tới, bởi vì em biết tiếp tục như vậy, không chỉ hại anh ta, hại mình, còn có thể ngay cả tương lai của Tiểu Dịch cũng đều có thể bồi vào.

"Cách làm của em là đúng, tuy nhiên kết quả khiến cho người ta tiếc nuối." Anh an ủi cô, đem cô ôm chặt thêm một chút: "Hơn nữa một khi sự tình đã xảy ra, em có tự trách cũng không được gì. Quan trọng chính là, chúng ta phải nói với Tiểu Dịch chuyện ba cậu bé chết như thế nào. Cậu nhóc kia rất mất cảm cũng rất chững chạc, anh có chút lo lắng chuyện này sẽ lưu lại tổn thương ản sâu trong lòng cậu bé."

"Tiểu Dịch..." Cô nỉ non, giống như lúc này mới nhớ tới còn có một Tiểu Dịch đang cần bọn họ.

"Đúng, Tiểu Dịch." Anh cúi đầu, mềm nhẹ hôn lên nước mắt trên mặt của cô: "Vì Tiểu Dịch, em nhất định phải kiên cường, phải dũng cảm,

không thể để cậu bé thấy bộ dáng buồn bã như vậy của em, bởi vì em là chỗ dựa cùng hậu phương duy nhất của nó hiện tại, hiểu không?"

Cô lẳng lặng đứng ở ánh mắt ôn nhu cùng vẻ mặt lo lắng của anh, không lên tiếng trả lời.

"Hiểu không?" Anh nhẹ giọng hỏi lại một lần.

Cô lắc lắc đầu.

Anh sững sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới cô lại lắc đầu.

"Anh nói sai rồi." Hạ Tâm Trữ đột nhiên khàn khàn mở miệng nói, vươn tay ôm lấy cổ anh, đem mặt mình vùi vào cổ và vai anh: "Em hiện tại không phải là là nơi dựa vào cùng hậu phương duy nhất của Tiểu Dịch, bởi vì còn có anh, anh cũng là là nơi dựa vào cùng hậu phương của nó, và em."

"Anh thật cao hứng khi nghe em nói như vậy." Mạc Thiên Hòa ôm chặt cô, cúi đầu hôn hôn mép tóc của cô, vui mừng không thôi. Đời này anh sẽ dùng hết khả năng để bảo vệ cô, yêu cô, sẽ không buông tay.

"Không được rời bỏ em." Cô ôm chặt anh nói.

"Vĩnh viễn sẽ không." Anh ưng thuận hứa hẹn cả đời.

Mưa gió qua đi, chính là sau cơn mưa trời lại sáng.

Sau khi hậu sự của Hạ Quan Kiệt xong xuôi, nghi phạm giết người không lâu sau cũng bị bắt, Mạc Thiên Hòa cùng Hạ Tâm Trữ chính thức nhận nuôi Tiểu Dịch, để cho ba người bọn họ chân chính thực sự trở thành người một nhà.

Tiểu Dịch đối với việc cha ruột chết, thực không có phản ứng quá lớn, chỉ là im lặng gật đầu tiếp nhận chuyện này. Cũng trong ngày hoàn thành thủ tục nhận nuôi, thực nghiêm túc đứng ở trước mặt bọn họ, hỏi bọn họ từ

nay về sau có thể mở miệng gọi hai người là ba cùng mẹ hay không? Bởi vì đối với cậu bé mà nói, bọn họ mới là ba mẹ của cậu.

Hai người bọn họ đương nhiên lập tức cùng nhau nói có thể, chỉ thấy Tiểu Dịch nhất thời tươi cười rạng rỡ. Sau đó từ nay về sau trong nhà thường nghe thấy chính là cậu bé luôn lớn tiếng gọi ba, mẹ, thanh âm giống như muốn bổ sung lại vài năm qua không được gọi.

Cậu bé thật sự coi bọn họ thành cha mẹ, cha mẹ đích thực ở trong lòng cậu.

Từng ngày từng ngày an tĩnh trôi qua, bi thương cũng từng ngày từng ngày giảm bớt, bụng Hạ Tâm Trữ đương nhiên cũng lớn lên từng ngày. Sau đó xác định giới tính của đứa bé trong bụng là một bé gái.

"Thất vọng sao?" Sau khi đi ra phòng khám, Hạ Tâm Trữ mở miệng hỏi.

"Thất vọng cái gì?" Đi ở bên cạnh cô, nắm chặt tay cô, Mạc Thiên Hòa hé ra khuôn mặt nghi hoặc.

"Là con gái."

"Chúng ta đều đã có con trai, bé này này đương nhiên nên là con gái, nếu là con trai, anh mới thực thất vọng đây." Anh nói.

"Tiểu Dịch cũng không phải đứa con chân chính của anh."

"Con đương nhiên phải! Ai nói con không phải, gọi tên đó đi tới gặp anh." Về mặt anh tức giận trừng mắt nói, một bộ dáng muốn tìm người đánh nhau.

Cô nhin không được mỉm cười: "Bé tiếp theo em sẽ giúp anh sinh con trai." Cô nghiêm túc mà thâm tình hướng anh hứa hẹn.

"Nói thật, một con là đủ rồi, anh thích con gái hơn, con gái đáng vẻ giống em." Anh mỉm cười nói với cô.

Cô nhún nhún vai không thể phủ định, nhưng trong lòng sớm đã quyết định, cô nhất định sẽ vì anh sinh một đứa con, một đứa con có bộ dáng giống anh, cá tính cũng kiên định không đổi giống anh, dũng cảm tiến tới. Cô ở trong lòng thề.

Từng ngày từng ngày trôi qua, thêm một năm mới, đông đi, xuân đến, vào hạ, ngày sinh dự tính của cô cũng càng lúc càng gần.

Ngày sinh sản, bụng lớn của cô sớm đã bắt đầu đau, Mạc Thiên Hòa luống cuống tay chân lập tức đưa cô đến bệnh viện, cả người quả thực khẩn trương tới mức không xong.

Hạ Tâm Trữ nằm ở trên giường bệnh, vừa đau, vừa lại cảm thấy buồn cười. Bởi vì ở bên giường cô, là hai người đàn ông cô yêu nhất thế giới này, đối thoại của một lớn một nhỏ thực làm cô buồn cười đến chết mất.

"Ba, ba không nên khẩn trương như vậy được không? Là mẹ phải sinh em bé, không phải là cha." Đứa con nói.

"Chính là mẹ phải sinh em bé, ba mới có thể khẩn trương. Nếu là ba sinh, ba mới sẽ không khẩn trương." Ba trả lời, trong thanh âm tràn ngập lo âu.

"Ba, ba là con trai, không thể sinh em bé."

"Ba biết, ba chính là nêu ví dụ thuyết minh."

"Ba, mẹ đang cười, nên không đau, ba yên tâm."

"Đây là miễn cưỡng cười vui, con hiểu không? Bởi vì mẹ không muốn làm chúng ta lo lắng."

"Nhưng con đâu có lo lắng, cho nên mẹ là không muốn cho ba lo lắng, ba. Ba phải kiên cường một chút, hiểu không?"

Hạ Tâm Trữ còn muốn cười, nhưng một trận đau đớn sắc bén khó nhìn vào lúc này lại đột nhiên chiếm lấy cô, khiến cô nhìn không được bầu móng tay vào cánh tay anh, phát ra một trận rên rỉ thống khổ.

"Bác sĩ, bác sĩ, y tá, y tá, bà xã của tôi đau quá, cô ấy sắp sinh phải không? Các người nhanh chóng đi tới giúp cô ấy xem một chút với." Ba hoảng hốt rối loạn, đưa con lại thực bình tĩnh.

"Cô y tá, mẹ con có phải là sắp sinh em gái không? Ba mời các người đi tới xem một chút." Cuối cùng, tiếng an ủi lại vang lên: "Ba, ba phải kiên cường một chút."

Trong phòng chờ sinh nhất thời vang lên một tiếng cười khẽ, Hạ Tâm Trữ cũng muốn cười, nhưng vì ngăn cản đau đớn khó nhìn, cơ hồ sắp mất hết tất cả hơi sức, ngay cả sức lực để cười cô cũng không có.

Bác sĩ y tá đến gần, kéo rèm. Bác sĩ kiểm tra tình huống một chút, tiện tuyên bố nên vào phòng sinh, sau đó đẩy cô vào phòng sinh, chuẩn bị sinh nở.

Mạc Thiên Hòa một chút cũng không lo lắng đem đứa con khiến người gặp người thích để lại một mình trong phòng chờ sinh. Suốt cả quá trình bà xã sinh nở, toàn bộ hành trình anh đều làm bạn ở bên cạnh cô.

Cục cưng rớt cục ra đời, là một bé con nhiều nếp nhăn, bởi vì rất nhăn nên xem ra thực xấu, cũng nhìn không ra giống ai. Nhưng khi bác sĩ ôm cục cưng đến cho anh, khi anh chân tay vụng về ôm lấy đứa bé, lòng liền tràn đầy cảm động, trong mắt đều là nước mắt.

"Em xem, con gái của chúng ta." Anh ôm con gái bảo bồi đến cho bà xã trong mắt cũng đang tràn đầy nước mắt nhìn.

"Nó thật xấu." Bà xã suy yếu phê bình, nhưng trên mặt lại lộ ra mỉm cười vừa lòng.

Anh cũng cười theo, đột nhiên nghe thấy bà xã nói với anh: "Đứa kế tiếp em sẽ sinh con trai cho anh."

"Không cần." Cả người anh cứng ngắc phát ra một tiếng rên rỉ hoảng sợ : "Một đứa là đủ rồi, bà xã, thực!"

Tay anh đến bây giờ còn run, trên trán phía sau lưng tất cả đều là mồ hôi. Đối với đau đớn trong toàn bộ quá trình sinh sản vẫn còn sợ hãi, tuy nhiên người nằm trên bàn sinh lại không phải anh.

Phụ nữ quả thực rất vĩ đại.

"Một đứa là đủ rồi, thực sự!" Anh nhìn không được run run nói lại lần nữa.

Bà xã suy yếu mỉm cười với anh, sau đó nói: "Không."

"Bà xã..."

"Không."

Nghe thấy đoạn đối thoại này của bọn họ, bác sĩ và y tá ở một bên nhìn không được buồn cười, mà Mạc Thiên Hòa mặt không còn chút máu lại chỉ muốn khóc.

Đứa tiếp theo, anh còn phải trải qua một lần như vừa rồi nữa hay sao?

Ba, ba phải kiên cường một chút.

Lời đứa con đột nhiên hiện lên, khiến anh vô lực cười khổ một tiếng.

Phụ nữ thực rất vĩ đại, mà đàn ông thực đúng là mệnh khổ – Không phải, là nhất định phải kiên cường một chút mới được, vì bà xã yêu quý.

Đàn ông –

Ai, cố lên đi!

Hết

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

Table of Contents

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>[1]</u>	
<u>[2]</u>	